

zalutale sekte

Sufija i Šiija

Sefer 1427 H.
Mart 2006 G.

Naslov:

Zalutale sekte SUFIJA I ŠIIJA

Priredili:

Hamid Beharević
Asim Luković

Konsultant:

Ebu Ahmed

Korektura, prijelom teksta i dizajn:

Hamid Beharević
Asim Luković

Izdavač:
Kelimetull Haqq

Ševal 1426 h.g.

Zalutale sekte

SUFIJA I ŠIIJA

Predgovor

Odlučili smo se na ovo istraživanje na temu *sufizma* i *šiizma* iz nekoliko razloga. Prvi razlog je što su to vjerovatno najbrojnije novotarske skupine danas. Postupajući (djelimično ili u potpunosti) suprotno putu Allahovog Poslanika s.a.w.s., oni pokušavaju iskriviti i izmijeniti Islam, Allahovu čistu vjeru. Na taj način se razjedinjuje Ummet, slabi njegova snaga, i pomažu se Allahovi neprijatelji kojih je danas više nego ikad.

Drugi razlog je taj što su se neke zablude ovih sekti uvukle u naše običaje i ibadete, pa tako vidimo na žalost da se u našim džamijama praktikuju *mevludi, zajednički zikr, pjevanje uz muzičke instrumente* i slično. Kur'an se uči *mrtvima*, a džamije - Allahove kuće, su okružene *mezarjem i turbetima*. Sve ovo ukazuje na veliki uticaj ovih sekti, i ako toga često nismo svjesni.

Treći razlog je nedostatak literature na ovu temu na našem jeziku, u kojoj bi se jasno ukazalo na zablude i gdje bi se one otvoreno osudile. Na drugoj strani, veliki je broj knjiga koje propagiraju učenja i ideje ovih sekti, i knjiga sekularista i modernista u kojima se izjednačavaju pravi put i dalalet.

U ovoj knjizi smo pokušali detaljno objasniti vjerovanja *sufija* (na ovim prostorima poznatijim kao *derviši*) i *šiija*, koristeći se djelima i predavanjima poznatih učenjaka i daija, kao i tekstovima na ovu temu na bosanskom jeziku.

Molimo Allaha s.w.t. da nas učvrsti na ispravnom putu ehlis-sunneta wel džema'ta. Amin.

Čuvaj se onih koji su u zabludama

Zahvala pripada Uzvišenom Allahu s.w.t., i neka su najljepši salavati i selami na Njegovog posljednjeg i najodabranijeg Poslanika Muhammeda s.a.w.s., na njegovu časnu porodicu i plemenite ashabe.

Kada čovjek odluči da se (Allahovom voljom) pokori Allahu s.w.t. i da praktikuje vjeru, mora voditi računa da taj prvi korak prilikom upoznavanja sa njom bude ispravan. To iz razloga što živimo u vremenu, kad su više nego ikad aktivne mnoge sekte, koje sebe predstavljaju kao muslimane, a Islam kao mračnu i izopačenu vjeru. Zato moramo paziti koga pitamo o vjerskim propisima i koje knjige čitamo.

Obavijestio nas je Poslanik s.a.w.s. da će se Ummet podijeliti na sedamdeset i tri skupine, od kojih će sve u vatru osim jedne. Ali nas je takođe obavijestio koja je ta spašena skupina muslimana:

"A ko je ta skupina, Allahov Poslaniče? Odgovorio je: "Ona koja se pridržava onoga na čemu sam ja i moji ashabi."

(Tirmizi - "Sunnen")

Spašena skupina ehlis-sunneta wel džema't-a (sunnije) su oni koji se pridržavaju Allahove Knjige i Sunneta Muhammeda s.a.w.s., te onoga na čemu su bile prve generacije iz redova muhadžira i ensarija.

Po čemu su prepoznatljivi sljedbenici zabluda?

Znači, put pravog muslimana je jasan, a to je slijeđenje Kur'ana i Sunneta. Kada ovo znamo, onda možemo prepoznati one koji su u zabludama, i koji u zablude pozivaju. Kur'an tumače onako

kako to njima odgovara, a ne kako su ga protumačili Poslanik s.a.w.s., ashabi i časna ulema. Podijelili su se na hiljade nekakvih grupa, grupica i tarikata, i svaka za sebe tvrdi da je u pravu. Kur'an zabranjuje podjele među muslimanima. Uzvišeni kaže:

"I ne budite od onih koji Mu druge ravnim smatraju, koji su vjeru svoju razbili i u stranke se podijelili, svaka stranka zadovoljna onim što ispovijeda."

("Ar-Rum", 31-32)

To su ljudi koji sebi dozvoljavaju ono što je Allah s.w.t. zabranio, i lako prelaze Allahove granice. Tako su neki sebi dozvolili - pijenje alkohola. Pričaju o vjeri i Allahu s.w.t., predstavljaju se kao pobožnjaci i zahidi, ali piju alkohol bez ikakvog osjećaja krivice. Ima i onih koji govore – *može pivo, ali samo jedna čaša da ne opije!* Svaki musliman zna da je Allah s.w.t. zabranio alkohol, i u Kur'anu ga je nazvao *"odvratnom stvari, šejtanovim djelom."* A kaže Poslanik s.a.w.s.:

"Svako piće koje opija je haram!" (Buhari, Muslim, Ebu Davud, Tirmizi, Nesai, Imam Malik, svi od Aiše r.a.)

"Allah se obavezao da će onoga koji pije alkohol napojiti znojem džehennemlija!" (Muslim, Nesai)

"Allah vam je zabranio sve što opija, bez obzira koristilo se to u velikim ili malim količinama." (Darekutni - "Es-sunnen")

Pa treba li reći još nešto, kada su Allahove s.w.t. riječi:

"A onoga ko se bude protiv Allaha i Poslanika Njegovog dizao, i preko granica Njegovih propisa prelazio, On će u vatru baciti, u kojoj će vječno ostati, njega čeka sramna patnja." (An-Nisa, 14)

Znak raspoznavanja nekih od ovih grupa, jesu i slike koje oni drže u svojim kućama, i na mjestima gdje se okupljaju. Kažu da su na njima Alija ibn Ebi-Talib (od čega je ovaj plemeniti ashab r.a. čist) i nekakvih *"dvanaest bezgrešnih imama."* Ovo podsjeća na kršćane koji imaju ikone i freske raznih svetaca u kućama i crkvama. Zar možemo

zamisliti časne ashabe kako poziraju dok ih neko slika na platnu neuzubillah?

Prenosi Ebu Talha r.a. da je rekao Allahov Poslanik s.a.w.s.

"Meleci ne ulaze u kuću u kojoj je slika ili štene (pas).

(Buharija, Muslim)

Prenosi se od Aiše r.a. da je Ummu Seleme spomenula Allahovom Poslaniku s.a.w.s. crkvu koju je vidjela u Abesiniji i slike koje se u njoj nalaze, pa je on rekao:

"***To su oni koji kad im umre dobar čovjek, ili dobar rob, naprave na njegovom grobu hram i u njemu naslikaju te slike… to su najgora stvorenja kod Allaha na Kijametskom danu"***.

(Buharija, Muslim)

Slijedeća stvar koju praktikuju oni koji slijede zablude. Grade hramove i turbeta na mezarju, koje zatim masovno posjećuju, pa tamo pale svijeće kao kršćani i mole se mrtvim ljudima. To je *širk,* najveći grijeh koji Allah s.w.t. ne prašta, da se Njegova stvorenja mole bilo kome osim Njemu Uzvišenom. A ljudi odlaze, pa tamo bacaju novac, i mole za sreću, zdravlje i nafaku.

Čovjek može da klanja i posti, ali ako traži pomoć od mrtvih ili od meleka, taj je mušrik. Ako bude posavjetovan, pa ustraje u svome širku, umro je kao mušrik, te se ne gasuli, ne klanja mu se dženaza, niko od muslimana ga ne nasljeđuje, ne kopa se u muslimansko groblje, ne smije se za njega moliti oprost grijeha, jer je počinio veliki širk koji izvodi iz islama.

Kaže Allah s.w.t. u Kur'anu:

"I pored Allaha ne moli se onome ko ti ne može koristiti niti nauditi, jer ako bi to uradio, bio bi uistinu nevjernik.!" (Junus, 106)

Zar može neko ko je čuo ili pročitao ove Allahove s.w.t. riječi, da se uputi ka ovim mjestima gdje se čini širk? Nekad u pokušaju da se opravdaju govore: *"Mi se Allahu molimo, ali ta mjesta poštujemo."* Isto su govorili mušrici u vrijeme Poslanika s.a.w.s.:

"Mi ih obožavamo da se Bogu više približimo!" (Az-Zumar, 3)

Prenosi Ibn Mesud r.a. da je rekao Allahov Poslanik s.a.w.s.:

"Najgori ljudi su uistinu oni koje Kijametski dan zatekne u životu, i oni koji na kaburovima grade hramove." (bilježi imam Ahmed u "Musnedu", Ebu-Hatim i ibn Hiban u svome "Sahihu")

Još je rekao Allahov Poslanik s.a.w.s.:

"Neka je Allahovo prokletstvo na židove i kršćane. Oni su na mezarima svojih vjerovjesnika napravili hramove."

(Buharija i Muslim)

Od njihovih karakteristika je i upotrebljavanje raznih talismana, znakova i brojeva, koji navodno liječe, a ustvari donose nesreću i zlo ljudima. Kako se nazivaju ovi ljudi u Islamu? - *Sihirbazi!* A rekao je Poslanik s.a.w.s.:

"Kazna određena za sihirbaza jeste njegovo pogubljenje sabljom!" (Tirmizi)

Vjerovatno su srećni oni na koje se ovo odnosi što ne vlada Šerijat, ali Džehennemska kazna je teža i žešća! A ti brate koji vjeruješ u Allaha, znaj da nije hamajlija ta koja štiti tebe i tvoje dijete, nego samo Allah s.w.t., Jedan i Svemogući. Osloni se na svoga Gospodara, padni mu na sedždu, umjesto što puniš džepove šejtanima u ljudskom liku. Ko ti može dati zdravlje i nafaku ako ti je Allah s.w.t. uskrati?

> **"Ako te od Allaha kakva nevolja pogodi, pa niko je osim Njega ne može otkloniti, a ako ti kakvo dobro podari, pa samo On je Svemoćan."** (En-Am, 17)

A kaže Poslanik s.a.w.s.:

"Ko ode sihirbazu (vračaru) i povjeruje mu ono što on kaže, on je zanijekao ono što je objavljeno Muhammedu." (Buharija i Muslim)

Jedna od najvećih zabluda je ta, što govore da je Kur'an iskrivljen i izmijenjen. To najbolje poriču ajeti u kojima kaže Gospodar svjetova:

“Riječi Gospodara tvoga su vrhunac istine i pravde, Njegove riječi niko ne može promijeniti, On sve čuje i sve zna.” (En-Am, 115)

“Kazuj iz Knjige Gospodara tvoga ono što ti se objavljuje, niko ne može da izmijeni riječi Njegove.” (El-Kehf, 27)

U komentaru ovog ajeta kaze Ibn Kethir: *“Ne postoji niko ko može da preinači, promijeni ili falsifikuje riječi Uzvišenog Allaha, Čija je Knjiga sačuvana od bilo kakvih izmjena do Sudnjeg Dana.”*

Dalje, od nekih možemo čuti da u našoj vjeri postoje nekakve skrivene stvari, koje znaju samo odabrani među njima, koji vide budućnost i sl. Kur’an ih ponovo pobija:

“Reci, niko osim Allaha ni na nebu, ni na zemlji ne zna šta će se dogoditi!” (An-Naml, 65)

Što se tiče skrivenih stvari, u Islamu je sve čisto i dostupno za svakoga ko želi da stekne znanje. Tu je Allahova Knjiga, zatim poznate zbirke hadisa u kojima je očuvan Sunnet Poslanika s.a.w.s., i ostala djela velikana ovoga Ummeta. Rekao je Poslanik s.a.w.s. da su učenjaci naslijednici Allahovih poslanika, a hadis koji prenosi Ebu Hurejre r.a. glasi:

“Ko bude upitan o nekom znanju pa on to sakrije, na Sudnjem Danu će imati uzde od vatre!” (Tefsir Ibn Kethir)

Kod ovih sekti postoji kult šejha, njihovog vođe kojeg oni obožavaju i slijede. Takve nazivaju evlijama, iz razloga što uspjevaju u izvođenju čudnih stvari kao što su: lebdenje u vazduhu, probadanje sabljama i noževima bez posljedica i sl. Ove stvari tako opčine ljude, da njihova ljubav prema šejhu prerasta u obožavanje, pa tako šejhu padaju na sedždu, u namazu stavljaju šejhovu sliku ispred sebe, pripisuju mu Allahova svojstva (Sveznajući, Onaj koji oprašta, Onaj koji zna skriveno), a neki čak govore da šejh ima pravo da izaše iz okvira Šerijata. Pa recimo, smatraju da ne moraju da klanjaju kao obični ljudi, iako Uzvišeni Allah jasno kaže:

“I sve dok si živ, Gospodaru svome se klanjaj!”

(Al Hidžr, 99)

I kaže Poslanik s.a.w.s.:

“Između čovjeka i nevjerstva je samo ostavljanje namaza!”

(Sahih Muslim)

“Namaz je doista obaveza”. (Buharija, Muslim)

Što se tiče probadanja, to je jasno svakom muslimanu - Poslanik s.a.w.s. i ashabi to nisu radili! Radi o šejtanskim trikovima kojim obmanjuju neuke. Uzvišeni kaže:

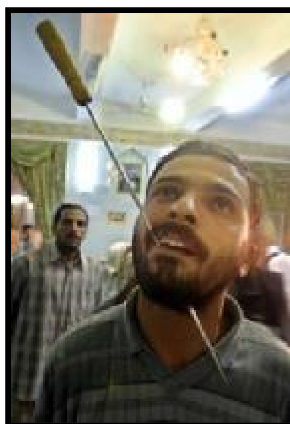
"Onome ko se bude slijepim pravio da ne bi Milostivog veličao, Mi ćemo šejtana natovariti, pa će mu on nerazdvojni drug postati!

(Az – Zuhruf, 36)

To što oni svoja tijela probadaju sabljama i šipkama su džinska posla. Hindusi u Indiji rade te iste stvari ali ne govore da time čine ibadet Allahu kao lažne evlije. Njima džini-šejtani pomažu da izvedu svoju tačku bez posljedica, pa krv ne poteče. Ove stvari izgledaju neobično, ali se ustvari radi o sihru i iluzijama.

Derviši

A šta zapravo znači evlija? Evlije ili Allahovi štićenici su ljudi koje Allah s.w.t. voli, zato što čine puno dobrih djela, a malo griješe. Ali oni ne mogu poznavati budućnost, jer niko nije bolji od Poslanika s.a.w.s., koji nije znao gajb, osim onoga o čemu ga je obavijestio Allah s.w.t.:

“Ja vam ne kažem, u mene su Allahove riznice, niti meni je poznata budućnost, niti ja sam melek.”

(“Hud”, 31)

*Rekla je Aiša r.a.: **“Ko tvrdi da Muhamed zna ono šta će biti sutra slagao je na Allaha”.*** (Muslim)

Znači, ljude ne cijenimo po čudima, već na osnovu njihovog pridržavanja Allahove s.w.t. vjere. Istinske evlije su oni koji obožavaju Allaha onako kako je On to propisao. Ako djela čovjeka budu u skladu s Allahovom vjerom, onda tu osobu možemo smatrati dobrom.

Od stvari koje je Allah s.w.t. naredio je i zikr. Zikr je spominjanje Allaha s.w.t., činjenje dobrih djela u Njegovo ime, i sve ono o čemu su nas obavijestili Allah i Njegov Poslanik s.a.w.s. Imamo dove koje se uče pri buđenju i prije spavanja, pri ulasku i izlasku u toalet, zikr poslije namaza i mnogo drugih zikrova potvrđenih Kur’anom i Sunnetom. Zikr je da kažemo *“bismillah”* kada jedemo, uzimamo abdest ili koljemo kurban, *“estagfirullah”* kada zgriješimo, ali nije zikr Allahu da se skupi gomila ljudi, pa da mašu glavama izgovarajući nerazumljive riječi, kao što to čine novotarske skupine. Praktikuju ples, upotrebu muzičkih instrumenata, skakanje, plač i smijeh u isto vrijeme, nakon čega slijedi kolektivno padanje u trans. Zar je ovo zikr Allahu sačuvaj nas Bože? Kaže Allah s.w.t. u Kur’anu:

“Molitva njihova pored hrama svodi se samo na zviždanje i pljeskanje rukama, zato kaznu iskusite jer ne vjerujete!” (“Al-Anfal”, 35)

I kaže: **"Pravi vjernici su samo oni čija se srca strahom ispune kad se Allah spomene."** (Al – Anfal, 2)

"Molite se ponizno i u sebi Gospodaru svome, ne voli On one koji se previše glasno mole." (Al – Araf, 55)

Sljedbenici tarikata uče zikrove koje su izmislili njihovi šejhovi, i s kojima Islam nema ništa zajedničko. Prizivaju Allaha imenima koja On sebi nije dao niti Ga je njima prizivao Njegov Poslanik s.a.w.s.

Od zikra oni često izgovaraju samo “*hu*”! Kaže jedan od naših alima:

“Čuli ste kako derviši, kad zikre viču “hu”! Polazimo od toga da svako ima dobar nijjet, i u to nećemo ulaziti. Međutim, svako ko želi dobro, ne znači da ga i postiže. “Hu” na arapskom jeziku znači on, a to nikad i nigdje nije zabilježeno da je od Allahovih imena. “On” nije ime nego zamjenica, i to može da se odnosi na bilo koga. Ovaj način zikra nije ispravan niti dozvoljen, već je to najobičnija novotarija. Musliman spominje svoga Gospodara ispravnim i razumljivim govorom, kao što su riječi subhanAllah (neka je slavljen Allah), elhamdulillah (hvala Allahu), Allahu Ekber (Allah je Najveći) i sl.”

(iz predavanja “Dova-srž ibadeta”)

Kaže Allah s.w.t.:

“Allah ima najljepša imena, i vi Ga zovite njima, a klonite se onih koji iskreću Njegova imena, kako budu radili, onako će biti kažnjeni!” (Al-A’raf, 180)

Nabrojana djela koja sekte predstavljaju kao dio imana su poznata kao *bida’ti* (novotarije). To su stvari koje su ljudi izmislili i pridodali vjeri, a šejtanu su draže od nepokornosti, jer protivrječe vjeri i prenose se sa koljena na koljeno. *Bida’t* sadrži priznavanje onoga što su Allah s.w.t. i njegov Poslanik s.a.w.s. zabranili, a odbacivanje onoga što su oni prihvatili. Sekte su ubacile novotarije u svaki segment svoga vjerovanja (u akidi, fikhu, ibadetu…). Poznate su tvrdnje sufija kako se “*Allah se nalazi svuda oko nas”*, zatim da *“ne treba gledati u djela već u srca”*, džamije i džema’t su zamijenili osamljivanjem u *tekijama* (poput kršćana koji odlaze u manastire)… Šiije su izmislili svoj hadždž (*Kerbela)*, i izmijenili tekst ezana…

Kaže Uzvišeni:

“Sada sam vam vjeru vašu usavršio, i blagodat svoju prema vama upotpunio, i zadovoljan sam da vam Islam bude vjera!” (“El-Maide”, 3)

Pa ako je Milostivi usavršio ovu vjeru, zar je potrebno da neko dodaje još nešto? Prenosi se od Aiše r.a. da je rekao Allahov Poslanik s.a.w.s:

"Ko uvede u našu vjeru ono što nije od nje, odbačeno je!"

(Buharija i Muslim)

Islam odbacuje novotarije i svako sujevjerje. Najveći broj ljudi je to prihvatio iz neznanja, ali se tu ne smije stati. Rekao je Alija r.a.: "*Upoznajte istinu, pa ćete upoznati njene sljedbenike!"* Musliman mora učiti svoju vjeru, tražiti istinu i argumente, i mora ih prihvatiti kad dođe do njih. I kao što je voda najčistija na izvoru, tako je i ispravna vjera u praksi Allahovog Poslanika s.a.w.s.

Molimo Allaha s.w.t. da nas poduči našoj vjeri, i da nas sačuva svake novotarije i zablude, AMIN!

Knjiga 1

Sufizam

Istorijat sufizma

Sufizam nije postojao u vrijeme Allahovog Poslanika s.a.w.s. niti u vrijeme ashaba. To je uljez koji se među muslimane uvukao iz neislamskih civilizacija koje su došle u dodir s njim.

Ako dobro proučimo sufijsko učenje, u prvo vrijeme njegove pojave kao i u novije vrijeme, vidjećemo da između njega i učenja Kur'ana i Sunneta postoji ogromna razlika. Ništa od sufizma ne nalazimo u životu Allahovog Poslanika s.a.w.s. niti u životu ashaba. Naprotiv, primjetićemo da je sufijski nauk preuzet od kršćanskih sveštenika, hinduskih brahmana, jehudskih monaha i budističkih isposnika. Tako npr. u Šrilanki i u nekim drugim azijskim zemljama, postoje mezari kojima dolaze i "muslimanski" derviši i budisti i hindusi, i svi oni se dovom obraćaju mrtvim kostima u tim grobovima, što jasno ukazuje da je sufizam mješavina asketizma raznih vjera, filozofija i kultura.

Prvi ko se prozvao sufijom je Abduke Abulkerim 210. god. po hidžri. Istoričari prenose da je on pripadao jednoj ši'itsko-iranskoj sekti, a drugi kažu da je upravo on bio glavni čelnik kufanskih otpadnika od Islama. Kufa se nalazi u blizini Perzije te je vatropoklonstvo koje je prije Islama vladalo Perzijom znatno doprinijelo pojavi sufizma, kao i grčka filozofija čija su djela uveliko prevođena na arapski jezik upravo u Kufi.

U trećem i četvrtom hidžretskom stoljeću sufizam prolazi kroz tri sljedeće etape:

1. Prvi muslimani u kojima se mogu pronaći neki simptomi sufizma su bili poznati po iskrenosti u isposništvu do te mjere da je to prerastalo u vesvese. Oni su bježali od dunjaluka i pretjerano se odavali ibadetu što je bilo oprečno onome čemu je poučavao Allahov Poslanik s.a.w.s:

"Ja postim, ali i mrsim, klanjam noćne nafile, ali i spavam, oženjen sam, jedem meso, i onaj ko postupa suprotno mom Sunnetu nije od mene."

Tako su postupali i ashabi i tabiini. Nisu zapostavljali ni znanje ni činjenje dobrih djela, ni ibadet, ni rad za dunjaluk. Žestoko su osuđivali novotarije.

U tom periodu se pojavljuju neki stručni sufijski izrazi koji do tada nisu bili poznati, javlja se uvjerenje da je osnovni izvor spoznaje *"kešf"* (otkrovenje), kao i tvrdnja da sufijski šejhovi mogu činiti razna natprirodna djela.

2. U drugoj etapi dolazi do zastranjivanja u idejnom pogledu. Tekstovi Kur'ana i Sunneta se počinju komentarisati onako kako to odgovara idejnom usmjerenju sljedbenika određene sekte.

U sufijskim krugovima se pojavljuju, do tada nepoznati pojmovi, kao što su: *vahdetul vudžud* (ubjeđenje da postoji samo jedno postojanje), *fena'a* (utapanje čovjeka u Boga), *itihad* (spajanje čovjeka s Bogom), *hulul* (tvrdnja da se Bog oličio u Svom stvorenju), *sahv* (opijenost ibadetom), *murid* (učenik), *'arif* (onaj ko je spoznao), *mekamat* (stepeni), i dr. Njihovi najpoznatiji učenjaci u tom periodu su: Ebul Jezid El-Bistami (umro 263. g. po hidžri) i Zun-Nun El-Misri (245. g.h.) i dr.

3. U trećoj fazi, sufizam se uveliko miješa s grčkom filozofijom i poprima veoma opasne konotacije. Do izražaja dolazi učenje o hululu, itihadu i vahdetul vudžudu. Zagovara se filozofska ideja o tome da postoji samo Allah, a sve drugo je samo privid. Krajem trećeg stoljeća tesavuf je već formiran kao cjelovito učenje. Ebu Mugis El-Husejn ibn Mensur El-Haladž, čiji je djed bio zoroastrista, počinje širiti nevjerničke ideje o hululu i itihadu i obznanjuje sufijsku akidu (vjerovanje) zbog koje ga šerijatski sud osuđuje na smrt. Smrtna kazna je izvršena (309. g. po hidžri).

Međutim, njegove ideje ostaju. Šejtan u svojim redovima iznalazi one koji će njegov nauk širiti. I sufizam se, poput korova, nastavlja širiti Iranom, Irakom i drugim krajevima islamskog svijeta.

U četvrtom stoljeću po hidžri, sufizam stiže u Egipat i Alžir, gdje se počinju graditi i prve tekije. Iranski sufija Ebu Seid Muhammed Ahmed El-Mejhemij (307-430. h.g.) udara temelje na kojima će se formirati razni derviški redovi.

Dakle, sufizam je 300 godina nakon objave Kur'ana, počeo pokazivati svoje pravo lice, koje je ranije prekrivao strahujući od islamskog mača, koji je dok su ga nosile ruke ashaba sasijecao sve novotarije u korijenu.

Od svoje pojave pa sve do prvih javnih istupa u četvrtom hidžretskom stoljeću, nijedan arap nije prihvatio sufizam. Svi su oni porijeklom iz Perzije.

U šestom hidžretskom stoljeću mnogi sufijski šejhovi tvrde da vode porijeklo od Muhammeda s.a.w.s. i svaki od njih zasniva zaseban tarikat. Tako se u Iraku javlja Er-Rufa'i, u Egiptu El-Bedevi (čije je porijeklo tadašnjim Egipćanima bilo potpuno nepoznato).

U sedmom i osmom hidžretskom stoljeću sufijska fitna doživljava kulminaciju. Osnivaju se posebni kružooci derviša i na sve strane se nad grobovima grade turbeta i kubbeta i to pod blagoslovom Fatimija koji su vladali Egiptom i još nekim pokrajinama islamskog svijeta.

Sufizam dobija svoj današnji oblik između petog i šestog stoljeća, u vrijeme Ebu Hamida El-Gazalija (450.-505. h. G.) rođenog u perzijskom gradu Horasanu. Gazali je sufijsko učenje približio islamskom, da bi se na kraju u potpunosti odrekao sufizma. Peto hidžretsko stoljeće za sufizam predstavlja pravi procvat koji se iz Irana počinje širiti prema ostalim dijelovima islamskog svijeta.

U to doba se javljaju Kaderije i Rufaije, kao i poznati učitelj sufizma Es-Suhraverdi Šihabu Ed-Din Ebu el-Futuh Muhjuddin ibn Hasen (549.-587. h.g.) kojeg je pravedni halifa Salahuddin El-Ejjubi zbog nevjerstva pogubio.

Isto tako pojavljuje se Ibn Arebi (560.-638. h.g.) samozvani *"zadnji evlija"*, koji obnavlja učenje o vahdetul vudžudu, tj. samo jednom postojanju i o tome da se sva Božija svojstva mogu oličiti samo u čovjeku kada se on utopi u Bogu.

Fitna zvana sufizam (dervišluk) traje i danas. Ono što se smatra pod tim je uglavnom skup mušričkih ubjeđenja i novotarija u vjeri, upućivanje dova kutbovima i šejhovima, i grupni zikr uz zavijanje za koje u vjeri ne postoji nikakav dokaz. Tako milioni zalutalih prodaju ahiret, oslanjajući se na trule kosti evlija umjesto na Allaha s.w.t., kružeči oko mezara umjesto oko Kabe, uzimajući mušrike za zaštitnike umjesto Allaha, Poslanika s.a.w.s. i muslimana!

Šejh Ebu Enes eš - Šami
S U F I Z A M

Ovo djelo ukratko upoznaje Islamski Ummet sa jednom od mnogobrojnih sekti koje sebe pripisuju Islamu. Pravi put je jasan, a to je Kur'an, Sunnet i slijeđenje ispravnih predhodnika (ashaba i tabiina) i učenjaka ehli-sunneta wel džemata. Neprijatelji Islama su od davnina pokušavali da iskrive Islam, da ubace ili izbace iz njega ono što će promjeniti njegov cilj i svrhu. Naš cilj mora biti isključivo Allahovo s.w.t. zadovoljstvo, a ne ugađanje ljudima i njihovim prohtjevima. Ummet se može ujediniti i uspjeti samo primjenom izvornog Islama kakvog ga je objavio Uzvišeni Allah s.w.t. Naša snaga je u čistom Islamu, a slabost u griješenju i udaljavanju od njega. Razni oblici novotarija i krivog shvatanja, kao i pogrešne primjene Islama imaju plodno tlo u neznalicama. Ko ne poznaje jasne principe Islama lako će zalutati i postati igračka u rukama drugih ili će naštetiti Islamu, misleći da čini dobro. Najveći stepen snage i ponosa je u potpunoj poniznosti Gospodaru svjetova. Svi ćemo se na kraju Njemu vratiti i biti pitani da li smo radili po Knjizi koju je objavio i da li smo slijedili Poslanika s.a.w.s. kojeg je poslao.

Prije čitanja ove knjige potrebno je znati jednu veoma važnu činjenicu. Tokom izlaganja teme o sufizmu u ovoj knjizi se spominju izreke i mišljenja šejha Ebu Hamida El-Gazalija kao dokazi sufijskih tvrdnji i vjerovanja. Međutim, poznato je da se šejh Gazali nakon traganja za istinom, pred kraj života odrekao sufizma i filozofije te pristupio Ehli-sunnetskom pravcu. Kao dokaz za ovo navešćemo nekoliko citata najpoznatijih islamskih učenjaka.

Pisac knjige *"Ebu Hamid El-Gazali vet-tesavvuf",* Abdurahman ibn Muhammed Se'id Dimiškijje u devetom poglavlju

koje se zove *"Ostavljanje sufizma i posvećivanje hadisu"* navodi više dokaza. Takođe, osvrt na jedno od Gazalijevih poslijednjih dijela, knjigu "Idžamul-avam an ilmil-kelam" nam potvrđuje njegov preobražaj sa više strana:

1. U ovoj knjizi je dao prednost vjerovanju ispravnih predhodnika upozoravajući da je istina u slijedjenju njih i da je onaj ko im se suprostavlja inovator u vjeri.

(Ildžamul-avam", str. 62, izdanje "El-Džundi"- Kairo)

2. Oštro je zabranio tumačenje Allahovih s.w.t. svojstava pozivajući njihovoj potvrdi. Kaže:" Liječenje problema tesbiha (poistovijećivanja Allahovih s.w.t. uzvišenih svojstava sa svojstvima stvorenja) je lakše od liječenja ta'tila (potpunog negiranja tih svojstava), zato što je u slučaju tesbiha dovoljan argument ajet:

"Njemu ništa nije slično" (Aš-Šura, 11)

3. Oštro je kritikovao sljedbenike ilmul-kelama i njihove teze, i analogiju smatrao "pokuđenom novotarijom". Te teze su imale negativne uticaje na cijeli Ummet kao izvor mržnje i zla među muslimanima. Kaže: *"Ashabi su se raspravljali sa židovima i kršćanima da bi potvrdili poslanstvo Muhammeda s.a.w.s. Nisu ništa dodavali na Kur'anske ajete niti su se upuštali u dubine racionalne analogije. Oni su znali da to vodi smutnji i zabuni. Koga Kur'an ne može zadovoljiti, sablja mu je dovoljna. Nema dokaza poslije Allahovih s.w.t. dokaza."*

4. Opširno u spomenutoj knjizi govori se o odvraćanju od novotarija. Dok u ranijoj fazi (knjiga "Ihja-ulumid-din") gotovo ne spominje novotarije i suprostavlja se ispravnim prethodnicima u vjerovanju i ibadetima, u djelu *"Idžamul-avam"* žestoko napada sve koji protivrječe ispravnim prethodnicima (selef), pozivajući na kažnjavanje onih koji prelaze Allahove s.w.t. granice. Tako ljude koji pitaju o značenju nejasnih ajeta ne treba samo kritikovati, već i izbičevati kao što je sa takvima postupao Omer r.a. Tako je i Poslanik s.a.w.s. pokudio ljude koji su raspravljali o sudbini i pitali jedni druge o tome, pa reče:

“Je li vam to naređeno? Propali su oni prije vas samo zato što su mnogo pitali!” (Ahmed, Ibn Madže, Muslim)

5. U poslednjim godinama svoga života Gazali se okrenuo izučavanju hadisa. Našao je učenjake koji su ga podučavali i pred njima je napamet naučio Sahihul-Buhari i Sahihul-Muslim. Sahihul-Buhari je slušao od Ebu-Suhejla Muhammmeda ibn Abdillaha El-Hafsija, a Sunen Ebu-Davuda od Ebul-Fetha El-Hakimijje Et-Tusija. Šejhul-islam Ibn-Tejjmije spominje ovu poslijednju fazu El-Gazalijevog života ponavljajući to u većini svojih knjiga i potvrđujući da se Gazali na kraju okrenuo učenjacima hadisa i da je umro dok mu je na prsima bila knjiga Sahihul-Buhari. Ibn-Kethir spominje na kraju kratke biografije o El-Gazaliju*: “Zatim se vratio u svoj rodni kraj Tus i tamo se nastanio. Napravio je dom za siromašne. Uzeo je kuću i zasadio lijep vrt. Posvetio se učenju Kur’ana i pamćenju vjerodostojnih hadisa”.* (El-Bidaje ven-nihaje).

Njegov učenik Ebu-Bekr ibnul-Arabi kaže: *”Najviše su o njemu govorili istraživači zbog njegovog slaganja sa odlutalim filozofima. Poslije toga se usprotivio filozofima i obznanio njihove zablude i nevjerstvo. Objasnio je da njihov put ne vodi ka istini. Odgovorio je i sljedbenicima ilmul-kelama i odabrao put sufizma i kročenja duše. Zatim nije našao traženo u tom pravcu da bi se na kraju okrenuo pravcu učenjaka hadisa. Umro je zaokupljen izučavanjem Buharijine i Muslimove zbirke hadisa.”*

El-Gazali je na kraju svog života došao u fazu sumnje sličnu prvoj fazi. Ali je ovaj put odabrao ono u šta se uvjerio da će ga spasiti zablude. Interesovanje za hadis je siguran dokaz njegovog duševnog preobraženja. Prenosio je od sufija pokuđenost traženja hadisa murida. Govorio je o otkrovenjima kao izvorima sufizma, da bi na kraju sve to odbacio i shvatio da je prošli period života proveo u neistini i iluzijama. Uzvišeni Allah mu se smilovao i uveo ga u prostrane Džennete. Amin!

Hvala pripada samo Allahu s.w.t.a, neka je salavat i selam na Vjerovjesnika Muhammeda, na njegovu časnu porodicu, drugove i svakog ko slijedi njegov put. Poštovani brate, ovo je kratki izvod o sufizmu koji otkriva zastore i skida vela sa sufijske sekte, gledajući na nastanak, razvitak, te sufijsko vjerovanje i ibadete, željeci time da budemo čistim kod Allaha . donošenjem dokaza, opomenom svakom koji ne zna, te pojašnjavanjem nepobitnih činjenica učestvujući u pružanju savjeta Ummetu i čuvanju Allahove s.w.t.a, vjere. Zato, shvati ove činjenice srcem i pazi da ne budeš od onih koji kažu:

"Oni čak govore :"**Mi smo zatekli pretke naše kako ispovjedaju vjeru i prateći ih u stopu mi smo na njihovom putu**" (Zuhruf, 22)

Allah s.w.t.a odgovara**:**

" Zar i onda " **govorio bi on** - "**kada vam ja donesem bolju od onih koju ste od predaka vaših upamtili?"** (Zuhruf, 24)

Dvije napomene:

Prvo: Naš razgovor o sufizmu je razgovor o pravcu koji ima svoja djela i poznata imena, i nije priča o pojedincima pa da bi neko mogao biti prevaren. Znaj brate da je sufizam veliko duboko more., pa ima ljudi koji ga zagaze do članka, neki do koljena, neki do prsa, a neki se guše u njegovim dubinama.

Drugo: Ti ćeš naći u ovome što ti se predstavlja činjenice koje pri samoj pomeni kod zdrave pameti izazivaju odvratnost koje prirodan instikt ne može prihvatiti i ta odvratnost nije od nas - mi samo prenosimo iz njihovih knjiga.

U sufizam se ne upušta niko do onaj ko ugasi svjetlo svoje pameti te se pokori maštanju i bajkama. Zatim, zasnivaju na uživanju, strastima i snovima. Tako se rađaju pravci (tarikati), i neće se nikada ujediniti u jedan pravac.

"Oni, međutim, poriču istinu koja im dolazi i smeteni su." (Kaf, 5)

1. Nastanak sufizma i faktori uticaja

Učenjaci imaju različito mišljenje u pogledu porjekla riječi *sufizam.* Istina je što kaže El-Kusari, a on je jedan od njihovih predvodnika *: "Što se tiče arapskog jezika, ovoj imenici ne svjedoče ni analogija ni etimologija (nauka koja proučava porijeklo riječi). Najbliže je da je ova imenica nadimak."* ("Er-risale", str. 126)

Ova riječ je ubačena u jezik Ummeta i njenu akidu. Uvukla se u Ummet u doba prijevoda djela filozofa sa grčkog jezika. Riječ *"sofia"* na grčkom znači *mudrost.* Postala je poznata i proširila se tek u drugom stoljeću po hidžri u doba velikog pokreta prevođenja filozofskih djela. Kaže Biruni: "I od njih (tj. filozofa) je bilo onih koji su smatrali da stvarno i jedino postoji prauzrok, radi njegove neovisnosti… zbog toga što sve o njemu ovisi. Sve što je ovisno po svome postojanju od nečega, njegovo postojanje je samo priviđenje… Istina je samo Jedan i iskonski Prvi. Ovo je mišljenje sufija. Riječ *"sofia"* znači mudrost, i njome je filozof nazvan filozofom tj. ljubiteljem mudrosti. Kad su ljudi u Islamu prihvatili njihova mišljenja, dobili su i njihova imena.

Stvar nam je još jasnija ako znamo da su ugledne ličnosti mistike hvalili grčke filozofe i smatrali ih svojim učiteljima i prvacima na tom putu. Kaže sufijski šejh Suhraverdi koga je ubio Salahudin Ejjubi s optužbom otpadništva od vjere: *"Što se tiče sufijskog pravca u bližoj epohi, vođstvo pitagorejaca je pripadalo mom bliskom prijatelju Zun-Nunu El-Misriju, a zatim se spustilo ka Tusturu i osvjetlilo ga. On spominje da je u snu video svoga učitelja Aristotela i pitao ga za mišljenje o vođama sufizma, te ih on (Aristotel) pohvali.* ("El-Kešf an hakikatis-sufije, 842)

Ovaj sedamdesetogodišnjak potvrđuje vođstvo grčkih filozofa u sufizmu, te navodi u *"Svijetloj poslanici"* Aristotelove, Platonove i Sokratove izreke o utapanju u Boga – jedinstvo postojanja, slast njegove spoznaje i realiteta. ("El-Kešf an hakikatis-sufije, 842)

Kaže bivši šejhul-Azhar Abdulhamid Mahmud: *"Sve sufije i filozofi još od Pitagore i Platona do danas proklamuju jedan te isti pravac, zajedno ga potvrđuju i potpuno su u njega uvjereni.*

(“El-Kešf, str. 75)

Šušteri u svojoj pjesmi smatra filozofe učiteljima sufizma. .

(“El-Kešf, str. 754)

Sufije uzeše od Platona filozofiju o svjetlosti u spoznaji. Po njima, spoznaja se ulijeva u dušu ako se ona očisti od dunjaluka i njegovih privlačnosti putem uticaja savršenog razuma.

Gazalijeva knjiga *"Miskatul-Envar"* govori o putu spoznaje i dolasku do jedinstva s Bogom (vahdetul-vudžud).

(“Revdatut-ta’rif”, 12\614)

Evidentno je da sufizam predstavlja rijeku u koju se ulivaju mnoge pritoke, a od njih je i stara indijska filozofija. Nakon što spominje filozofiju indijca Bitindžela, kaže El-Biruni: *"…i na slično ovome aludiraju sufije kada govore o arifu koji dođe do stupnja spoznaje (ma’rife). Pomoću njega je upućen u skriveno (gajb), čini natprirodna čuda (mu’džize). Druga njegova priroda je ljudska i podložna je promjeni i stvaranju.*" Ovo vjerovanje nije daleko od vjerovanja kršćana.

(Ebu Hamid El-Gazali vet-tesavvuf, 150)

Ako se osvrnemo na pravac brahmana uvidjećemo da oni teže duhovnoj potpunosti putem meditacije. Tvrde da je Bog, osobno, u njihovim srcima i osjećajima i zato duše žude za spajanjem sa Bogom.

(Tahkik ma lil-Hindi min mekule”, str. 25)

Između sufijskih mišljenja i tekstova Vede - jedne od svetih knjiga brahmana, postoje mnoge sličnosti, čak i u terminima.

(“Et-tesavvuf fil-Islam”, str 38)

Sufije su od indijske filozofije preuzeli i ideje kroćenja i kažnjavanja duše. Kaže Gazali: *"Indijski pobožnjaci liječe lijenost u ibadetu stajanjem na jednoj nozi cijelu noć, ne pomjerajući se. Jedan od njihovih šejhova se razlijenio i nije stajao na jednoj nozi, pa se*

kasnije obavezao da stoji na glavi cijelu noć da bi tako drage volje mogao podnijeti stajanja na jednoj nozi. Jedan od njih je liječio ljubav za imetkom tako što je prodao čitav imetak, a sav novac bacio u more iz bojazni da bi bio licemjer ako bi ga možda neiskreno podijelio ljudima. "Ovo su primjeri liječenja srca".

("El-Kešf an hakikatis-sufije", str. 764)

U Islam su ubacili i shvatanje asketizma od budista, pa je čak jedan rekao: *"Čovjek ne može dostići stepen iskrenih sve dok ne ostavi svoju ženu kao da je udovica i povuče se u pseća smetlišta.*

("El-ihja", 3\62)

"Kršćanski uticaj kod sufija se jasno pokazuje u oblačenju vunene odjeće kao poseban obred. Tako kada kršćanin prihvata monaštvo, oblači vunenu odjeću." ("Es-Sufijje", str. 17)

Ibn Dževzi prenosi da je neki čovjek došao Ebu Aliju, a na sebi je imao vunenu odjeću pa mu on reče: *"Ovo je odjeća monaha!"*

Takođe, došao je neki čovjek tako obučen Hammadu ibn Ebi Sulejmanu pa mu on reče: *"Skini sa sebe kršćansku odjeću!"*

("Ebu Hamid El-Gazali vet-tesavvuf", str. 39)

Ovo potvrđuje i često prenošenje mišljenja monaha od strane sufija, pohvale njima i njihovog puta čišćenja i odgajanja duša.

("Telbisu Iblis", 195, 196)

Dovoljno je znati da je prvu sufijsku tekiju izgradio kršćanski namjesnik u Ramali (Palestina). Poslije su se tekije proširile širom Islamskog svijeta ličeći na samostane kršćana, i utrkujući se sa gradnjom džamija – Allahovih s.w.t. kuća. ("El-Ihja", 334\3)

Što se tiče uticaja *šiija* jasno se pokazuje u veličanju *Alije ibn Ebi Taliba* nad ostalim ashabima, i izmišljanju lažnih predaja koje pripisuju Aliji r.a.

Jedna od izmišljenih predaja jeste i ona da je rekao Alija r.a. :

"Ja sam tačka na bismillah, ja sam kraj Allaha Kojeg zanemariste, ja sam lehvi Mahfuz, ja sam pero, ja sam Arš, ja sam

Kursijj, ja sam sedam nebesa i zemlja." Sve ovo se nalazi u knjizi "Biharul Envar" od Medžlisija. Međutim, oni su zaboravili da su tačke u arapsko pismo uvedene tek kasnije u doba Umevija. Maloj tački daju veliki značaj , pa tvrde da su tajne Kur'ana u Fatihi, tajne Fatihe u Bismilli, tajne Bismille u slovu ba, a tajna slova ba u tački na njemu.

Muhamed Vefa tvrdi da je Allah s.w.t. uzdigao Aliju ibn Ebi Taliba kao što je uzdigao Isaa sina Merjemina.

Od šiija su uzeli i govor o kutbu koji upravlja kosmosom . O ovome kaže ibn Haldun:

"Sufije govore o redoslijedu kutba kao što šiije govore o nukaba, čak su izmislili i sufijsku odjeću da bi je učinili prepoznatljivom za svoj pravac i pripisali je Aliji r.a. a on se nije isticao posebnom odjećom među ostalim ashabima. Naprotiv, svi su bili primjer u vjeri, skromnosti i borbi na Allahovom putu."

("Džamiul-keramat", 1\189)

Dalje kaže: *"Davanje prednosti Aliji u odnosu na druge ashabe ukazuje na jak uticaj šiizma. Iz ovoga se shvata privrženost nekih od njih šiizmu, te postepena asimilacija u taj pravac.*

("El-Mukaddime", str. 298)

Poznato je i njihovo čvrsto nastojanje u dokazivanju krvne povezanosti sa Ehli – Bejtom, pa makar tako i ne bilo. Er-Rifai je pripisan Ehli–Bejtu u rodoslovnom stablu, iako je potvrđeno da je on iz plemena Er-Rifa'a kao što kažu imam Zehebi, Es-Subki drugi.

("El-Mukaddime", str. 298)

Takođe pripisuju Ehli-Bejtu Abdulkadira El-Džilanija, a on je porijeklom iz perzijskog plemena Habeki Dust.

("Es-Sijer", 22\77)

Očito je da se ova frakcija krije iza ljubavi prema Ehli-Bejtu, te na taj način pokušava pridobiti srca ljudi u cilju zavođenja i širenja zablude. Potrebno je upozoriti da je većina prvih sufija bila perzijskog porijekla. Istorija svjedoči da su Perzijanci stajali iza većine smutnji i ništavnih vjerovanja koja su se pojavila u istoriji Islama.

(Er-Rifaijje", str. 33)

2. Način uzimanja vjerskih propisa kod sufija

Musliman prima uputu i pravila iz Allahove s.w.t. Knjige, Sunneta i onoga što proizilazi iz ova dva izvora, kao što je *idžma'* (konsenzus učenjaka), *kijas* (analogija) itd., sve u okviru onoga kako to shvatiše ashabi Allahovog Poslanika s.a.w.s., kao osobe najčistijih srca i najiskrenijih duša. To je generacija koju je Allah s.w.t. odabrao da budu društvo i pomoć Njegovom Poslaniku s.a.w.s. Bili su svjedoci Objave, odgojili su se uz Poslanika s.a.w.s, shvatili su i radili ono što Allah s.w.t. traži. Poslanik s.a.w.s. ih je nazvao pobjedničkom skupinom i najboljom generacijom ljudi, i da će svako ko ne slijedi njihov put biti kažnjen vatrom.

> **"Onoga ko se suprostavi Poslaniku, a poznat mu je pravi put, i koji pođe putem koji nije put vjernika, pustićemo da čini sta hoće, i bacićemo ga u Džehennem, a užasno je on boravište!"** (En-Nisaa, 115)

Nema sumnje da su ashabi predvodnici vjernika.

U sufizmu međutim, istinu prestavlja ono što potvrdi *otkrovenje* (kesf). Tako govore**: *"prenosi mi srce od mog Gospodara."***

Gazali prenosi od Ebu Jezida El-Bistamija da je rekao: *"Nije učenik onaj ko pamti iz knjige, pa kada zaboravi ono što je pamtio postane neznalica. Učenik je onaj ko uzima znanje od svoga Gospodara u koje god vrijeme hoće, bez pamćenja i predavanja."*

U životopisu Muhameda El-Magribija da je često govorio:

"Išao sam pred Allahom ispod Arša i rekao mi je to i to, a ja Njemu to i to." ("El-Ihja", 3\24)

Kaže Kušeri:" Čuo sam Mensura El-Magrabija da kaže*: "Vidio je neko od njih El Hidra, pa ga upita:" Da li znaš da ima iko iznad tebe? "Da" odgovori, pa reče:*

"Abdur-Rezak je prenosio hadise u Medini i ljudi oko njega pomno slušaše. A podalje od njih vidjeh mladića kako drži glavu među koljenima pa mu rekoh:" Ono je Abdur-Rezak koji prenosi hadise Allahova Poslanika , pa zašto ne slušaš od njega?" Tada mladić

reče:" On prenosi od mrtvog, a ja nisam odsutan od Allaha." Ja mu rekoh:" Ako si takav kao što kažeš, pa ko sam onda ja?" Zatim podiže glavu i reče:" Ti si moj brat Ebu Abbas El-Hidr." Te saznadoh da Allah ima robova koje ja ne znam". ("Džamiul-keramat", 1\163)

Gazali dodaje: *"…da onaj koji uzme stvari gajba samo iz Kur'ana i Suneta on je nesiguran i ne zna mu se pozicija."*
("Er-Risale", str. 166)

Ovaj govor podrazumijeva da nema koristi iz znanja od govora Poslanika s.a.w.s, jer je ono shvatljivo svakom čovjeku putem promatranja i izlaganja. ("El-Ihja", 1\104)

Gazali je to obznanio, pa kaže: *"Ima evlija čiji nur gotovo sve obasja, gotovo da postane neovisan o uputi poslanika."*
(Deru't-teradi", 5\348)

Osnova ovakvog mišljenja je Platonova teorija emanacije koja znanje stavlja izvan praktičnog uma u srcu čovjeka, ako se ono očisti od niskosti. Sufije povjerovaše u ovu filozofiju i obukoše joj Islamsku odjeću bez promjena njenoj suštini. Smatraju da je mjesto praktičnog uma Levhi Mahfuz.

Kaže Suhraverdi: *"…jer istinski bogobojaznik i pravi asketa na dunjaluku, njegova nutrina je čista, ogledalo njegova srca je bistro, daje mu se nešto jednako Levhi-Mahfuzu čime shvata suštinu nutrine kao majke znanja i osnova."* ("Miškatul-Envar", str. 170)

Priča Gazali o Ebu Turabu En-Nahsebiju: *"Bio je začuđen jednom muridom, pa mu reče jednog dana: "Da vidje Ebu-Jezida!" Murid reče :"Teško tebi, šta da činim sa Ebu Jezidom, kad vidjeh Allaha koji me učini neovisnim od njega." Pa reče Ebu Turab :" Teško ti se, umišljen si Allahom!" Da si video Ebu Jezida jedanput bilo bi ti korisnije nego da vidiš Allaha sedamdeset puta!"*
("Avariful-me'arif", str. 56)

Mnogi od njih tvrde da su direktno dobijali vjesti i upute od Poslanika s.a.w.s. na javi i u snu. Priča Es-Sizili: *"Tako mi Allaha., da*

sam bio odsutan od Poslanika koliko treptaj oka ne bih se smatrao muslimanom." ("El-Ihja", 4\356)

Rekao je Ahmed El-Faruki: *"Obradovao me Poslanik da ću biti jedan od mudžtehida i povuče mi svojom mubarek-rukom crtu upute, pa reče: "Ne napisah nikome prije nešto slično".*

("Tabekatuš-Ša'arani, 2\14)

Et-Tidžani spominje da mu je Poslanik s.a.w.s. na javi naredio da uči Salavat-Fatih kada je bio potišten. *"Pitao sam ga o vrijednosti tog salavata, pa me je prvo obavijestio da je jedan takav salavat vrijedniji od Kur'ana šest puta. Pa me obavijestio drugi put da je jedan takav salavat veći od svake slave u kosmosu, svake dove, velike ili male, i od Kur'ana šest hiljada puta."*

("Džamiul-keramat", 335\1)

Mnogi od sufija tvrde da izravno od Poslanika s.a.w.s. dobijaju virdove, pravila i dr. To podrazumjeva da vjera nije upotpunjena i da se Šerijat stalno dopunjava, a Allah s.w.t. kaže:

"Danas sam vam vašu vjeru usavršio i blagodat Svoju prema vama upotpunio i zadovoljan sam da vam Islam bude vjera" (El-Ma'ide, 3)

Ibn Arebi spominje da mu je knjigu *"Fususulhikem"*dao Poslanik s.a.w.s. u snu, a da na javi primjenjuje ono što mu je Poslanik s.a.w.s. zacrtao. ("El-Hedijje el-hadije", str. 104)

Zbog toga se ne obaziru na islamske učenjake, niti pridaju važnost njihovim šerijatskim rešenjima.

Kaže Ibn Arabi: *"Oni negiraju neke hadise, iako su oni vjerodostojni, a ljudi koji ih prenose povjerljivi. Kažu da upitaju Poslanika a on negira dotični hadis. Tako govore da spoznaju slabost hadisa i ne rade po njemu bez obzira što su ga prenosioci prakticirali i što je rivajet ispravan, ali u suštini kod njih nije tako."*

("El-Fusus", str. 47)

Iz ovog proizilazi da se Buhari, Ahmed, El-Hakim i drugi uzalud umoriše i utrošiše silni trud u radu za Islam. Mogli su duga putovanja u traženju hadisa, kao i odsutnost od svojih porodica skratiti, te se zavući u tamne ćelije i ponavljati u njima Allahovo s.w.t. ime sve dok im se ne otkrije gajb i ne vide istinsku suštinu. Molimo Allaha s.w.t. da nas sačuva ovih zabluda.

Kaže Gazali: *"To se neće upotpuniti osim osamljivanjem u tamnoj prostoriji, a ako ne tako onda neka pogne glavu prema prsima ili se umota u odjeću. Tada će čuti kako ga doziva istina i vidjet će uzvišenost Božijeg prisustva."* ("Et-tesavvuf bejnel-hakki vel-batil" – iz knjige "El-Futuhatul-mekkije")

Kaže: *"I skrati put, ti si u svetoj dolini Tuva, i slušaj dubinom svoga srca ono što ti se objavljuje, možda ćeš pored vatre naći onoga ko će ti na put ukazati ili ćeš biti dozivan iz unutrašnjosti srca - onim čime je bio dozivan Musa - Ja sam tvoj Gospodar…"*

("El-Ihja", 3\76)

U svom odvraćanju od prave vjere, sufije su se borile protiv pravog znanja, znajući da se ta vrsta šejtanskih spletki ne širi osim među neznalicama pogrešnim tumačenjem Kur'ana i Sunneta. Kaže Gazali**:**

"Zatim se povlači u tekiju i sjedi nezaposlen u punoj meditaciji, i ne treba da ometa svoje misli učenjem Kur'ana, niti razmišljanjem o njemu, niti knjigama hadisa… ("El-Ihja", 4\251)

Kaže Gazali da se u doba kad je osjetio želju za sufijskim pravcem, savjetovao sa jednim od njihovih predvodnika oko učenja Kur'ana, pa mu je to zabranio govoreći: *"Pravi put je u tome da u potpunosti presječeš svoju vezu sa dunjalukom."*

("Telbisu Iblis", str. 323)

Kur'an je smatrao jednom od ovosvjetskih zaokupljenosti koje spriječava posvećivanje Allahu s.w.t .

Ibnul-Dževzi na ovo kaže: *"Veliko je da ovakav govor potekne od učenog čovjeka. Njegova ništavnost je očita. U stvarnosti, ovo je gašenje Šerijata koji podstiče na učenje Kur'ana i traženje znanja."*

("Mizanul-amel", str. 31)

Prenosi Gazali od Ebu Sulejmana Ed-Daranija: *“Ako čovjek traži hadis, ili se oženi, ili putuje u potrazi za mjestom boravka, znaj da se odao dunjaluku.”* (“Telbisu Iblis”, str. 323)

El-Džunejd kaže: *“Za murida - početnika je najbolje da ne zaokuplja svoje srce zaradom, traženjem hadisa i ženidbom. Najbolje je za sufiju da ništa ne piše i ne čita, jer je tako najbolje za održavanje koncetracije.”* (“El-Ihja”, 1\11)

Sufije često navode priču o Hidru sa Musaom kao dokaz da čovjek može primati znanje od Allaha s.w.t. bez posredstva poslanika, ali su zaboravili na dvije stvari:

1. Hidr je bio poslanik kako potvrđuje Ibn Abbas i Mukatil, a to su prihvatili gotovo svi mufessiri kao Ibn Kethir, En-Nesefi, El-Begavi, Ibn El-Dževzi, Ibn Hadžer. Kaže El-Kurtubi: *“Prema većini mufessira on je poslanik, i to ajet potvrđuje, jer poslanik ne uči osim od poslanika, a do spoznaje skrivenog ne može doći niko osim poslanik, Allahovom s.w.t. voljom.*

2. Musa nije bio poslan Hidru nego Izraelćanima. Naš poslanik Muhammed s.a.w.s. je poslan cijelom čovječanstvu i nijednom živom biću nije dozvoljen izlazak iz okvira Šerijata. Kaže Imam El-Bika’i: *“Onaj ko vjeruje da neko ima put ka Allahu s.w.t. bez slijeđenja Poslanika s.a.w.s., on je nevjernik i prijatelj Šejtanov prema konsenzusu mišljenja islamske uleme.*

(“El-Džamiu li ahkami El-Kur’an, 11\16)

Kaže Uzvišeni:

“Reci: Ako Allaha volite, mene slijedite, i vas će Allah voljeti i grijehe vam oprostiti - a Allah prašta i samilostan je.” (Ali-Imran 31)

Treba znati da je Hidr umro… i da je bio živ došao bi Poslaniku s.a.w.s. i dao mu prisegu. Kaže Poslanik s.a.w.s:

“Tako mi Onoga u čijoj je ruci moja duša, da je Musa živ bio bi dužan da me slijedi.” (Nesai)

Imam El-Buhari je upitan o Hidru i Il'jasu:"Da li su živi?", a on reče:" Kako, kad Poslanik s.a.w.s. kaže**: *"Od onih koji su danas na Zemlji poslije sto godina neće niko biti živ."*** U Muslimovom rivajetu od Džabira stoji: ***"Nijedno današnje novorođenče poslije sto godina neće biti živo."*** A jedan imam je upitan o ovome pa je proučio:

"Nijedan čovjek prije tebe nije bio besmrtan, ako ti umreš, zar će oni dovjeka živjeti?" (Al-Enbija, 34)

Ono što se spominje da su se neki susreli sa Hidrom je laž i smutnja šejtanska. Kolonizatori su upotrebljavali ove bajke o živom Hidru kao sredstvo učvršćivanja svoje vlasti. Tako su potkupljeni kvislinzi iz sufijskih tarikata govorili svojim muridima da su vidjeli Hidra kako nosi zelenu zastavu i predvodi napredujuću francusku vojsku s ciljem okupiranja Sjeverne Afrike. Zato nema mogućnosti za suprostavljanje, niti opiranje Božijoj mudrosti.

Općenito mi smo Ummet Muhameda s.a.w.s. i sljedbenici njegove vjere, a on kaže: ***"Ostavio sam vam dvije stvari, nećete zalutati sve dok ih se budete držali, Allahovu knjigu i Sunnet Njegovog Vjerovjesnika!"*** (Malik i Hakim)

Kaže Ebu Kalabe: *"Ako pričas s nekim o Sunnetu pa kaže: "Kloni nas toga, daj nam Allahovu s.w.t. Knjigu!" - znaj da je zalutao."*

Kaže Ez-Zehebi: *"Ako vidiš kakvog novotara, pobornika ilmul-kelama, da govori: "Kloni nas Kur'ana i hadisa i daj razum!" - znaj da je to Ebu Džehl, a kada vidiš pobožnjaka da govori: "Kloni nas razuma i onoga što se prenosi i daj slast i zanos! "- znaj da je to Iblis u čovjekovom obliku ili je ušao u njega. Ako ga se bojiš, bježi, a ako ne, tresni ga o zemlju, pa sjedi na njega i prouči mu Ajetul-Kursijj i onda ga zadavi (da izađe šejtan iz njega)."*("Es-Silsiletus-sahiha", 1761)

Allah je sačuvao Kur'an i Sunnet Poslanika s.a.w.s. preko imama ove vjere, hafiza hadisa koji su obišli i Istok i Zapad u cilju prikupljanja hadisa Poslanika s.a.w.s., a nismo čuli da je Poslanik s.a.w.s. došao ikome od njih, te mu dao direktno znanje. Poslije smrti

Poslanika s.a.w.s. ashabi se raziđose i nastaše velike smutnje pod vođstvom *Abdulaha bin Sebe'* i njegovih pristalica i poteče muslimanska krv. Trošili su snagu u međusobnoj borbi i nije nam poznato da je došao Poslanik s.a.w.s. da ih izmiri i presudi im. Veoma je čudno da je u najtežim trenucima ostavio svoj Ummet, a zatim se javio poslije nekim nepoznatim pojedincima, Slava Ti Gospodaru, ovo što govore je otvorena potvora!

3. Tajna koja se krije

Imaju tajnu i jedni drugima preporučuju njeno sakrivanje od drugih i kažu da ko oda ovu tajnu biće proglašen heretikom i sablja će mu presuditi.Tajnu propisuju Zenul-Abidinu, ali, u stvari, ona potiče od Kulsum bin Amra El-Ziltabija (umro 220h).

Gospodaru , kad bih otkrio suštinu znanja,
Bilo bi rečeno:" Ti kipove obožavaš!"
Muslimani bi moju krv dozvoljenom proglasili,
Ružnim bi to smatrali, lijepim ga ne bi vidjeli.
("Es-Sijer", 4\472)

Kaže El-Gazali**:** *"Kažu neki da Božije gospodstvo ima tajnu i ako bi bila otkrivena propalo bi vjerovjesništvo. I vjerovjesništvo ima tajnu i ako bi se otkrila propalo bi znanje. I učenjaci o Allahu tajnu imaju i kada bi je pokazali svi bi propisi propali."*
("El-Kešf anil-hakikati li evvelil-merreh", str. 18)

Kaže: *"Rekli su neki arifi da otkrivanje tajne Božijeg gospodstva vodi u kufr."* ("El-Ihja", 1\100)

Kaže Suhraverdi : *"Ako tajnu odaju, krv će im dozvoljena biti, jer je krv izdajice dozvoljena."* ("El-Ihja", 1\100)

Kaže El-Džunejd u razgovoru sa Ebu Bekrom Es-Selebijom: *"Mi mnogo pisasmo o tom znanju, a zatim ga u zemlju sakrismo, pa si ti došao i otkrio ga javnosti."* ("El-Kešf , str. 53)

I još kaže : *”Zajedno govore i sašaptavaju se o stvarima koje su nevjerstvo kod ostalih.”* (“El-Kešf, str. 18)

Allah s.w.t.a. nije dozvolio da to što oni taje ostane skriveno, a njihova “tajna” je:

Jedinstvo s Bogom (Vahdetul-Vuždžud)

Kaže Gazali*: ”Arifi su se poslije svog uspinjanja na nebo realnosti složili da nisu vidjeli ništa da postoji osim Jednog Istinitog.”* Mnoštvo je u cjelosti nestalo i utopili su se u potpuno jedinstvo. Nije ništa ostalo osim Allaha s.w.t.a. Pa su se opili da su pamet izgubili. Kažu: *” Ja sam istina!?”*. Kaže drugi: *“Slava meni kako sam ja uzvišen!?”* Kažu: *”U ogrtaču nema niko osim Allaha.”*

Tako se arifi iz dubine metafore dižu ka visinama stvarnosti i upotpunjavaju svoj miradž (uspinjanje) i svojim očima su vidjeli da ne postoji ništa osim Allaha s.w.t. Oni nisu shvatili značenje riječi *“Allahu ekber!”*(Allah je Najveći). On je veći od svega. Bože sačuvaj, kako onda reći da je najveći kada po njima ništa drugo ne postoji!

Ebu Jezid El-Bistami kaže: *“Nestao sam u svemoći i utopio se u dubine vladavine i zastore božanstva dok ne dođoh do Arša, pa kad ono, nikog na Aršu nema, sjedoh na Arš i rekoh: “Gospodaru, gdje da te tražim? Pa doživjeh otkrovenje i vidjeh da sam ja, ja, ja sam najpreči u ovome što tražim i ja sam taj osim kojeg drugog nema na putu kojim hodam.“* (“Miškatul-Envar”, str. 137-139)

Kaže Ibn Arebi: *“Arif ne samo da vidi istinu u svakoj stvari nego vidi i suštinu svake stvari.”* (“El-Kešf, str. 18)

Ukazao je na to da je *Musa korio Haruna zbog toga što je odvraćao Izraelćane od obožavanja teleta, a oni su u suštini obožavali samo Allaha!* - kako on tvrdi.

I kaže: *”Od njegovih lijepih imena je i El-Alijj(Uzvišeni)…iznad koga? Nema nikog osim njega. On je El-Alijj-Uzvišeni, Sam za Sebe. Od čega je on? On je On. Smatraju Ga samim za sebe, a On je u odnosu na bitak isto kao i ono što bivstvuje.”*

("El-Fusus", str. 192)

Kaže vođa ašika, kako ga nazivaju, Ibnul-Farid:
"Moj namaz na ovom mjestu njoj pripada. Svjedočim da se meni klanjala. Oboje smo jedan klanjac, sedždu činim. Njegovoj stvarnosti na svakoj sedždi zajedno. Ništa se osim meni ne klanja. Moj namaz je samo meni na svakom rekatu" ("El-Fusus", str. 176)

Šušteri opisuje svog obožavanog:
Moj obožavani sve prekri
On se pojavi u crnima i bjelima
U kršćanima i židovima
U svinjama i majmunima, u slovima sa tačkama
("Et-Taijje")

U svojim dovama mole Allaha s.w.t. za otkrovenje kao u dovi Ibni Kajsa: *"Bože moj, blagoslovi one kojima se tajne otkrivaju i svjetla pokazuju…",* Pa kaže*: "Baci me u mora jedinstva bića, iščupaj me iz blata tevhida* (Allahove jednoće). ("Ikazul-Himem", str. 43)

Dalje kažu, ako je sve što postoji Allah, onda nema smetnje da se obožavaju kamenje i kumiri. Ovo nije spontani zaključak, to su čak i obznanili. Govori Ibni Arebi*: "Potpuni arif je onaj koji vidi sve što se obožava manifestacijom istine koja se u njemu obožava.*"
("El-Fikru es-sufijj", str. 118)

Kaže:
Druga svoga juče korih
Jer moja vjera ne bi blizu njegove
Konačno sve svojim srcem poimam
Pašnjak za gazele, samostan za monahe
Hram za kipove, a Kaba onom ko obilazi oko nje
Ploče Tevrata i listovi Kur'ana
Vjeru ljubavi ja ispovjedam gdje god da se okrenem
Ljubav je moja vjera i iman
("El-Kešf", str. 143)

Ovdje se spajaju sufizam i masonstvo.

Kaže Ibn Farid: *“Ako pobožnjak u hramu padne kamenju na sedždu, nema pravo da se krivi za fanatizam.*”

(“El-Kešf”, str. 152)

Sufije tvrde da onaj ko dođe do ove istine i uvjeri se da je on Allah, nije dužan slijediti Šerijat. Kaže Ibn Arabi *:” Rob je Gospodar, a Gospodar je rob? Jadan ja po kome se naređuje? Ako kažes robu, onda je to Gospodar ili kažeš Gospodar, pa kako će mu se onda narediti?”* (“Et-Taijje”)

Kada je Timisaniju pročitana knjiga “Fususul-hikem” rekao je: *“Kur’an se suprostavlja vašem “Fususul-hikem”, pa reče: “Cijeli Kur’an je širk, a tevhid je u našem govoru…”* Pa mu je rečeno*: “Ako je bitak jedinstven, zašto je žena halal, a kći haram?”* On odgovori:*” Kod nas je sve halal, ali kad zaslijepljeni govore:”haram”, mi kažemo:”Vama je haram”.* Ovaj izraz nevjerstva je u proturječnosti sa samim sobom. Ako je bitak jedinstven, ko je zaslijepljen, a ko je taj koji vidi!?

4. Upravljanje kosmosom

Mnoge sufije vjeruju da njihovi šejhovi posjeduju moć upravljanja i da oni vladaju kosmosom kao Allahovi zamjenici. Tako govore kadije o Abdul-Kadiru: “ *O Džilani, o upavitelju kosmosom!”*

Kaže Et-Tidžani: *“Stvarnost kutba je predstavljena apsolutnim zastupanjem Boga. Stvorenja ne mogu dobiti ništa od istine osim putem kutba.”* (“El-Furkan”, str. 88)

Er-Rifaiju pripisuju da je rekao: *“Kada se evlija dogovori tajno sa Allahom, On ga zaduži upravljanjem onim što je između nebesa i zemlje. Njegova volja se uzdiže i njegov stepen kod Allaha se povećava, sve dok njegova volja ne prevaziđe sedam nebesa i dok ne bude sedam zemalja kao halke na njegovim nogama, zatim postaje svojstvom Boga, ništa mu nije nemoguće.* (“Hazihi hijes-sufijje”, str. 125)

Kažu: Jedan od učenika šejha Husejna Ibni Alija počeo je predskazivati neke stvari. Pratilo ga je pedeset djece koja mu se smijaše, a on reče: *"O Azrailu, ako ne uzmeš njihove duše, odstraniću te iz vijeća meleka." I svi umriješe.* ("Et-Tabekat", 1\142)

Kažu: "*Neće biti šejh sve dok ne pobriše grijehe svojih učenika sa Lehvi Mahvuza."* Reče drugi pokudno: *"Da je pravi šejh ne bi nikad zaboravio svog učenika, pa je napravio grešku."*

("El-Džami", 2\142)

Kaže Eš-Ša'arani: *"Pisao je šejhu Abdullahu, jednom od prijatelja Omera en-Nubejtija da me je vidio u prisustvu Poslanika, koji je govorio Aliji: "Nije li Abdul-Vehab Eš-Ša'arani ova moja kapa? Reci mu da upravlja kosmosom bez ikakve zapreke!"* ("El-Kešf")

Kaže Nasiruddin El-Jesreti: *"Sufija dođe do tog stepena da kaže nečemu "budi" – i ono biva!!! A nekima je dovoljno da to pomisle."* ("El-Džami", 2\135)

Sufije

Kaže Ali ibn Muhammed ibn Sehl*: "Ostavio sam govor 'budi i ono biva' iz lijepog ponašanja prema Allahu."*

("El-Kešf", str. 291)

Ovdje se nameće pitanje: gdje su bili ovi “upravljači kosmosom” u doba napada mongola, kršćana i nestanka Islamske Španije?

Kaže Gazali: *“Iza razuma se nalazi druga sfera, u njoj se otvaraju druge oči, njima se vidi ono što je skriveno i ono što će biti u budućnosti.* (“El-Džami”, 2\157)

Kažu da je El-Džurejri rekao prijateljima: *“Da li među vama ima onih koji kada Allah poželi nešto da stvori , oni to znaju prije nego što On to pokaže? Rekoše: “Ne.” On im reče: “Plačite nad sobom, jer ništa ne nađoste kod Allaha.”* (“El-Munkiz mined-dalal”, str. 70)

Kaže Eš-Ša’arani u biografiji svoga šejha Alija El-Havvasa: *“Od njegovih kerameta je bilo da je poznavao sva rodoslovna stabla sinova Ademovih i svih životinja sve do prvih predaka koji nisu imali predhodnika. Od tih kerameta je bilo da kada pogleda vodu kojom se uzima abdest zna sve grijehe koji će sa tom vodom otići i biti oprošteni. Razlikovao je vodu malih i velikih grijeha. Kada bi pogledao u tintu znao bi sva slova koja će biti ispisana iz nje sve dok se potroši mastilo. Kada bi pogledao u čovjeka znao je svaki njegov prijašnji i budući postupak sve do same smrti. I u noći i u danu je vidio uspinjanje ljudskih duša prema nebu. Znao je dužinu života svih stvorenja, a sve ovo iz jednog razloga - gledao je u Lehvi Mahvuz.”*

(Nasrul-mehasinil-galije”, 1\111)

Iz vjerovanja u “evlije” rodilo se “poznavanje gajba” i “upravljanje kosmosom”. Počeše ljudima upućivati dove, a ne Allahu. Kaže Bekri obraćajući se Poslaniku:

“O ti najugledniji kod Gospodara svoga
I najbolji kojeg voli od svojih robova
Koliko me puta zadesi tuga
I koliko me puta riješi briga
Ipak od toga nešto osta
I tako mo Onoga koji te među ostalima odlikova
Stepenom s kojeg se uzvišenost spušta
Ubrzaj nestanak onog što me tišti

I ako oklijevaš, pa koga onda upitati.”

Kaže El-Busejri obraćajući se Poslaniku:

“O najpoštovaniji čovječe šta mi je?
Kome da se utječem kada nesreća dođe?
Iz tvoje dobrote je i dunjaluk i njegovi ukrasi
Od tvog znanja je Lehvi Mahvuz i pero.

U biografiji Džakira El-Kurdija se kaže: *“Jednom mi je neki čovjek tražio dozvolu da plovi preko Indijskog mora radi trgovine. Pa mu reče: “Ako te snađe kakva nevolja pozovi moje ime!” I tako poslije šest mjeseci šejh skoči te udari dlanovima i povika: “Slava onome koji nam ovo podari i mi to sami ne bismo mogli postići…” Te prošeta lijevo-desno pa sjede i upitaše ga oni oko njega šta to radi, pa on kaza: “Jedan samo što se ne utopi, ali ga Allah spasi.” To svi zapisaše. Poslije sedam mjeseci vrati se putnik, te stade ljubiti šejhovu ruku govoreći: “Kada su se na moru podigli valovi, dozivali smo šejhovo ime i vidjeli smo ga na brodu, pa on udari dlanovima i pokaza rukom prema moru, te se ono smiri. Zatim pokaza prema jugu, te zapuha lagani povjetarac koji nas vrati našim kućama, a šejh polako ode hodajući po vodi.”* (“Letaiful-minen”, 26-27\1)

Muhamed El-Hanefi je govorio na samrti: *“Ko bude imao kakvu potrebu neka dođe na moj mezar i neka traži, ja ću mu ispuniti. Između vas i mene nema ni aršin zemlje. Svaki čovjek koji je udaljen od svojih drugova bar za aršin taj nije čovjek.”* (“El-Džami”, 379\1)

Štaviše, nisu se zadržali na upućivanju dove ljudima umjesto Allahu. U biografiji Ebu Hajra El-Kulejbanija se kaže: “On se nije rastajao od pasa na bilo kojem mjestu, predavanju, u džamiji, pa čak i u nužniku. Ko god bi ga kritikovao, on bi mu rekao: *“Kupi ovom psu komad pečenog mesa, pa će ti ispuniti želje. To bi učinio, a pas bi mu ispunio želju.”* (“Ibid”, 162\1)

Toliko su se osilili da su počeli davati Džennet kome hoće oponašajući time kršćane u doba inkvizicije. Spominju iz životopisa *Ahmeda Er-Rifaija* da je on nekom čovjeku prodao dvorac iz Dženneta. (“Ibid”, 273\1)

Iz biografije Abdulaha Bailevija se kaže da ga je neki čovjek molio za Džennet, pa on uputi za njega dovu. Kada je dotični čovjek umro šejh je prisustvovao ukopu, a zatim malo sjeo kod njegovog kabura. Lice mu se promjeni, nemalo zatim se nasmija i obradova. Pa ga upitaše o tome, a on reče: *"Kada su ovog mejjita Munkir i Nekir pitali: "Ko ti je gospodar?", on im kaza:"Moj šejh Bailevi.", pa se ja zalagah za njega. Nastaviše ga ispitivati a on im opet isto reče, pa rekoše: "Dobro došao i neka si pozdravljen i ti i tvoj šejh."* Kažu: "Ovako treba da čuva šejh svog učenika čak i poslije smrti."

("Ibid", 296\1)

Kaže Et-Tidžani: *"Obećao mi je Poslanik da ko god me vidi ući će u Džennet, pa bio kafir."* ("Ibid", 117\2)

A sada, poštovani brate, pogledajmo šta Kur'an Časni kaže o Najboljem čovjeku i najcijenjenijem Poslaniku s.a.w.s:

"Reci – Ja sam čovjek kao vi, meni se objavljuje da je vaš Bog - jedan Bog. Ko žudi da od Gospodara svoga bude lijepo primljen., neka čini dobra djela i neka, klanjajući se Gospodaru svome, ne smatraju ravnim Njemu nikoga!"

(Kehf, 110)

On je kao i ostala stvorenja, i njemu su propisani smrt i nedaće kao i ostalim stvorenjima.

"Muhammed je samo poslanik, a prije njega je bilo poslanika. Ako bi on umro ili ubijen bio, zar biste se stopama svojim vratili? Onaj ko se stopama svojim vrati neće Allahu nimalo nauditi, a Allah će zahvalne sigurno nagraditi." (Ali Imran, 144)

On je čovjek i ne poznaje gajb (nevidljivo, budućnost i tajne):

"Reci:-ja ne mogu samom sebi neku korist pribaviti, ni od sebe kakvu štetu otkloniti, biva onako kako Allah hoće. A da znam pronicati u tajne, stekao bi mnoga dobra, a zlo bi daleko bilo od mene, ja samo donosim opomene i radosne vjesti ljudima koji vjeruju." (Al-Araf, 188)

Prenosi Muslim od Aiše da je rekla: *“Ko tvrdi da Muhamed zna ono šta će biti sutra slagao je na Allaha”.*

Kaže Allah s.w.t u prijevodu značenja ajeta:

“Reci:- Niko osim Allaha ni na nebu ni na Zemlji ne zna skriveno, i oni ne znaju kada će oživljeni biti.” (En-Neml, 65)

On sebi ne može donijeti ni korist ni štetu:

“Reci: Sam od sebe ne mogu nikakvu štetu otkloniti, a ni neku korist sebi pribaviti, biva onako kako Allah hoće! Svaki narod ima konac, i kada konac njegov dođe- ni za tren ga neće moći ni odložiti ni ubrzati” (Junus, 49)

Niti može donjeti drugima korist:

“Reci: Ja nisam u stanju da od vas kakvu štetu otklonim niti da nekom od vas neku korist pribavim.”

“Reci: Mene niko od Allahove kazne u zaštitu ne može uzeti, samo u njega utočište mogu naći.” (Džinn, 21 i 22)

Sve je u Allahovim rukama:

“ Tebi u presudi njima ništa ne pripada, da li će On pokajanje njihovo primiti ili će ih na muke staviti, jer oni su zaista nasilnici.” (Ali Imran, 128)

Allah je opisao Svog Poslanika s.a.w.s. kao pokornog roba i počastio ga ugledom:

“Hvaljen neka je Onaj koji je u jednom času noći preveo Svoga roba iz Hrama časnog u Hram daleki, čiju smo okolinu blagoslovili kako bi smo mu neka znamenja naša pokazali. On uistinu sve čuje i sve zna.” (El-Isra’, 1)

Prenosi Buhari od Umu El-Ala El-Ensarije da je rekla: ***“Kada je umro Osman ibn Maz’un došao nam je Poslanik s.a.w.s. pa rekoh: “Neka je Allahova milost na tebe o Ebu Saibe, svjedočim da ti je Allah ukazao počast!” Poslanik s.a.w.s. reče: “Kako znaš da mi je Allah ukazao počast? ”Od oca si mi preči Poslaniče, pa kome će***

Allah počast ukazati?”. Tada reče Poslanik s.a.w.s.: “Što se tiče njega dođe mu smrt, Allaha mi nadam se dobru za njega. A ja sam Allahov Poslanik, i tako mi Allaha ne znam šta će sa mnom biti.”

(“Mehazil-velijji eš-šejtan”, str. 612)

Prenosi Muslim od Ebu Hurejre da je Poslanik s.a.w.s. rekao: ***“Budite pravedni i zbližavajte se i znajte da se niko neće spasiti svojim djelima.” Ashabi rekoše: “Zar ni ti Allahov Poslaniče?” On odgovori: “Ni ja, osim ako mi Allah podari Svoju Milost i Dobročinstvo.”***

Prenosi Buhari od ibn Abbasa da je čuo Omera r.a. kako govori sa minbera:

“Čuo sam Poslanika kako kaže: “Nemojte me uzdizati kao što su kršćani uzdizali sina Merjemina. Ja sam Allahov rob i Poslanik.”

Kada je Džibril a.s. upitao Poslanika s.a w.s o Sudnjem Danu on mu je rekao:

“Upitani ne zna ništa više od onoga koji pita.” (Muslim)

Bolno je to što je orijentalista Nikolson sa svojim nevjerstvom i kao stranac sposobniji da shvati Kur’an od ovih, pa kaže:

“Ako istražujemo Muhamedovu ličnost u svijetlu onoga što je nevedeno u Kur’anu naći ćemo veliku razliku između slike o njemu koju predstavlja sam Kur’an i slike koju predstavlja sufijska sekta o evlijama. Sufijski “evlija” ili šiitski “nepogresivi” imam su opisani božanskim svojstvima, dok je Poslanik u Kur’anu opisan kao čovjek.”

Zaboraviše li da je dova ibadet? Kaže Allah s.w.t. u prijevodu značenja ajeta:

> **“Gospodar vaš je rekao: Pozovite Me i zamolite. Ja ću vam se odazvati! Oni koji iz oholosti neće da mi ibadet čine - ući će sigurno u Džehennem poniženi.”** (Mu’min, 60)

Pa u ibadetu drugima dovu činiše. Kaže Uzvišeni u prijevodu značenja ajeta:

“Reci - meni je zabranjeno da se klanjam onima kojima se vi, pored Allaha klanjate. Reci - ja se ne povodim za prohtjevima vašim, jer bih tada zalutao i ne bih na pravom putu bio.” (En’am, 56)

Allahov Poslanik s.a.w.s. je rekao: “Dova je ibadet!”
(Ebu Davud, Tirmizi)

A smije li se ibadet činiti ikome osim Allahu s.w.t.?

Mušrici su bili duboko uvjereni da je Allah Stvoritelj:

“A ako ih upitaš ko je stvorio nebesa i zemlju, oni će sigurno reći - stvorio ih je Allah, Silni i Sveznajući.
(Zuhruf, 9)

Znali su da su njihova božanstva ništa ne posjeduju, a ipak su ih dozivali na ovaj način:

Odazivam ti se Bože, odazivam
Ti sudruga nemaš
Osim onoga koji tebi pripada
Ti njime vladaš, a on nema ništa

Obožavali su ih i dove im upućivali samo kao posrednicima u ibadetu:

“**Iskreno ispovjedanje vjere pripada Allahu! A oni koji pored Njega uzimaju zaštitnike kažu: “Mi im se klanjamo samo zato da bi nas što više Allahu približili” – Allah će njima zaista, presuditi o onome u čemu su se oni razilazili. Allah nikako neće ukazati na pravi put onome ko je lažljivac i nevjernik.”** (Zumer, 3)

Muškarci spomenuti u ovom ajetu su manjeg nevjerstva od onih koji sebe smatraju od ovog Ummeta. Allah s.w.t. ih opisuje da kada zapadnu u nevolju zaborave širk koji mu čine pripisujući mu nekog ravnim:

“On vam omogućava da morem i kopnom putujete. Pa kad ste u lađama i kad one uz blag povjetarac zaplove s putnicima, te se oni obraduju tome, naiđe silan vjetar i valovi navale na njih sa svih strana, i oni se uvjere da će sigurno nastradati, iskreno se mole Allahu: Ako nas iz ovoga izbaviš, sigurno ćemo biti zahvalni.”

“A kad ih on izbavi, oni odjednom bez ikakva osnova čine nered na zemlji! O ljudi, nepravda koju činite da biste u životu na ovom svijetu uživali - samo vama šteti; Nama ćete se poslije vratiti i Mi ćemo vas o onom što ste radili obavijestiti.” (Junus, 22-23)

Sufije Ga ne spominju ni u dobru ni u zlu, ni u siromaštvu ni u obilju, nikog osim svojih šejhova i vođa.

Ovo je bio kratki osvrt na pojedina odstupanja sufija na području *akide* (vjerovanja), a svakako ćemo ovo upotpuniti upoznavši se sa nekim njihovim zabludama u području ibadeta.

Prvo: Obožavanje iz ljubavi

Pripisuju Aliji ibni Muvaffiku da je rekao: *“Bože moj, ako znaš da Te obožavam iz straha od Tvoje vatre, kazni me njome. Ako znas da Te obožavam želeći Tvoj Dzennet, Ti mi ga uskrati. Ako znaš da Te obožavam iz ljubavi prema Tebi i željeći Tvoje plemenito Lice, dozvoli mi Ga i učini sa mnom šta hoćeš.”* (“Es-sufijje”, str. 57)

Kaže Gazali: *“Najjače želje su želje stomaka i polnog organa, a mjesto zadovoljstva tih zelja je Džennet. Tako onaj ko radi za Džennet, tj; za svoj stomak i polni organ, je kao loš sluga na nezahvalnom stepenu. A obožavanje pametnih biva Allahovim spomenom i razmišljanjem o Njemu iz ljubavi prema Njegovoj ljepoti i uzvišenosti.”* (“El-Muhtar min kelamil-ahjar”, str. 135)

Kaže Ebu Jezid El-Bistami: *“Šta je ta vatra? Sjutra ću ući u nju i reći: “Učini me otkupom za njene stanovnike ili ću te u protivnom progutati!” Šta je to Džennet? Igra djece i zelja dunjalučara!”*

("El-Ihja", 1\375)

Kaže Rabija El-Adevijja: *"Ne obožavam Ga iz straha od vatre Njegove, niti iz želje za Džennetom Njegovim, jer bih bila bezvrijedan sluga, već ga obožavam iz ljubavi i želje za njim."* ("Es-Sijer", 13\88)

Kaže Eš-Ša'arani: *"Poznato je da ljudi teže Allahovoj blizini, naročito Njegovom društvu bez zastora. Što se tiče sevapa, on vrijedi kao stočna hrana."* ("El-Ihja", 4\310)

Rekao je jedan sufija: *"Bože, ne bacaj me u vatru, ona će postati hladna iz ljubavi prema Tebi."* ("El-Envar el-kudsijje", 1\34)

Šta je ovo u odnosu na veliki broj ajeta koji podstiču na Džennet i odvraćaju od vatre. Allah s.w.t. opisuje Svoje iskrene robove u Kur'anu kako govore:

"Za one koji stojeći i sjedeći i ležeći Allaha spominju i o stvaranju nebesa i zemlje razmišljaju. "Gospodaru naš, Ti nisi ovo uzalud stvorio, hvaljen ti budi i sačuvaj nas patnje u vatri!" (Ali-Imran, 191)

On takođe njih opisuje:

"Bokovi njihovi se postelja lišavaju i oni se Gospodaru svome iz straha i želje klanjaju. A dio od onoga što im Mi dajemo udjeljuju." (Sedžda, 16)

Ibrahim a.s. je rekao:

"**I učini me jednim od njih kojima ćeš Džennetske blagodati darovati."** (Es- Šuara, 85)

O Zekerijahu kaže Uzvišeni.

"Odazvasmo mu se, izliječivši mu ženu, Jahjaa mu poklonismo. Oni su se trudili da što više dobra učine i molili su nam se, nadajući se i strahujući i prema nama su bili ponizni." (Al-Enbija, 90)

Prenosi Buharija i Muslim da je Poslanik s.a.w.s. najviše govorio u dovi: ***"Bože moj, daj nam dobro na ovom i budućem svijetu i sačuvaj nas Džehennemske vatre."***

Kaže naša ulema: *"Ko obožava Allaha s.w.t. samo iz ljubavi on je heretik (otpadnik od vjere), ko obožava Allaha s.w.t. samo iz straha, on je haridžija (koji zbog grijeha muslimane proglašava nevjernicima), a ko Ga obožava iz nade taj je murdžija (koji kaže da je imam dovoljan i da ne smeta ako griješi), a ko Ga obožava iz ljubavi i straha i nade on je vjernik, monoteist."*

Rekao je neki beduin Poslaniku s.a.w.s***: " Allaha mi, ja ne znam govoriti kao ti, niti kao Muaz. Ja samo kažem: "Bože moj, molim Te za Džennet a utječem Ti se od vatre." Na to mu Poslanik s.a.w.s. reče: "O tome ti mi pričamo. "*** (Ebu Davud, Ahmed)

Drugo: Pasivnost

Prenosi Gazali da je došla grupa ljudi El-Džunejdu, pa im reče*: "Šta tražite?" "Tražimo opskrbu", rekoše. On im je rekao: "Ako znate na kom je mjestu, tražite je!" Oni rekoše: "Molimo Allaha." "Ako mislite da vas zaboravlja, napomenite mu", reče im on. Rekli su mu: "Ući ćemo u kuću, biti pasivni i čekati nafaku". On reče: "Biti pasivni samo da biste to isprobali je sumnja." "Šta je onda rješenje? – upitaše oni? "Ostavljanje svakog rješenja", odgovori im on.*

("El-Ihja", 4\274)

On takođe prenosi od Ibrahima ibni Edhema da je pitao nekog momka: *"Odakle se hraniš?" "Ja to ne znam, pitaj mog Gospodara odakle me hrani!" odgovori on.* ("El-Ihja", 4\245)

Kaže Ebu Seid El-Harraz*: "Bijah u pustinji i ogladnih te duša zatraži od mene da zamolim Allaha za hranu, pa rekoh: "Ovako ne rade oni koji se oslanjaju na Allaha."*

Ovaj čovjek protivrječi *Sunnetu*, jer je izašao bez opskrbe na težak put i shvatio je tevekkul (oslanjanje na Allaha) potpuno pogrešno.

Kaže Ebu Sulejman Ed-Darani: *"Da smo se oslonili na Allaha s.w.t. onako kako to oni shvataju ne bismo pravili zidove niti bismo stavljali katance na vrata zbog straha od kradljivca."*

("Et-Telbis", str. 278)

Prenosi pisac "Er-Risale el-Kušejrijje" od Ebu Nasra Es-Sufija da je rekao: *"Izašao sam iz mora u Omanu. Osjetih glad dok prolazim čaršijom. Odoh do slastičarne i vidjeh tamo pečenu jagnjad i kolače , pa se prikačih za jednog čovjeka i rekoh: "Kupi mi nešto od ovoga!" a on me upita: "Zašto, imaš li nešto kod mene ili sam ti dužan?" Rekoh mu: "Moraš mi kupiti nešto!" Pa me vidje drugi i reče: "Ostavi ga, ja sam taj koji je dužan da ti nešto kupi a ne on, reci sta želiš i sudi kako hoćes!"* ("Er-Risale", 132)

Kaže El-Gazali: *"Ako je zaokupljen Allahom i stalno boravi u mesdžidu ili u kući, on je ustrajan u ibadetu i ljudi ga ne smiju koriti što ostavlja zaradu. Njegova zaokupljenost Allahom budi ljubav u srcima ljudi sve dok mu ne donesu i više nego što mu je potrebno. Njegova zaokupljenost tarikatom, uz uzimanje nafake od onoga koji želi Allahovu blizinu, je preča iz razloga što se prepustio samo Allahu i to je pomoć onoga koji daje da bi postigao sevape."*

("El-Ihja", 274\4)

Kao što vidimo ovo nije oslanjanje na Allaha s.w.t. već na ljude, i čekanje njihove milosti i darežljivosti. Njima je mrsko zarađivati, pa su se odali rahatluku i lijenosti, i umrtvili su se od prevelikog spavanja po tekijama postavši teškim teretom ostalim ljudima. Čak je Gazali posvetio i jedan dio svoje knjige *El-Ihja* u kojem govori o molbi za pomoć i onom koji moli za pomoć.

Gazali spominje: *"Onaj koji priprema opskrbu za godinu nije od onih koji se oslanjaju na Allaha."* ("Ibid", 4\276)

Zaboravio je Gazali na hadise iz sahiha Buharije i Muslima koji se prenose od Omera r.a. da je Poslanik s.a.w.s. izdvojio dio opskrbe za godinu dana svojoj porodici iz plijena sa Hajbera. Ovi zaboraviše ili se prave da su zaboravili da Islam zabranjuje lijenost i opuštenost i da je zuhd u pravom značenju riječi - neovisnost u zaradi

od drugih. Allahov Poslanik s.a.w.s. je zabranio moljakanje, a naredio traženje zarade, pa kaže:

“Tako mi onoga u Čijoj je ruci moja duša, bolje vam je uzeti konopac i otići u potragu za drvima, nego moliti za pomoć onoga koji mu može dati, a i ne mora.” (Sahihul-Buhari, 1402)

Imam Ahmed je upitan o čovjeku koji sjedi u kući i govori: *“Neću raditi ništa, jer će mi doći moja nafaka”*, pa je odgovorio: *“Takav čovjek je neznalica. Zar nije čuo govor Poslanika s.a.w.s.:* ***“Moja nafaka je pod hladom moga koplja.”*** (“Et-Telbis”, str. 283-284) Drugi hadis spominje ptice praznih stomaka koji se hrane od Allahove s.w.t. opskrbe. Suština ovoga je u tome da prekidanje puteva zarade vodi ka heretizmu, samo oslanjanje na to je *širk*, a *tevhid* je da se držiš toga i oslanjaš se na Allaha s.w.t.

Treće: Zuhd (asketizam)

Gazali kaže: *“Uslov pobožnjaka askete je da nema odjeću koju bi obukao ako bi oprao drugu. Ako bi imao dvije košulje, dvoje čakšira ili dvije marame, izašao je iz svake vrste asketizma.”*

(“El-Ihja”, 4\231)

A ovo je uzeto iz indžila: *“Nisu dvije haljine za jednog čovjeka”*.

Ovo je budističko shvatanje asketizma koje je daleko od Islama koji se protivi zabrani dozvoljenih stvari: *“Jedi i pij sve dok si daleko od pretjerivanja i oholosti.”*

Četvrto: Pjevanje

“Ibadet” uz muziku

Sufijski novotarski ples

Sufije pjevanje učiniše praktičnim sredstvom dolaska do Allahova s.w.t. i Poslanikova s.a.w.s. prisustva. Čak su ga učinili prečim od samog Kur’ana. Podstiču svoje muride na početku njihovog odgajanja da se ne zaokupljaju Kur’anom, već da se okrenu pjesmi.

Kaže Gazali: *“Znaj da je čitanje Kur’ana vrijednije za sva stvorenja osim onome koji ide Allahu”.* (“El-Erbeine fi usulid-din”, str. 37)

“Znaj da je slušanje pjesme efektnije za duhovnost od Kur’ana sedam puta”. (“El-Ihja”, 2\298)

Ibadet kod sufija je prerastao u spominjanje Allaha s.w.t. putem plesa, defa, pjevanja, a kada dođe do *“prisustva”* počinje se sa spominjanjem Allaha samo imenom *“Allah”* i to u jednom glasu. Kada se ples pojača i šejtan se počne igrati sa njihovim mozgovima, svoje noge počnu jos više dizati i Allahovo ime se preinačava u *“hu”* i čuje se samo huktanje. Ovome se pridružuje buka, skakanje i nastaje gužva između ljudi, žena i djece .

Uistinu ovu komediju su prenijeli od Jevreja. Još iz starih vremena poznati su psalmi: *“Nek se raduju sinovi Ciona svojom vlašću. Nek slave Njegovo ime plesom, defom i trubom. Slavite Ga u mnoštvu, slavite Ga muzikom kastanjeta”.* (“Es-sufijje”, str. 9)

A Allah s.w.t. opisuje one koji Ga spominju kao ljude mirnih srca, potpune skrušenosti i sabura. Naši prethodnici, kada bi učili Kur'an, bojali bi se Allaha s.w.t., plakali bi i njihove kože bi podrhtavale. O ovome je rekao imam Šafija:

"Izašao sam iz Bagdada i u njemu ostavio ceremoniju koju izmisliše heretici, a nazivaju je "et-tagbir" čime su ljude odvraćali od Kur'ana".

U knjizi "Tertibul-medarik" od El-Kadi Ijjada kaže Et-Tunejsi: *"Bili smo kod Malika bin Enesa, pa reče neki čovjek iz Nisibina: "Kod nas ima ljudi za koje se kaže da su sufije. Puno jedu, zatim pjevaju, ustaju i plešu". Malik ga upita: "Jesu li oni djeca?" "Nisu", odgovori on. "Jesu li oni ludaci?", upita Malik. "Oni su šejhovi i imaju pamet". "Nisam čuo da iko od muslimana radi nešto slično ovome", odgovori Malik.* (" Ibid ", 1\180)

Kaže El-Kurtubi: *"Ono što su sufije unijele u vjeru nema razilaženja među ulemom u pogledu njegove zabrane, ali nastranost opsjedoše mnoge od onih kojima se pripisuje dobro. Kod mnogih od njih se javljaju postupci nenormalnih ljudi. Plešu ujednačenim pokretima. Bestidnost ide do te granice da ima ljudi koji sve to smatraju oblikom ibadeta i dobrih djela, što vodi najvišim stanjima. Ovi postupci, prema proučavanjima, vode ka heretizmu i izrekama bezvjernih.* Allah s.w.t. je onaj od Kojeg se pomoć traži".

Kaže Ibni Hadžer: *"Njihovo željeno treba suprotno uzimati i čitati loše umjesto najboljeg".* ("El-Feth", 2\513)

Je li ti nema savjeta iskrenog roba
Savjet treba slušati
Kada doznaše neki od nas
Da je pjesma sunnet koji se slijedi
I pleše s drugima sve dok ne padne
Rekoše –opijeni smo ljubavju Boga
Ali ih opi samo strast
Tako životinje kada se zasite
Zanese ih strast i zadovoljstvo
Opio ga naj, a zatim i pjesma

Teško tebi ako slijediš njihova mišljenja
Teško li se tim mozgovima
A zar ne poričete to što izmišljaju
Naše se džamije pjesmom ponižavaju
Dok se uzdižu zabranjivanjem trgovine.

Peto: Džihad

Neki pogrešno misle da u sufizmu nema Džihada. Oni imaju svoj šejtanski džihad.

Prenosi se u biografiji Muhammeda El-Arduka u knjizi *"Džamiju' karamatilevlija"*: *"Pripremio se jedne srijede poslije ikindije 680 h.g., dobro se opasao, zatim uzeo šatorsku motku i počeo se boriti u zraku kao pravi ludak, a oni oko njega su to sa čuđenjem posmatrali. Tako se borio sve do istog vremena sledećeg dana (tj. četvrtka). Tada se ispružio kao da je mrtav, a njegovo tijelo i sve na njemu je bilo krvavo. Dođe svjesti poslije nekog vremena, a ljudi oko njega stadoše plakati i ljubiti mu ruke i noge. Upitaše ga o ovome događaju, a on reče da se borio protiv Tatara, i da je ubio njihovog vođu, te da će danas biti slomljeni". I tako Tatari bijahu pobjeđeni u Homsu u četvrtak.* ("Ibid", 1\136)

Iz životopisa šejha Berka se prenosi: *"Jednog dana kadija Damaska prođe pored jednog mjesta i vidje šejha Berka kako stoji, i ispred njega nekakav ogrtač kojeg udara velikim štapom. Iz ogrtača se razlijeva krv na sve strane. A šejh jednom uzrujano poviče, a drugi put se potpuno izgubi ili izgleda kao opijen. Kadija je sjedio i posmatrao sve dok šejh ne dođe sebi i vrati se u stvarnost. Zatim ga kadija upita o ovome šta se dogodi, a on reče: "Dođe čas pobjedničke bitke. Svi vidješe te silne udarce i prosipanje krvi - pomogao sam muslimane i porazio nevjernike…." Ovo je zapisano, da bi se događaj kasnije pokazao istinitim.* ("Džamiul-Keramat", 1\366)

Ovo je samo bajka koja ima za cilj da napravi smutnju u srcima muslimana. Po njima, Poslanik s.a.w.s. je uzalud zamarao svoje

ashabe kada je u najtežim vremenima i u doba gladi i oskudice izlazio na megdan neprijatelju.

Bolno je što je Gazali pisao svoju knjigu *"El-ihja"* u doba kršćanskih osvajanja po bliskom istoku tj. Jerusalimu, dok su nevjernici prolivali muslimansku krv i rušili muslimanske svetinje. Muslimani pozivaše u Džihad sa svih strana, a Gazali ne spominje Džihad ni jednom jedinom riječju, jer ga se to nije ticalo. On je bio u samoći, duboko u transu, ponavljajući: *Allah, Allah…* čekajuci da se digne koprena i da vidi Božju prisutnost.

U to isto vrijeme ibn Arebi je govorio:

" Konačno sve svojim srcem poimam, to je pašnjak za gazele, za monahe samostan…"

A sve ovo u doba kad je sveti Petar kružio Evropom i javno na magarcu pozivao u odbranu Mesijinog groba i ubijanje muslimana. Većina Poslanikovih s.a.w.s. hadisa govori o namazu i Džihadu. Namaz je stub vjere pojedinca, a Džihad stub vjere cijelog Ummeta. Pa ako čovjek ostavi namaz - vjera mu je propala, a ako Ummet ostavi Džihad - nestaće vjere i Allah s.w.t. će ga poniziti, čega smo svjedoci.

Sufije potpuno okrenuše leđa Džihadu, pogrešno tumačeći ajet:

"Kada Allah i Poslanik Njegov nešto odrede, onda ni vjernik ni vjernica nemaju pravo da po svom nahođenju postupe. A ko Allaha i Njegovog Poslanika ne posluša, taj je sigurno skrenuo s pravog puta." (Al - Azhab, 36)

Iz ovog ajeta su razumjeli kosmičku odredbu (kader), i da je dužnost prihvatiti i pokoriti se ma šta se desilo, ne preduzimajući ništa. Zato su mnogi od njih bili pomagači nevjernika i kolonizatora, i noževi u leđa muslimana. ("Et-Tesavvuf bejnel-hakki vel-halki", str. 211)

Kažu sufije:

"Ako Allah da jednom narodu vođu zulumćara, niko nema pravo da se opire Allahovoj volji, niti da zbog toga protestuje."

Vođe Tidžanijskog tarikata izdale su svojim slijedbenicima naredbu za borbu na strani Francuza. Kaže Muhammed El-Kebir

(naslijednik osnivača Ahmeda Et-Tidžanija) na svečanosti koju su priredili u čast francuskog kolonizatora Sikonija:

"Dužnost nam je pomoći materijalno, duhovno i fizički našu voljenu Francusku. Kažem to ne radi nekog ponosa, već zbog poštovanja i zadovoljstva ispunjenom obavezom. Moji djedovi su dobro utrli tlo za dolazak francuske vlasti, prije nego što je Francuska došla u naše krajeve i njihova čestita vojska zauzela naše domove…" Zatim je spomenuo nekoliko događaja u kojima su Tidžanije pomogle francusku vojsku ..sve dok nije rekao: *"Da bi naš Ahmed dokazao iskrenost i privrženost Francuskoj, i da bi otklonio sumnje koje su možda postojale kod naše poštovane francuske vlade - oženio se francuskom "gospođicom" Orili Bikar."* (časopis "El-Feth", br. 257. Kairo)

Bitno je napomenuti da je spomenuti Ahmed bio prvi alžirski "musliman" koji se oženio ženom strankinjom. Ona je kasnije izdala knjigu na francuskom jeziku koju je nazvala *"Pješčana princeza"*. U nju je ubacila mnoštvo poroka i laži na tidžanijski tarikat. Spominje se da se udala za Ahmeda pred kardinalom Lafirdžijem prema običajima kršćanske vjere. A kada umrije Ahmed, nju i vođstvo tidžanijskog tarikata naslijedio je njegov brat Ali. Francuska joj je izrazila svoj blagoslov ordenom posebnih zasluga i činom legije časti. U službenom vladinom izvještaju je pisalo da je "gospođa" pokrenula tarikat i usmjerila ga pravim smjerom, kako to Francuska želi i kako je zadovoljna. Francuzima postadoše dostupne plodne doline i pašnjaci, koje ne bi mogli preuzeti iz ruku arapa da nije bilo nje. Dovela je vojsku sljedbenika ovog tarikata i murida da ratuju na strani Francuske kao da su "bedem čvrsti". Ostala je da živi na svom velikom imanju u četvrti grada Belabas u punoj raskoši. Njena veza sa tidžanijskim tarikatom se nikad nije prekinula, već je njim vladala čitavo vrijeme. Sljedbenici su se blagosiljali ovom "gospođom" i čvrsto se držali njenih uputa. Uzimali su tejjemum za namaz zemljom po kojoj ona hoda i nazivali su je "Žena dva gospodina", a ona je bila i ostala kršćanka - katolkinja. Među muslimanima je provela šezdeset i jednu godinu a ništa od svog kršćanstva nije promijenila, a oni su je uzeli kao vladara u svom životu i imetku. ("Ibid", str. 618)

Sve ovo nije čudno s obzirom da je njihov vođa Et-Tidžani rekao: *“I nevjernici, i zločinci i veliki griješnici obavljaju Allahovu zapovijed i ne izlaze iz okvira te zapovijedi.”*

(“Mehaizil-velijjiš-šejtan”, str. 606)

Iz tog razloga shvatamo i ono što je rekao Francuz Filip Kundasi: *“Naši vladari su bili prisiljeni da aktiviraju puteve pozivanja u islamske sekte, jer je to bolje za održavanje vlasti ideologijom, i ustrojstvom od idolopokloničkih sekti.”* (“Et-Tesavvuf”, str. 211)

Mustafa Kamil spominje u knjizi *“Istočni problem”* čudnu priču: *“Poznato je da je tokom Francuske kolonizacije Kajrevana u Tunisu neki Francuz primio Islam i nazvao se Ahmed el-Hadi i stekao najvišu šerijatsku naobrazbu. Kasnije je postavljen za imama jedne velike džamije u Kajrevanu. Kada se francuska vojska približila i kada se narod stao pripremati za odbranu, dođoše mu neki moleći ga da traži savjet u turbetu od nekog šejha u koga su vjerovali i koga su prije poštovali. Pa je “gospodin” Ahmed ušao u turbe, a zatim izašao i rekao im da će doživjeti nesreću ako se budu opirali i reče im da šejh savjetuje da se predaju. Tako se svi predadoše i Francuzi osvojiše Kejrevan bez ispaljenog metka.”*

(“Et-Tesavvuf bejnel-hakki vel-halki”, 211)

Šesto: Naređivanje dobra i odvraćanje od zla

Nisu se zadovoljili iskrivljavanjem i mijenjenjem značenja Džihada, već su se okomili i na propis koji je uslov opstanka Ummeta - naređivanje dobra i odvraćanje od zla. Kaže En-Nebehani u knjizi “Džamiul-karamat” u biografiji Ibrahima Nubejtija: “El-Himsani je bio svjedok jednog od njegovih “kerameta” pa kaže: *“Stajao sam na namazu u džamiji, pa uđe neki vojnik i sa njim bijaše golobradi mladić, uputivši se s njim prema zahodu. Duša mi se uzmemiri, pa pomislih u sebi - kao da nisu za to mogli odabrati neko drugo mjesto osim džamije. Tada mi reče šejh Ibrahim, kao da je mogao čuti moje misli: “Ti nemaš pravo da se miješaš i da ulaziš u to.” Izgrdio me i na kraju dodao: “Ne protivi se onome što te se ne tiče!”* (“Ibid”, 1\294)

Po njihovom vjerovanju, i taj vojnik koji čini blud sa muškarcem može biti *"evlija"* i ne treba ga koriti, bez obzira što krši propise šerijata, jer slijedi propise *"hakikata"*.

U biografiji Ali Hasana se spominje: *"Od njegovih kerameta je bilo da kada vidi kakvog čovjeka na magarici, skine ga sa nje i kaže: "Pridrži je da sa njom obavim (seksualni čin)!" Ako to odbije ostane prikovan za zemlju, ne može maknuti ni koraka, i ako se pročuje šta se desilo biće za njega velika sramota".*

Kaže Eš-Ša'arani: *"Obavjestih o njemu svoga šejha Muhammeda ibni Anana pa reče: "Oni samo varaju mase, a u stvarnosti nije tako".* ("Džamiul-keramat", 2\190)

U biografiji Ali Ebu Havde stoji: *"Od njegovog kerameta je i to da je općio sa svojim slugama i robovima, a kada bi vidio golobradog mladića obuzela bi ga strast i počeo bi ga pipati pred ljudima ne razmišljajući o njihovom prisustvu".* ("Ibid", 2\194)

U biografiji Ali Nuruddina Azame stoji: *"Od njegovog kerameta je i ono što je pripovjedao Hasis El-Himsani da je ovaj šejh jednog dana prošao pored njega i Hašiš pomisli ružno o njemu zbog toga što nije pokrio sramotni dio tjela. Misao mu nije ni otišla sa uma kad se nađe između njegova dva prsta, prevrće ga kako hoće govoreći: "Gledaj u srce, a ne u spolni organ".* ("Ibid", 2\194)

U biografiji Šerifa El-Medžžuba se kaže: *"Uz Ramazan za vrijeme posta je jeo i govorio: "Ja sam oslobođen posta, moj me Gospodar oslobodio". I ko god bi mu zbog toga prigovorio on bi ga smjesta uništio. Pred drugima je jeo travu pa su kasnije našli da je slatka".* ("Et-Tabekat", 2\150)

Često se spominje u kerametima da onaj ko ih porekne biće kažnjen, ili njegova porodica ili njegov imetak, ili će mu biti oduzet iman, a sve to da bi zastrašili i zaprijetili ostalim ljudima. Sa ovim su uspjeli postaviti veoma dubok jaz između Ummeta i njihovih stvarnih vođa. Ljudi počeše vjerovati u taj idiotizam i smutljivce i malo ko je bio hrabar da ih kritikuje bojeći se kazne. Šta znaš, možda je on

stvarno evlija kojem se sve otkriva, možda je u Božijoj pokornosti pa ti se samo čini da je nepokoran!?

657. god je umro Jusuf El-Kumejni za koga kaže imam Ez-Zehebi rahmetullahi alejhi: *”To je onaj za kojeg mnogi vjeruju da je Allahov evlija. To dokazuju otkrovljenjem i suludim govorom. Ove stvari su praksa vračara i ludaka koji imaju džinne za prijatelje. Neka je Allah s.w.t. na pomoći, ovakva vjerovanja su sve učestalija u novije doba. Taj Jusuf bi se prljao svojom mokraćom , išao bi bos i nije klanjao.”* (“El-Kešf, str.776)

U biografiji Ibrahima El-Urjana se kaže: *“Ljudi su bili opčinjeni njime, cijenili su ga i vjerovali mu. On bi se popeo na minber i držao hutbu potpuno go, i spominjao bi događaje koji će se desiti u budućnosti.”* (“El-Džami, 1\247)

Pa kada se Ummet oda griješenju do ovakvih granica nije ni čudo da ih Allah ostavi bez vlasti i podredi neprijateljima!

Sedmo: Bijedni odgoj

Od negativnih stvari koje sufijski prvaci ostaviše budućim generacijama je i loš odgoj svojih sljedbenika. Odgaja se na taj način da bude kod šejha kao mrtvac u rukama onoga koji ga kupa. Oni kažu: *“Ko kaže šejhu; “Zašto” neće nikad uspjeti. Ako bi mu šejh naredio da postupa suprotno Allahovom zakonu - kažu da je pokornost šejhu važnija.”* Govore: *“I ne opiri se, jer ćeš biti udaljen.”* I kažu: *“Ako bi vidjeo lijepu ženu kako ulazi kod šejha i on se osami sa njom, ti mu ugrij vodu nek’ se okupa.”* (“El-hedijje el-hadijje”, str. 129)

Ogromne mase ljudi su išle sa svojim šejhovima ljubeći im ruke i klanjajući im se iz poštovanja kad god ih vide. Ne govore osim kad šejh govori, potvrđujući sve što on kaže, noseći za njim njegovu obuću i sedžade. Kaže Ikbal opisujući situaciju: *“Ti si zarobljenik mule i sufije. Ne uzimaš propise života iz Kur’ana i nemaš od Kur’anskih ajeta ništa osim da sa lakoćom umreš učeći suru Jasin.”*

(“Es-sufijje”, str. 78)

Slijedbenike su učinili područjem svoje moći. Kaže Ali Vefa: *"Kao što Allah neće oprostiti da Mu se drug pripisuje, tako šejhova ljubav ne oprašta da joj se slična dodaje."*

("El-Envar el-kudsijje", 2\12)

Kažu: *"Učenik sa dva šejha je kao žena među dva muškarca."*

Et-Tidžani je zaprijetio da će onoga ko napusti njegov tarikat snaći poniženje, i da mu je to obećao Poslanik.

("El-hedijje el-hadijje", str. 13)

Međutim, Poslanik s.a.w.s. je odgajao svoje ashabe kao vođe i samostalne ljude, tražio je i prihvatao njihove savjete i mišljenja. i pored tolike ljubavi i privrženosti nisu mu ljubili ruke kad je dolazio i odlazio. Od Enesa r.a. se prenosi da je rekao:

"Nije bilo voljenije osobe od Poslanika, a kada bi ga vidjeli ne bismo ustajali, jer smo znali da je to pokuđeno." (Tirmizi, 2754)

Poslanik s.a.w.s. je prezirao pretjerivanje u poštovanju ljudi. Tako su i ashabi shvatili i prvo što je rekao Ebu Bekr kada je izabran za halifu je bilo: ***"Ako pogriješim, ispravite me!".***

A Omer r.a. je napisao svojim namjesnicima:

"Ne udarajte ljude, jer ćete ih poniziti, a u poniženom narodu nema dobra."

Pa koga onda slijede ti zabludjeli šejhovi i njihovi sljedbenici, čiji se put jasno razlikuje od onog kojim su išli Allahov Poslanik s.a.w.s. i ashabi?

Osmo: kerameti

Islam potvrđuje da postoje kerameti (nadravna čuda). Allah s.w.t.a. je taj koji je stvorio uzroke i posljedice. On je moćan da ih izmjeni. Njemu ne može ništa umaći. Nije svaki čovjek kojem se desi čudo evlija sve dok se njegovo stanje ne uporedi sa Kur'anom i Sunnetom.

Kaže imam Šafija: *“Ako vidite čovjeka kako leti po zraku ili hoda po vodi nemojte se time zavaravati sve dok se ne uvjerite da slijedi Kur’an i Sunnet i čuva se granice vjere i šerijatskih odredbi.”*
(“Hiljetul-evlija”, 10\40)

Ulazak u vatru, probadanje tijela, držanje zmije i dr. nije dokaz da je neko evlija, jer su ti činovi prisutni i kod indijanaca, budista itd… Ibn Kesir spominje u knjizi *“El-bidaje ven-nihaje”* da je Abdul-Melik bin Mervan naredio da se zatvori *Haris Ed-Dimeški* koji se proglasio poslanikom. Kad god bi ga uhvatili i svezali šejtani bi ga odvezali i spriječili bi da ga vojnici probodu oružjem. Taj isti Haris je pokazao ljudima kako neki jašu na konjima u zraku. Govorio je da su to meleci. A nije bio niko drugi do džinni. Abdul-Melik je naredio da ga ubiju. Pa kada ga uhvatiše jedan pokuša da ga probode kopljem, ali koplje nije prošlo. Abdul-Melik mu reče: ***“Nisi spomenuo Allahovo ime”.*** Kada je spomenuo Allahovo ime i ponovo bacio koplje ono probode Harisa i usmrti ga”. (“El-bidaje ven-nihajje”, 9\27-29)

Kada dođe Dedždžal sa velikim čudima reći ce nebesima da spuste kišu, a Zemlji da rodi pa će izrasti bilje. (Muslim, 4\2250)

U hadisu Ibn Medže od Ebu Usame se prenosi: “***Od njegovih smutnji će biti da kaže beduinu: “Ako ti proživim majku i oca, hoćes li posvijedočiti da sam tvoj bog?” “Hoću” reći će beduin pa će mu se predstaviti dva šejtana u liku majke i oca i reći: “Sinko, slijedi ga. Ovo je tvoj Gospodar!”*** (“Ibid”, 2\1360)

Sve ovo je šejtanska zavjera i ovo se dešava mnogim onima koji obožavaju kaburove. Osoba doziva mrtvog, pa mu se pokaže šejtan u liku mrtvog izvan kabura i obeća mu da će udovoljiti njegovoj želji. Na isti način su se predstavljali mušrici kada su obožavali kipove.

Treba znati da je keramet plod pokornosti i dove iz iskrenog srca za otklanjanje nesreće ili za pomoć Allahovoj vjeri. Pa uporedi ovo sa govorom sufije: *“Ostavio sam riječi “budi i ono biva” po dogovoru sa Allahom”.*

Njihovi *"kerameti"* su veoma čudni. Neki od njih su sihr i vradžbina - plod saradnje sa džinima, a većina su laži i prevara. Mnogi od njihovih "kerameta" su obična lakrdija, prostakluk, griješenje i otkrivanje sramnih djelova tijela. Evo nekih primjera:

Spominje En-Nebehani u biografiji svog šejha Alija El-Umerija: *"Šejh se jednom naljutio na svog slugu pa htjede da ga prevaspita. Uhvatio se za svoj polni organ sa obje ruke i podiže ga na ramena, a bio je veći od njega samog. Stade udarati njime slugu, dok se ovaj drao od teških bolova. Kada mi je En-Nebehani ovo pričao prisutan je bio i sam šejh, pa mi reče: "Ne vjeruj mu" i na silu uze moju ruku i stavi je na mjesto svog polnog organa, i nisam ništa osjetio kao da nije uopšte muškarac."* ("Džamiul-keramat", 2\208)

U biografiji Ibrahima ibni Usejfira piše: *"Imao je dosta otkrovljenja i poznatih dogodovština. Njegova mokraća je bila poput bijelog mlijeka. Došao bi u takvu situaciju da se raspravljao sam sa sobom. Smetalo bi mu učenje muezina "Allahu ekber", te bi ga stao gađati kamenjem govoreći: "Na tebe psu jedan! O muslimani, ne vjerujemo vam dok god vas ima više od nas!"* ("Et-Tabekat", 2\140). *Spavao je sa vukovima u šumi i hodao po vodi.* ("El-Džamia", 1\248)

U biografiji Mursefija piše: *"On je proučio cijeli Kur'an između akšama i jacije 360 000 puta."* ("Ibid", 2\190)

Iz biografije Abdurrahima El-Kanavija : *"Imao je brojne keramete. Jedanput je došlo u halku kod šejha nešto u obliku duha, a prisutni nisu znali šta je to. On je malo šutio, pa reče: "Ovo je bio melek kome se omakla greška, došao je među nas i tražio šefa'at, te Allah primi naš šefa'at i on ode."* ("El-Džamiu, 2\67)

Eš-Ša'arani nam priča o svojim kerametima, pa kaže: *"Bio sam blizu Poslanika, na kratkoj razdaljini između mene i njega. Čak sam stavljao ponekad ruku na njegov kabur, a bio sam u Egiptu."*
("Letaiful-minen", 1\8)

U biografiji Muhjiddina ibn Arebija piše: *"Spominju da je K'aba činila tavaf oko njega i njemu se podredila, te tražila od njega*

da je uzvisi na stepen na kojem su i ljudi, pa ju je podigao na te stepene. Ona mu je tražila da joj recituje poeziju, a i on od nje."
(“El-Džamiu, 1\120)

U biografiji Ahmed El-Farukija piše: *"Mnogo puta je bio uzdignut iznad Arša. Uz ramazan ga je pozvalo na iftar deset njegovih učenika i on se svima odazva. I kada dođe vrijeme zalaska Sunca bio je kod svakog od njih u isto vrijeme i iftario se s njima.* (“Ibid”, 1\335)

Prenose od Husejna Eš-Šurija da je rekao: *"Ima dobrih koji lete i zastanu kod određene granice. Među njima ima onih koji zakorače jedan korak i budu gdje žele, a to je veći stepen od letenja. Ima ih koji požele i odmah budu na mjestu koje su zamislili, a to je veći stepen od koraka. Od njih ima onih kojima Allah skupi Zemlju i dadne im je u ruke. Ovo je najveći od svih stepena."* (“Ibid”, 1\404)

U biografiji Husejna ibnu Alija stoji: *"Često se mijenjao u pojedinim vremenskim razdobljima. Nekada bi bio vojnik, nakada divlja zvijer, a nekada dijete. U samoći u jednom vrtu je proveo četrdeset godina bez jela i pića."* (“Ibid”, 1\405)

U biografiji Alija bin Ahmeda El-Kavsija piše: *"On je kada bi naišao na zatvorena vrata prolazio kroz rupice kroz koje ne može ni mrav proći."* (“Ibid”, 2\179)

Zar se treba čuditi poslije riječi imama Šafije:

"Ako čovjek uđe u sufizam početkom dana, neće doći podne a postaće ludak. Niko se neće družiti sa sufijama četrdeset dana, a da će mu se pamet vratiti." (“Et-Telbis”, str. 371)

Neka se Allah s.w.t. smiluje imamu Ukajli kada je rekao:

"Allah, Allah, čuvajte se njihovog govora. Ovi heretici sastaviše dronjke, vunu, bezumna i nevjernička djela. Jelo, piće , ples, pjesma i zapostavljanje Šerijatskih propisa. Heretici se nisu usudili odbaciti Šerijat dok nisu došle sufije." (“Ibid”, str. 374)

Zaključna riječ

Zahvala pripada samo Allahu s.w.t. Neka je salavat i selam na Poslanika Muhammeda s.a.w.s., na njegovu časnu porodicu, ashabe, i svakog ko slijedi njihov put.

Poštovani brate, ovo je bilo kratko putovanje po dubinama mora sufizma. Pa ako si od onih koje je Allah s.w.t. sačuvao od sufizma zahvali Mu. Ako si od onih koji je u njega ušao, požuri, iščupaj se prije nego što posrneš. Ako ti neko kaže: “Ovo što se navodi je stari sufizam, a današnji sufizam se razlikuje”, znaj brate da današnje sufije uveliko koriste literaturu iz koje smo naveli citirano, to su njihova kapitalna djela. Ta djela su simbol suprostavljanja Islamu. Sufijske knjige su pune nevjerstva, i oni podstiču na njihovo čitanje. Ulažu veliki trud u plasiranje tih zabluda. Čuvaj se riječi: “Sufizam je put čišćenja srca i asketizma na ovom svijetu.” Čuvaj se zamke koja se krije iza takvih riječi. Znaj da u novije vrijeme, orijentalisti i ostali neprijatelji Islama najviše šire ideje sufizma, i to rade da bi naudili ovoj vjeri. A pravi put je samo jedan.

Uzvišeni Allahu, uputi zalutale iz Ummeta Muhammeda s.a.w.s., učvrsti nas iskrenošću i na dunjaluku i na Ahiretu. Uputi nas na put istine, a Ti upućuješ na pravi put onoga koga hoćeš. Amin!

Tekijje – novotarske građevine

Sufije su umjesto džamija *(mesdžidi su kuće Allaha dž.š.)* sebi napravili novotarske građevine Tekijje *(Ar.-Zavija)*, te se odvojili od muslimana. Džamije su kuće vjernika i meleka, a tekijje su kuće Bid'ata. U njima se novotari okupljaju, pa tamo izvode svoje šejtanske ceremonije i obrede – zikre, pjevaju i muziciraju, probadaju se, plešu bez odjeće na sebi...

Ljudi koji su prisustvovali skupovima u tekijjama ovako opisuju njihovu unutrašnjost i obrede u njima:

„Na zidovima prostorije vise slike i muzički instrumenti. Zagušljivo je i puno duhanskog dima. Na istaknutom mjestu, udobno smješten i u poluležećem položaju je šejh, kome svi prisutni prilaze i ljube mu ruku u znak poštovanja. On je taj koji kasnije vodi zikr, koji se odvija u polumraku. Počinje polako, a zatim uz muziku biva sve glasniji i brži. Šejh i prisutni u tim trenucima izgledaju kao da su van sebe. Ispuštaju zvuke koji na momente podsjećaju na pseći lavež. Dolazi do (s)udaranja i nekontrolisanog ponašanja. Neki se smiju, a neki plaču.“

Skupovima u tekijjama ne smije prisustvovati sljedbenik Muhammeda s.a.v.s. U ovim građevinama se često nalaze kaburovi oko kojih sufije tavafe i kojima upućuju dove. Ta mjesta nemaju ništa sa Islamom, a dovoljan je dokaz da je prvu sufijsku tekijju izgradio kršćanski namjesnik u Ramali *(Palestina)*. Čak su munafici u Medini napravili Džamiju sa kojom su htjeli da se bore protiv Šerijata, a Sufije

prave građevine i nazivaju ih imenima o kojima Allah dž.š. nije dao nikakvu informaciju, a ni jedan od ranijih poslanika i Poslanik Muhammed s.a.v.s. niti ashabi nisu radili ništa slično:

“A oni koji su džamiju sagradili da bi štetu nanijeli i nevjerovanje osnažili i razdor među vjernike unijeli,… - sigurno će se zaklinjati: "Mi smo samo najbolje željeli" - a Allah je svjedok da su oni pravi lažljivci. Ti u njoj nemoj nikada molitvu obaviti!... Zgrada koju su oni sagradili stalno će unositi nemir u srca njihova, sve dok im srca ne popucaju. - A Allah sve zna i mudar je.” (Tevba, 107)

Vođe sufija udobno žive u tekijjama ne radeći ništa, iskorištavajuci svoje sljedbenike – džahile, koji im donose bogatstvo. Allah dž.š. je naredio da se grade Džamije *(Mesdžidi),* a svaka druga vrsta Bid’a građevine koja se lažno pripisuje Islamu je haram:

”Džamije su Allaha radi, i ne molite se, pored Allaha, nikome” (Al-Džinn, 18)

”U džamijama koje se voljom Allaha podižu i u kojima se spominje Njegovo ime...” (An-Nur,36)

Sufije se osamljuju u tekijjama pod izgovorom „činjenja ibadeta“ Allahu dž.š.

Kršćani su takođe uveli monaštvo da bi se time približili Allahu dž.š. ali su se približili Iblisu, a Allah dž.š. kaže;

''...dok su monaštvo oni sami, kao novotariju, uveli - Mi im ga nismo propisali - u želji da steknu zadovoljstvo Allaha...'' (Al-Hadid, 27)

Ukazujemo da se Poslanik s.a.v.s. i ashabi nisu sastajali da čine zikr zajedno na glas. Ijjad kaže da je rekao Tunejsi: *''Bili smo kod Malika ibn Enesa, a čovjek iz Nesibina reče: ''Kod nas ima ljudi za koje se kaže da su sufije. Puno jedu, zatim pjevaju a potom ustaju i plešu''. Malik ga upita: ''Da li su oni djeca?''. „Nisu djeca“, odgovori. ''Jesu li te sufije ludaci?“ „Oni imaju razum.“ ''Nisam čuo da iko od muslimana radi nešto slično ovome, odgovori Malik''.*

Imam Kurtubi kaže: *"Svi se Učenjaci slažu da su stvari koje su Sufije uvele u Islam Haram. Kod mnogih Sufija primjećujemo postupke nemoralnih ljudi i djece. Sufijska bestidnost je tolika, da oni svoje postupke smatraju dijelom Ibadeta i činjenjem dobrih djela. Ova njihova djela vode prema otpadništvu iz Islama, a riječi sufija su često Kufr i slične su riječima kjafira".*

Sufijski pravci (tarikati)

Sufije imaju veoma mnogo tarikata. Posvuda nalazimo njihova svetišta, kabure njihovih evlija kod kojih veoma mnogo ljudi čini širk. Oni brižno čuvaju kaburistane, obilaze ih i osvjetljavaju, nad njima podižu turbeta ili kubeta, ili pak, oko njih tavafe i prizivaju ih.Takvo je stanje u mnogim krajevima islamskog svijeta. Posvuda širk i mračnjaštvo. ista bolest, ista zabluda.

Pošto je nemoguće pobrojati sve derviške redove, zadovoljit ćemo se pomenom najpoznatijih.

1. Kaderije ili Džejlanije

Tvrdi se da im je osnivač Abdulkadir Gejlani (umro 561. h.g.) kome se pripisuju djela koja ne može činiti niko osim Allah, kao što su: oživljavanje mrtvih, poznavanje gajba (tajanstvenog), određivanje šta će se desiti u svemiru i za života, a i nakon smrti. On je, kako to tvrde derviši, svojim muridima propisao određene zikrove i virdove. Govorio im je: "Ko se nađe u nevolji neka od mene traži pomoć, pa ću mu olakšati…" Mezar mu je u Bagdadu i posjećuju ga velike skupine sufija tražeći u tome bereket i oni mu svake godine prave mevlude.

2. Rufa'ije

Njihov osnivač je Ebul Abas Ahmed ibn El-Husejn Er-Refa'i (580. h.g.), za koga tvrde da posjeduje božanske osobine, da je kutb nad svim kutbovima, i na Zemlji i na nebu, da svih sedam nebesa nosi na svojoj nozi, kao što nosi običnu halku. Rufa'ije svoje "keramete" dokazuju probadanjem sabljama. Zajedničko im je sa ši'ijama to što i jedni i drugi vjeruju u Džaferov kitab, u dvanaest imama, da je trinaesti imam Ahmed Er-Rufa'i, i jedni i drugi oplakuju ašuru. Ovaj tarikat se podijelio na tri sekte: bazije, melekije i hubejbije.

3. Ahmedije ili bedevije

Osnivač ovog tarikata je najpoznatiji egipatski "evlija" Ahmed El-Bedevi, koji je rođen u jednoj ši'ijsko iranskoj porodici, a umro 624. h.g. u Iraku, gdje je pokopan i čiji kabur svake godine posjeti preko 3 000 000 Ahmedija. Sljedbenici ovog tarikata su izašli iz okvira islama. Svo njihovo učenje je zatrovano mnoštvom idolatrije i

novotarija od kojih je islam potpuno čist. Njih ima u Egiptu i mnogim dijelovima Evrope, a obično se prepoznaju po crvenoj 'poši' koju zamotavaju oko glave. Tarikat im se pocijepao na šesnaest sekti.

4. Bektašije

Ovaj tarikat se proširio među Osmanlijama, a i danas postoji u Albaniji. Njihovo učenje je blisko učenju ši'itskih sufija.

5. Mevlevije

Osnivač mevlevijskog reda je iranski pjesnik Dželaludin Er-Rumi (umro 672. h.g.). Pokopan je u turskom gradu Konji. Sljedbenici ove sekte se razlikuju od ostalih derviša po tome što u toku zikra plešu u krugovima. Ovaj derviški tarikat je bio uveliko rasprostranjen u Turskoj i nekim dijelovima Zapadne Azije, a danas se mogu pronaći samo neke od njihovih tekija u Turskoj, Halepu (Sirija) i nekim dijelovima Maroka.

6. Nakšibendije

Osnivač ove sekte je šejh Behauddin Muhammed ibn Muhammed El-Buhari, poznat kao Šah Nakšibend (umro 791. h.g.). Njegov tarikat se raširio u Iranu, Indiji i zapadnim dijelovima Azije.Mnoge derviške sekte su iščezle, a u okrilju sufizma su se javljale druge, manje poznate sekte, kao što su: Tidžanije, Kadijanije, Šazilije, Kana'ije, Kajrevanije, Murabitije, Bešbešije, Senusije, Muhtarije, Hatmije i dr.I svaka od njih tvrdi da je samo ona na pravom putu, a u sve su u zabludi, i ni s jednom od njih nije došao Allahov Poslanik s.a.v.s. i od svih njih je islam čist.

Heretička učenja osnivača zabludjelih sekti[1]

Svima je dobro poznato šta sufijama znače *Ibn Arebi i Džalaluddin Rumi.* Običan sufijski puk, ili bar njegov veliki dio, nije možda ni svjestan čemu su pozivala ova dvojica nesretnika i ubijeđeni su da su oni bili skromni pobožnjaci, jer se od njihovih očiju skriva prava istina o njima i njihov poziv u originalnoj formi. Navešćemo nekoliko njihovih citata i stihova s ciljem iznošenja istine i ukazivanja na zablude.

Ibn Arebi

Ibn Arebi kaže:

''Naša egzistencija je Božija egzistencija. On je nama potreban kako bismo egzistirali, a mi smo njemu potrebni kako bi u nama prepoznao vlastitu egzistenciju. (...) Njemu je obaveza ono što je obaveza i tebi, On tebi i ti njemu naređuješ, s tom razlikom što se ti zoveš obveznikom- nazvao te je samo što si mu ti rekao: „Zaduži me u skladu sa Svojim halom i onim što je pri Tebi“- a On se ne naziva tako. On mene hvali, i ja Njega hvalim, On mene obožava, i ja Njega obožavam.'' (''Fususul-hikem''''Iskrice mudrosti''1/83)

Kaže također*: ''Znaš li da se Allah prepoznaje po svojstvima stvorenja, i da nas je On o tome obavijestio prepoznatljiv je po negativnim i manjkavim svojstvima? Znaš li da stvorenje možeš prepoznati po svojstvima Stvoritelja, od prvog do posljednjeg, i sva ta svojstva pripadaju njemu, kao što svojstva stvorenja pripadaju Stvoritelju?''* (''Fususul-hikem'',1/80)

Zatim: *''Prepoznavanje Boga u ženi je potpunije i savršenije! Jer čovjek tada u Bogu vidi i vršioca radnje. Zbog toga je Poslanik volio žene, zbog savršenog Božijeg osvjedočenja u njima.''*

(''Fususul-hikem'',1/17.)

Rekao je u ''El-Futuhatul-mekkijje'': *''Spoznao je Allaha onaj koji ga prepoznaje u svakoj stvari, ili bolje rečeno koji vidi da je On suština svake stvari.''*

---

[1] (Tekst “heretička učenja osnivača zabludjelih sekti“ je objavljen u časopisu “Saff”.)

Rekao je Ibrahim el-Halebi, učenjak hanefjskog mezheba u knjizi ''Ni'metu-z-zeria fi nusreti-š-šeria''', str. 77 i 105 nakon što je pročitao Ibn Arebijeve riječi od kojih se koža ježi:

''Tebi i tvom filozofskom pravcu koristit će samo gorenje u vatri, i ništa drugo''.

Dželaluddin Rumi

Detaljnu biografiju Dželaluddina Rumija (604.-672.) zabilježio je Šemsuddin Ahmed el-Eflaki (umro 761. h.g., mudrid i sluga Rumijevog sina, hafiz *''Mesnevije''*) u knjizi *''Menakibul-arifin''* (prijevod na arapski jezik), koje su dovoljne svakom pametnom i razumnom čovjeku u prepoznavanju pravog Rumijevog lica.

El-Eflaki veli: „Rekao je jedan islamski pravnik, koji je potonuo u moru dunjalučkih užitaka: *'Nije dozvoljeno činiti sedždu stvorenju. 'Rekao je to, i time povrijedio osjećaje mevlevija! Kada je to čuo Rumi, rekao mu je: „Griješniče jedan! Zašto da ne činim sedždu i na taj način iskažem žrtvu onome ko me spasio od šejtanovih spletki, olakšao put slobode, i poklonio novi život?"* („Menakibul-arifin", 2/75.)

Rekao je Sultan Veled: „Neki čovjek se požalio Rumiju zbog toga što ga ljudi stalno zapitkuju kako je Rumi mogao nazvati „Mesneviju" Kur'anom, rekavši mu da je njegov odgovor na ta zapitkivanja bio: 'Zato što je on tefsir Kur'ana'. Kaže: Kad je to Mevlana čuo, zašutio je tren, a zatim u srdžbi povikao*: „Psu i magarče jedan, a zašto „Mesnevija" ne bi bila Kur'an? Šta je „Mesnevija" drugo do svjetlo Allahovih tajni".* („Menakibul-arifin", 1/490)

„Jednog dana Rumi upita Sirijanosa: *'Šta kršćanski teolozi vele za Isaa? 'Vele da je Bog'*- odgovori Sirijanos**.** *„Reci im da je Muhammed veći bog od njihovog boga"- uzvrati mu Rumi, i to ponovi tri puta."* („Menakibul-arifin", 1/471)

U uvodu „Mesnevije'', koju je Rumi napisao na arapskom jeziku, kaže se: *„...Ona je u rukama plemenitih i čestitih izaslanika-meleka!!! Oni dozvoljavaju samo čistima da je dodiruju!!!* ***Ona je***

***objava od Gospodara svjetova,** kojoj laž ne može prići ni sa desne ni sa lijeve strane!!! Allah je čuva i nadzire, a ko to bolje od Njega čuva, i ko je milostiviji od Njega?“*

Kaže Rumi u stihu br. 2437: *„Nije žena ta koja se voli, nego je ona svjetlo Božije. Reci: „Stvoritelj je ona“ ili „nije stvorena“ – isto je!* (Kefafi, Mesnevija, 1/304 stranica, Izdavačka kuća „El-Asrijje“, Bejrut. 1966.).

Kaže u stihu br 1319: *„Šejh je kao Bog, radi ono što radi bez ikakvih instrumenata, podučava svoje muride bez ijedne riječi.“*

(Kefafi, Mesnevija, 2/140.)

Kaže u stihu br. 1345: *„Kada čovjeka osvjetli Božija svjetlost, prihvatljvo je da mu meleki sedždu čine, jer Allah ga je odabrao! Tako isto je prihvatljivo da mu sedždu učini čovjek čija se duša očistila od sumnji i oholosti, i nalikuje melekima.“* (Kefafi, Mesnevija, 2/142, 143.)

Poznati hanefijski učenjak Bedruddin el-Ajni, komentator Buharijinog „Sahiha“ (umro 855.) posjetio je 823 godine Konju i sreo se sa mevlevijama. Pročitao je „Mesneviju“ i rekao je za Dželaluddina Rumija**:** „Napisao je ’Mesneviju’, u kojoj je mnoštvo stvari koje su po Kur’anu i Sunnetu odbačene. Ona je bila uzrok zablude velikog broja ljudi. Mevlevije pretjerano hvale Rumija, toliko da bi se za njih moglo reći da su nevjernici i da su napustili Muhammedovu, saws vjeru.“ (El-Ajni, „Akdul-Džuman fi tarihi ehli-z-zeman“, uz naučnu obradu Muhammeda Muhammeda Emina, „El-Hej’etul-misrijjettul-amme llkitab“, 1408. Kairo).

Primjeri nevjerstva

El-Bistami kaže: *"Mi smo zagazili u more na čijoj su obali zastali Allahovi poslanici."*

Ebu Jezid El-Bistami je govorio: *"Neka sam ja slavljen, neka sam slavljen, kako sam ja samo uzvišen! Allaha mi, moj bajrak je veći od Muhammedovog! Pod mojim bajrakom su svi vjerovjesnici od ljudi i džinna!"*

Ed-Dusuki je izjavio: *"U mojoj ruci je bio Džehennem, pa sam ugasio njegovu vatru, i Džennet pa sam otvorio njegove kapije. Niko me neće posjetiti, a da ga neću uvesti u Džennet zvani Firdevs… I nikada evlija nije bio sjedinjen s Allahom, a da s Njime nije razgovarao kao što je Musa a.s. s Njime razgovarao."*

Halladž, sufija kojem je sablja šerijata odsjekla glavu zatrovanu nevjerničkim idejama, je tvrdio *'da su mu lično od Allaha s.v.t. stizala pisma koja je Allah napisao Svojom rukom'.*

Neki derviši smatraju da je moguće vidjeti Allaha i na dunjaluku. Ed-Dusuki je izjavio: *"Ja sam na nebesima vidio svoga Gospodara. Govorio sam s Njim, dok je On bio na Svome Kursu (prijestolju)."*

Jedan od sufijskih kutbova kaže: *"Da se ne stidim Allaha pljunuo bih na Njegov Džehennem i on bi se pretvorio u Džennet."*

"Učeniku Ebu Jusufa Ed-Dehmanija je umro sin, pa se ražalostio. Došao mu je šejh Ebu Jusuf i njegovom mrtvom sinu naredio: 'Ustani', i on je ustao i dugo nakon toga živio."

A sada poslušaj Allahove riječi:

"Allahova je vlast na nebesima i na Zemlji, On život i smrt daje, i vi osim Allaha nemate ni zaštitnika ni pomagača.” (Et – Tewbe, 116)

Vjerovanje sufija u Iblisa i faraona

Neki tarikati veličaju Iblisa, uzdižu ga i prema njemu osjećaju sažaljenje. Među njima i onih koji vjeruju da je najbolji iman Iblisov iman, zato što on nikome nije pao na sedždu osim Allahu s.w.t. Njemu je Allah s.w.t. oprostio i uveo ga u Džennet.

A Uzvišeni Allah u Svome Kur'anu jasno kazuje da se na Iblisa rasrdio, prokleo ga, iz dženneta protjerao i od Svoje milosti udaljio. Ali, za njih je, i pored svih tih ajeta najbolja akida (vjerovanje) Iblisova akida, zato što on nije pao na sedždu stvorenju, Ademu. Oni gube iz vida to da meleki na sedždu nisu pali zbog Adema a.s., nego zbog Allahove naredbe. Uzvišeni Allah za Iblisa kaže:

"Meleki su se, svi do posljednjeg, zajedno poklonili, osim Iblisa; on se uzoholio i postao nevjernik."

(Sad, 74)

Tako je i s faraonom. On je, po mišljenju sufija, i bolji vjernik i znaniji od Musaa a.s. jer je rekao:

"…ja ne znam da vi imate drugog boga osim mene…" (Al-Qasas, 38). i time pokazao da je sve što egzistira Bog. Tako je, po njihovom mišljenju, faraon, vjernik i zaslužuje Džennet.

A da vidimo šta o njemu kaže Uzvišeni Allah s.w.t.:

"…a faraon je zaista na Zemlji silnik bio i u zlu svaku mjeru prevršio! (Junus, 83)

Svi ovi primjeri koji za svakog normalnog muslimana predstavljaju nevjerstvo i zabludu, kod sufija imaju „objašnjenje“ koje se zove *„hakikat“*.

Islam se, po mišljenju sufija, sastoji od dva dijela:

1. Vanjskog koje se naziva *šerijatom* (Allahovim vjerozakonikom) i
2. Tajanstvenog koji se naziva *hakikatom* (stvarnošću).

Šerijat je, za njih, samo kapija na koju ulazi svaki musliman, a hakikat je iznad šerijata i do njega mogu dospjeti samo odabrane sufije. Kad im se iznesu jasni dokazi, oni za njih imaju nekakva 'tajanstvena značenja' koja ne zna niko osim njihov šejh. A kada je Ebu Bekr r.a., upitan za značenje ajeta koje mu je bilo nejasno, rekao je: *"A koje će me to nebo zakloniti, i koja će me to Zemlja na sebi nositi, ako ja o Kur'anu kažem ono što ne znam?!"* Međutim, zavirite u Mesneviju koju oni nazivaju najboljim komentarom Kur'ana, pa ćete vidjeti kako sufije tumače Kur'an! Ovo djelo Dželaluddina Rumija (kojeg je ulema Ehlis – sunneta proglasila otpadnikom) je prepuno kufra i širka, da nas Allah sačuva.

Sufizam u našim krajevima

Sufizam je na prostore Balkana stigao sa dolaskom Osmanske imperije, a najviše zastupljeni pravci bili su mevlevijski, bektašijski, rufaijski, kadirijski, halvetijski i nakšibendijski.

Činjenica je da su sufije kroz istoriju bili bliski vlastima i sarađivali sa njima, i da su itekako imali uticaja na društveni život. I kod nas, vladajuće strukture bile su naklonjene tarikatima , pa su oni nesmetano djelovali. Osmanlijska država je derviškim redovima davala podršku čak i službenim aktima, što je doprinijelo širenju sufizma, praznovjerja i izopačenih ideja kod neukog svijeta. Sa dolaskom komunizma veliki broj tekijja biva zatvoren, a njihovo djelovanje se uglavnom seli u polu - ilegalu (privatne kuće i okupljališta). Iako oslabljeno, tarikatsko jezgro očuvano do danas, u BiH, u Makedoniji, Albaniji i na Kosovu.

Sufije su u velikoj mjeri doprinijeli odvođenju velikog broja muslimana u zablude, i stvaranja pogrešne slike o Islamu kod neukih ljudi. Smatrajući ih za pobožnjake i ugledajući se na njih, veliki broj ljudi je odstupio od islamske prakse, usvajajući običaje koji nemaju nikakvog utemeljenja u vjeri. Proširilo se uvjerenje da je dovoljno imati muslimansko ime i ponekad prirediti mevlud, da bi čovjek bio dobar vjernik. Poznata sklonost sufija ka filozofiranju, simbolici i proizvoljnom tumačenju vjere, rezultirala je da mase muslimana ostave namaz i počnu praktikovati novotarije i razna praznovjerja. Proširila su se *"svetišta"* na kaburovima tobožnjih evlija, u tolikoj mjeri da ljudi više uopšte nisu obraćali pažnju na upozorenja dobronamjernih i učenih.

Mehmed Handžić, (rahmetullahi alejhi) koji slovi za alima koji je afirmisao nauku Kur'ana i Sunneta na ovim prostorima u svojim *"Vazovima"* (str. 67) kaže sljedeće:

"Tako je na primjer neuki dio našeg bosansko-hercegovačkog muslimanskog svijeta postavio u vezi s nekim Ajvaz-dedom svetkovinu, koju nazivaju Ajvatovica, a sastoji se u tome, da se u određeni dan svijet sakupi nedaleko od Prušća, posjeti kabur Ajvaz-dedin i kod nekakve stijene uče razne dove. To se toliko kod seljaka uvriježilo, da ga smatraju, kako to običavaju reći, malim hadžom".

Čemu su sufijski šejhovi podučavali svoje muride? Filozofiji, pjesništvu, književnosti, tesavvufu… Svemu osim – Kur'anu i Sunnetu. Opisujući rad i uticaj derviša u BiH, jedan njihov istaknuti predstavnik kaže:

"Hadži Mehmed efendija Čaušević, reisu-l-ulema (!), sedamnaest je godina držao dersove iz Mesnevije."

"Numan efendija Bajraktarević Nanija preveo je "Pendinamu", didaktičko-moralni spjev perzijskog klasika Šejha Feriduddina Attara, na opšte zadovoljstvo uglednih Sarajlija, derviša i intelektualaca. Potom je Merhemić nastavio predavanja iz "Pulistana" Šejha Sadija, popularnog literarno-etičkog djela, mješavine stihova i proze. Nakon okončanja prevođenja i tumačenja ovog djela predaje "Divan" Hafiza Širazija, lirsko djelo kojim autor izražava svoje tesavvufsko-filozofske misli. Iza toga slijede "Bosistan" Šejha Sadija, pa "Beharistan" Abdurrahmana Džamija. Čak je u svojoj porodičnoj kući Mujaga Merhemić sagradio posebnu prostoriju za ove svrhe nazvavši je "dergah", gdje su se održavala predavanja Mesnevije. Nakon njegove smrti dersove iz Mesnevije počinje održavati Hadži Fejzullah Hadžibajrić, a nakon njega Hadži hafiz Halid Hadžimulić i ona su neprekidno tekla sve do ovog rata."

"U Tekijji na Mlinima i Hadži Sinanovoj tekijji je kroz stoljeća trajala živa naučna aktivnost. Prevedeno je više klasičnih djela sa arapskog, persijskog i turskog jezika iz područja tesavvufa, dogmatike, islamske filozofije i lijepe književnosti."

Kao što vidimo, u tekstu se nigdje niti jednom riječju ne spominje Allahova knjiga, niti bilo koje djelo velikana hadisa. Ostavljanje Kur'ana i proučavanja islamskih nauka kao što su hadis, fikh, šerijat i dr. ostavilo je mnoge ljude u neznanju, a da toga nisu svjesni. Dervišluk nije ništa drugo do udaljavanje od vjere i postupanja po njoj, zarad odavanja strastima, i življenja u mašti i iluzijama.

Vaspitne mjere kojima se derviši podvrgavaju

● U šejhovom prisustvu budi kao mrtvac u rukama onoga ko ga gasuli; bez dozvole nema pogovora, ni pokreta ni priče.

● Onaj ko svome šejhu kaže: 'Zašto?' nikada neće uspjeti.

● Ako tvoj šejh učini nešto nepristojno, znaj da je njegova nutrina potpuno čista.

● Onaj ko nema šejha, šejtan mu je šejh.

● Nipošto ne prezirite to što neki od evlija ne klanja s vama u džematu. Postoje ljudi koji svaki namaz klanjaju van zemlje u kojoj žive. Neki od njih svaku džumu klanjaju u haremu Mekke ili kod Allahovog Poslanika s.a.v.s., a neki pak klanjaju svaki akšam na Zul Karnejnovom zidu ili na brdu Kaf …

● Ne druži se s onim ko ne voli tvoga šejha.

● Od šejha ne skrivaj ništa što ti padne napamet, i bez njegove dozvole se nemoj ženiti niti putovati.

Ovo su samo neke od metoda kojima odgajaju svoje muride i pripremaju ih na slijepo slijeđenje njihovih zabluda. Postavljaju pravila koja treba da u potpunosti upokore pristalice njihove sekte. Od običnog derviša se traži slijepa pokornost: da bude samo alatka u rukama nekoga ko za njega misli. On treba da pokorno i bez ikakvog razmišljanja radi ono što mu se servira. I tako neuki slijepo slijede zalutale, ljube im ruke, pred njima osjećaju strahopoštovanje, od njih odlaze povijajući svoje vratove. Njihov glas ne smije se čuti. Šejhu se vjeruje sve, jer je on, za njih, nepogrješiv. Šejh može izaći i go na minberu i u takvom stanju održati hutbu, može poput faraona tvrditi da je 'on bog' kao što je to učinio njihov šejh Halladž, može tvrditi da jednim korakom obiđe zemaljsku kuglu, da je hodao po nebesima, i da radi ono što ne može činiti niko osim Allaha s.v.t., a murid sve to treba da povjeruje, i to bez ikakvog pogovora, i ijednog pitanja. Šejh je za njih nepogrješiv, njegova nutrina je čista, a čudesa koja radi su kerameti. Islam ne traži slijeđenje nikoga osim Allahovog Poslanika

s.a.v.s. Muslimanu je jedini uzor on, a od drugih se znanje uzima samo ako ono nije u protivrječju s njegovim sunnetom. Dakle, od nas se traži slijeđenje ispravnog programa, a ne slijeđenje osobe. U islamu nema slijepog slijeđenja. Muslimanu je dovoljno da prisustvuje dersovima raznih alima i da od svih njih uzima znanje. To je ono što se od njega traži: da upozna svoju vjeru, a ne da slijepo slijedi osobu, ma ko ona bila.

Odnos I.Z. prema sufijskim tarikatima

Ono što čudi svakog muslimana koji iole poznaje svoju vjeru, jeste odnos islamskih institucija prema tarikatima. Iako je Islamska Zajednica zvanično institucija muslimana ehlis-sunneta, odgovorni u njoj ne osuđuju zablude sufija, niti se od njih ograđuju. Naprotiv, oni se uporno trude da u okvir Islama uguraju one koji svojim djelima jasno dokazuju da tu ne spadaju.

Da je sekta sufija na ovim prostorima opstala uz nesebičnu podršku organa IZ, možemo se uvjeriti iz dokumenata koji to potvrđuju. Tako se na primjer na jednom mjestu kaže:

“30. maja 1977. godine prof. dr Ahmed Smajlović je, kao predsjednik Starješinstva IZ za BiH, dao podršku radu tekijja i potakao obnavljanje njihovog rada.“

Zatim:

Dokumentom Starješinstva IZ BiH iz 1985. rečeno je da "derviški redovi nisu izvan Islamske zajednice, niti imaju status samostalne vjerske zajednice, nego djeluju u okviru IZ-e."

U Ustavu Islamske zajednice iz 1990. godine stoji: Tekijje su ustanove: u kojima se vrše vjerski obredi i poslovi u skladu sa islamskim propisima."!!!

(Član 10.)

U ustavu Islamske Zajednice Crne Gore kaže se:

Vjerski objekti su:
-džamije (mesdžidi)
-mektebi
-gasulhane
-mezari
-turbeta i
-tekijje (opšte odredbe, član 22)

Dalje stoji:

“Tekijje su ustanove u kojima se vrše vjerski obredi i poslovi u skladu sa islamskim propisima.

Derviški redovi, čije je učenje i praksa u skladu sa propisima šeriata, organizuje se po pravilima *<u>tarikata u okviru islamske zajednice,</u>* *pod nadzorom Mešihata.*

Šejhovi derviških redova mogu obavljati vjerske obrede i poslove ako je njihov izbor potvrdio Mešihat.”

(opšte odredbe, član 26)

Veličanje mrtvih, put ka širku – unutrašnjost turbeta

U glasilima Islamske Zajednice se tarikatima posvećuju čitave rubrike, u kojima se reklamiraju i hvale mevludi i zikrovi u tekijjama. Biblioteke su pune sufijskih knjiga. Sufizam se predstavlja kao *“ dio naše kulture i bogatog islamskog naslijeđa”,* iako je ulema sufizam okarakterisala kao <u>zabludu.</u>

Mnoge sufijske novotarije uvukle su se u naše običaje i ibadete. U džamijama se praktikuju *mevludi, zajednički zikr, pjevanje uz muzičke instrumente* i slično. Na ovim „manifestacijama“ dolazi do mješanja muškaraca i žena, i taj očiti haram je postao normalna stvar. U nekim mjestima se organizuje ceremonija ljubljenja nekakve *„mubarek dlake“* (da nas Allah s.w.t.a. sačuva) u mjesecu Ramazanu, obilježavaju se nepostojeće *„blage“* (mubarek) *noći*, Kur’an se uči

mrtvima, a džamije - Allahove kuće, su okružene *mezarjem i turbetima.* Sve ovo ukazuje na veliki uticaj ovih sekti.

Dodamo li ovome činjenicu da se mnogi ljudi ovakvog ubjeđenja nalaze na odgovornim mjestima u IZ , dobićemo žalosnu sliku onih koji treba da predvode muslimane.

Zapitajmo se: da li će Allah s.w.t. pomoći one koji izjednačavaju istinu i zabludu? Zar treba onda da nas čudi stanje u kojem se nalazi Ummet?

Kaže Uzvišeni:

> **“Nećes naći da ljudi koji u Allaha i u onaj svijet vjeruju budu u ljubavi sa onima koji se Allahu i Poslaniku Njegovu suprotstavljaju, makar im oni bili očevi njihovi, ili sinovi njihovi, ili braća njihova, ili rođaci njihovi.”**

(El-Mudžadele, 22)

Knjiga 2

Šiizam

Suprostavljanje Kur'anu i Sunnetu je zabluda i otpadništvo[2]

Zabranjeno razilaženje u pitanjima vjere, dijeli se na:

1. *razilaženje koje biva uzrokom nevjerstva*
2. *razilaženje koje je zabluda i novotarija.*

Nevjerstvo čini strana koja se raziđe sa jasnim islamskim principom, osnovom, odstupi od jasnog šerijatskog teksta iz frakcionaških pobuda i neispravne metodologije koju su usvojili njeni utemeljitelji.

Preciznije rečeno nevjerstvo čini:

● Onaj ko osporava Allahovu jednoću *(tewhid)* i Allahovo isključivo i apsolutno pravo na obožavanje i naređivanje i zabranjivanje, propisivanje i sl;

● Onaj ko osporava proživljenje *(tijelom i dušom)* na onome svijetu, nagradu koja je pripremljena vjernicima i kaznu koja je pripremljena nevjernicima i grješnicima;

● Onaj ko kaže da su sve vjere ispravne;

● Onaj ko osporava autentičnost Kur'ana, i kaže da je Kur'an manjkav, i da on posjeduje još djelova Kur'ana koji su pravovjerne halife skrile od očiju muslimana;

● Onaj ko kaže da je preče slijediti učenjaka, evliju, predvodnika , nego Poslanika s.a.w.s.;

● Onaj ko kaže da Šerijat ne odgovara zahtjevima današnjeg vremena;

● Onaj ko kaže da je Džibril iznevjerio poslanicu koja mu je dodijeljena, te umjesto da objavu od Allaha prenese Aliji, on je dostavio Muhammedu s.a.w.s.

---

[2] (Tekst "Suprostavljanje Kur'anu i Sunnetu je zabluda i otpadništvo" je objavljen u časopisu"Saff".)

● Onaj ko optuži Aišu, radiallahu anha, za nemoral, nakon što je Kur'an tu munafičku potvoru razotkrio i potvrdio Aišinu čistotu i čestitost;

● Onaj ko tvrdi da je većina ashaba, radijallahu anhum, poslije Poslanikove, s.a.w.s. smrti, napustila islam i odstupila od Poslanikovog s.a.w.s. puta;

● Onaj ko smatra da neka osoba, bez obzira na kojem stepenu i položaju bila, može izići iz okvira Allahovog Šerijata, i da nakon što dostigne određenu deredžu, prestaje biti šerijatskim obveznikom i sl.

Možda će neko reći: Zar među muslimanima ili onima koji se deklarišu kao muslimani ima neko ko tvrdi gore spomenute stvari, i da li se takvo nešto uopšte može pripisati muslimanima? Odgovor je, nažalost potvrdan. Postoje frakcije i skupine, koje se deklarišu kao muslimani, a propovijedaju spomenute stvari, i zabludjelim i nevjernicima smatraju one koji ne misle kao oni. Na čelu frakcija koje su objedinile najviše spomenutih stvari su *rafidije*. Tako su nazvani (refeda ar. odbaciti, odbiti) jer su odbili da daju prisegu Zejdu ibn Husejnu (bratu Zejnul Abidina). Naziv *Rafidije* je relevantniji za njih od naziva *šia'/ šiije* (Alijina skupina), kako oni sami sebe vole nazvati.

Pozvali su Zejda u Kufu da mu daju bej'u, i da započnu pobunu protiv emevijskih halifa. Ali su mu postavili uslov da se mora odreći Ebu Bekra i Omera. Pa im je odgovorio: *"Zar da se odreknem ashaba svoga djeda?"* I tada su oni odbili da mu daju prisegu, i nazvani su rafidije (na arapskom *odbiti, odbaciti*). Mali broj koji mu je prišao nazvani su *zejdijje*, i oni priznaju hilafet Ebu Bekra i Omera, ali se odriču emevija. Međutim, iako su bliži ehlis- sunnetu od rafidija, oni nisu ehlis – sunnet, jer također imaju mnoge devijacije u svome vjerovanju.

Glavna obilježja šiitske (rafidijske) akide

Glavna obilježja vjerovanja šiija jesu:

● Tvrdnja da je Kur'an iskrivljen i neautentičan;

● Stavljanje Alije r.a. i njegovih potomaka ispred poslanika i meleka;

● Vrijeđanje, psovanje i optuživanje za otpadništvo i iskrivljivanje Kur'ana najboljih ljudi poslije Poslanika Muhammeda s.a.w.s. – Ebu Bekra r.a. i Omera r.a.;

● Pripisivanje Aliji r.a. i imamima atributa koje samo Allah s.w.t. posjeduje, poput poznavanja *gajba* (skrivenog).

Svako od ovih vjerovanja je zasebno nevjerstvo i otpadništvo. Žalosno je što, i pored svega toga, neki današnji učenjaci, svjesno ili nesvjesno, razilaženje sa rafidijama (šijama) smatraju razilaženjem u sporednim stvarima, u stvarima u kojima je dozvoljen idžtihad, i sl., i njihov mezheb, koji je pun otpadništva i nevjerstva, svrstavaju među priznate mezhebe velikana i Islamskog Ummeta: Ebu Hanife, Malika, Šafije i Ahmeda ibn Hanbela. Pozivaju jedinstvu sa njima, i stajanje u zajednički saff protiv zajedničkog neprijatelja. Kojeg li apsurda! Kako ćemo se ujediniti sa njima kada mi obožavamo Allaha, a oni svoje imame i vođe? Ko ne vjeruje neka ode kod kabura njihovog velikog vođe *Homeinija* i neka vidi šta je njihov ibadet; neka odu u Kerbelu, Nedžef, ili u Medinu i vidi šta rade u mjesecima hadždža – najviše vremena provode moleći se kaburovima.

Šiitski pravci

Postoji više grupa koje sebe nazivaju šiije. Neke od njih idu do ekstremnosti.

Prva grupa, ovih ekstremnih šiija smatra da Allah obitava u Aliji. Prema tome obožavanje Alije, je ustvari, obožavanje Allaha.

Druga grupa, pak, pobija ove prve, govoreći da je Alija samo ljudsko stvorenje. Ipak, on je najsuperiornije ljudsko biće. Allah s.w.t. je poslao Kur'an njemu, ali je Džibril, zbog lične pristrasnosti predao Kur'an Muhammedu s.a.w.s. I tako je Muhammed s.a.w.s. prevario Aliju oduzevši mu pravo na Poslanstvo.

Treća grupa, opet, pobija vjerovanje i prve i druge grupe, te kaže da je takvo nešto nemoguće. Naš Poslanik Muhammed s.a.w.s. da bude varalica? On je samo rekao da Alija treba biti prvi halifa poslije njega. Ipak, ashabi su prekršili ovu njegovu zapovjed i izabrali trojicu drugih halifa zaredom, prije Alije. Sa tom pretpostavkom, ova treća grupa smatra da su prva trojica halifa oduzeli pravo Aliji da bude prvi halifa, te ih zbog toga oni mrze. Oni protežu tu mržnju na većinu ashaba, koji su se, po njihovom mišljenju, urotili protiv Alije.

Četvrti, pored mržnje prema ashabima, kritikuju i Aliju zato što nije zahtjevao svoje pravo koje mu je Poslanik s.a.w.s. ostavio u amanet.

Ove četiri grupe su izišle iz okvira Islama pa se prema tome smatraju nevjernicima (kafirima). Preostale grupe šiija su ljudi bida’ta (vjerovanje ili ponašanje koje nije preneseno od Poslanika s.a.w.s. ili četiri halife, nego je uneseno u vjeru kasnije, naziva se bida’t).

Razne grupacije šiija su nastale tokom stoljeća. Mi ćemo pomenuti neke od najekstremnijih i objasniti njihovo vjerovanje. Tako će svako moći spoznati njihovu realnu prirodu, i time jasno razlučiti dobro od zla:

Kamilijja grupa, je ozloglašena po mržnji prema ashabima. Oni nazivaju ashabe nevjernicima zato što nisu postavili Aliju za prvog halifu, a takođe kažu da je Alija r.a. bio nevjernik zato što nije insistirao na svom pravu da bude prvi halifa.

Benanijja grupa, su sljedbenici Benan bin Džem'an. Oni kažu: *"Naš Bog je u ljudskoj formi (obliku). Vremenom on je nestao. Samo je njegovo lice (vedžh) preostalo. Njegova duša je bila u Aliju. Onda je ta duša prešla u Alijinog sina, Muhammed bin Hanefijja, a od njega opet na njegovog sina Ebu Hašima. Trenutno je u Benanu."*

Dženahijja grupa. Njihov lider je Abdullah bin Muavija. Oni vjeruju u transmigraciju, tj, selidbu duša iz jednog tjela u drugo. Oni kažu: *"Božja duša je prvo ušla u tijelo Adema a.s. pa onda u Šita a.s. Tako, transmigrirajući od jednog do drugog poslanika na kraju je ta Božja duša ušla u Aliju i potom u njegove sinove. Trenutno se nalazi u Abdullahu bin Muaviji."* Oni ne vjeruju u proživljenje poslije smrti, i ohalaljuju mnoge stvari koje su jasni haram, kao što je pijenje alkohola, jedenje mesa crknute životinje, blud itd.

Mensurijja grupa su sljedbenici Ebu Mensura Adžlima. On je bio jedan od učenika Imam~i~Muhammed Bakira r.a.. Kada ga se ovaj odrekao, on je proglasio sebe liderom vjerske sekte. Mensurijja grupa kaže: *"Ebu Mensur je uzdignut na Nebo gdje ga je Allah nježno pomilovao po glavi i rekao mu: O moj sine! Idi i proglasi moje komande robovima mojim!"* Po ovim zalutalim bijednicima, riječ *'kisfan'* u 44-om ajetu sure Tur se ustvari odnosi na Ebu Mensura. Lanac Poslanstva po njima nije još završen. Još neki Poslanici trebaju doći u budućnosti. Džennet predstavlja ustvari Imama kojeg moramo voljeti. Džehennem predstavlja ljude koje mi moramo mrziti, naprimjer Ebu Bekra i Omera. Farz su ljudi koje mi moramo voljeti. A harami su ljudi koje mi moramo mrziti.

Hattabijja grupa su sljedbenici Hattab~i~Esedija. On je bio jedan od učenika Imam~i~Džafer Sadika. Kada je Imam bio uvrijeđen njegovim bezobraznim ponašanjem on ga je otjerao iz svog društva. Ipak, poslije smrti Imam Džafera, taj pokvarenjak je tvrdio da je on novi Imam. Po njegovim pristalicama imami su Poslanici i Allahovi sinovi. Džafer

Sadik je za njih Bog. Pa ipak Ebul~hattab Esedi je superiorniji i od njega i od Alije. Oni kažu da je halal lažno svjedočiti da se zaštiti prijatelj od neprijatelja. Džennet predstavlja dobar i luksuzan život na ovom svijetu. A Džehennem prestavlja ovosvjetske probleme i teškoće. Nema ni početka niti kraja ovom svijetu. Nema Smaka Svijeta niti Sudnjeg Dana. Je li iko vidio Raj i Pakao? Sa takvim tumačenjima i vjerovanjima oni rade svaki haram i ignorišu farzove.

Gurabijja grupa. Oni kažu: *"Muhammed s.a.w.s. je fizički puno sličio na Aliju. Sličnost između njih dvojice je kao sličnost između dvije vrane ili muhe. Allah s.w.t. je naredio Džibrilu da objavi Kur'an Aliji ali je zbog njihove sličnosti greškom objavio Kur'an Muhammedu s.a.w.s."* Radi te greške oni proklinju meleka Džibrila.

Dammijja grupa, mrzi Muhammeda s.a.w.s. Oni kažu: *"Alija je Bog. On je postavio Muhammeda za svog Poslanika ali je on okupio ljude oko sebe umjesto oko Alije."* Druga njihova podgrupa kaže da je Muhammed s.a.w.s. vrijedniji, dok drugi vjeruju da je Alija r.a. vrijedniji. Opet druga podgrupa vjeruje da Poslanik s.a.w.s, Alija, Fatima, Hasan i Husejn, koji su Ehli~aba (osobe ispod ćebeta), predstavljaju jedinstvo. Oni vjeruju da je jedan te isti duh ili duša istovremeno ušla u ovih pet osoba. Svi su na istom stepenu jer je jedna te ista duša u svima. I još vjeruju da je i Fatima muško.

Junusijja grupa, su sljedbenici Junus bin Abdur~Rahmana. Oni kažu: *"Allah sjedi na Aršu. Meleki su ga postavili na Arš, ali je on ipak moćniji od meleka."*

Mufavvida grupa. Oni kažu: *"Allah je stvorio svijet, te onda predao cijelo upravljanje tim svijetom Muhammedu s.a.w.s."* Neki od njih opet kažu da je vlast nad upravljanjem ovim svijetom podarena Aliji. I Alija stvara šta god poželi.

Ismailijja grupa, kaže da Kur'an ima unutrašnje tajno značenje i vanjsko literarno značenje. Vanjsko značenje (zahir) naspram unutrašnjeg značenja (batin) je kao orahova ljuska i jezgro. Šta god osoba može da postigne teškim i mukotrpnim praktikovanjem vanjskog značenja Kur'ana vrlo lako to može postići prilagođavanjem

unutrašnjem značenju. Stoga, osoba ne treba da se muči praktikujući vanjski Islam i pridržavati se haram i halal odredbi, kada može postići savršenstvo spoznajom unutrašnjeg značenja Kur'ana. Da bi uvjerili ljude u svoju doktrinu oni navode trinaesti ajet sure Hadid, koji govori o brani ili zidu između Dženneta i Džehenema. I kažu *"nema harama, sve je halal. Sedam Poslanika posjeduju vjeru a to su: Adam, Nuh, Ibrahim, Isa, Musa, Muhammed s.a.w.s. i Muhammed Mehdi, koji se treba pojaviti u budućnosti prije Smaka Svijeta."* Njihov cilj je da demoliraju Islam. Postavljajući lukava i filozofska pitanja oni pokušavaju da ubace sumnju u razum Muslimana. Naprimjer, oni postavljaju pitanja kao ova: *"Zašto žena treba da naposti propuštene dane Ramazana, koje nije mogla postiti radi menstruacije, a ne mora da nadoklanjava propuštene Namaze svakog mjeseca radi istog razloga? Izbacivanje sjemena (sperme) obavezuje na gusul (ritualno kupanje) a mokrenje ne zahtjeva gusul iako je mokrača (urin) prljavija od sperme, zašto? Zašto neki Namazi imaju četiri rekata, dok drugi imaju samo tri ili dva?"* Oni takođe izmišljaju neosnovana i netačna značenja Allahovim odredbama. Naprimjer, oni kažu, *"Obaviti abdest znači voljeti Imama. A obavljanje namaza znači voljeti Poslanika. Ka'ba predstavlja Poslanika a vrata Ka'be predstavljaju Aliju. Sedam kruženja (tevvaf) oko Ka'be predstavlja sedam Imama. Džennet je simbol izbjegavanja ibadeta a Džehennem je simbol odricanja od harama".* Njihova bezvjernička vjerovanja su *: "Allah nije niti postojeći niti nepostojeći, niti je znalac niti je neznalica, niti je moćan niti je nemoćan."*

Hasan bin Muhammed Sabbah, školski kolega Nizamul~mulka i famoznog poete Omera Hajjuma, je uspostavio Ismailijsku državu u Rej gradu 1081 godine, proglasio sebe Imamom tog vremena, i prisilio Sunni Muslimane da se pridruže njegovoj sekti. On i njegovi nasljednici su, sve do 1255 godine, sprovodili velika mučenja i nasilje nad onima koji nisu htjeli da prihvate njihova vjerovanja. Učenjaci Ehli Sunneh su istrunuli u tamnicama pod zemljom, gdje su pali kao Šehidi ostajući dosljedni Pravom Putu. Po njima, svako vrijeme mora imati Imama. Oni brane da neuki ljudi čitaju knjige i onima koji su obrazovani brane da čitaju starije knjige koje se naravno ne slažu sa njihovim vjerovanjima. Vole Grčku filozofiju, koja je puna špekuliranja. Oni se izrugivaju vjerskom naučavanju. Drugo ime ove

sekte je Karamite. Zato što je luđak po imenu Hamdan Karmut, iz sela Vasit, blizu Bagdada, osnovao Karamitsku Državu 891 godine, podvrgavajući Sunni Muslimane vrlo grubom i krvavom tretmanu, prisiljavajući ih da se pridruže Ismailijskoj sekti. Ova sekta se ugnijezdila u Nedždu (Saudi Arabija). Ebu Tahir, koji je postao njihov lider 929 godine, je izvršio invaziju na Mekku i poklao hiljade Hadždžija. Ti nevjernici su izvadili čak i crni kamen (Hadžerul esved) iz zida Ka'be i odnijeli ga u svoj glavni grad Hedžr blizu Basre. Ovaj blagoslovljeni kamen je ostao u njihovom vlasništvu pune 22 godine. Njihova država je kolapsirala 328 poslije Hidžre, oslobodivši muslimane velikog zla i terora.

Zejdijja grupa je bila privržena Zejdu bin Ali Zejnel~abidin. (Zejnel~abidin Ali bin Husejn je bio četvrti od 12 Imama. On je bio 12 godina star kada je preživio pokolj kod Kerbele. On je preselio na vječni svijet u Medini 713 godine. Njegov kabur se nalazi kraj kabura njegovog amidže, Imam Hasana r.a.). Zejdijja grupa se podjelila u tri podgrupe:

Džarudijja grupa tvrdi da je Hilifet pripadao Aliji. Ashabi su postali nevjernici time što ga nisu postavili za prvog halifu.

Sulejmanijja grupa, vjeruje da su Ebu Bekr i Omer imali pravo na Hilifet. Oni pak kažu: *"Ashabi su napravili grešku što su postavili njih za halife umjesto Aliju. Ova njihova greška pak nije grijeh ili nepravda sa njihove strane. Osman, Talha, Zubejr, i Aiša su postali nevjernici."*

Tabirijja grupa. Oni su identični sa Sulejmanijom. Jedina razlika je da Tabirijje ne smatraju Osmana niti krivim niti nevjernikom. Večina Zejdija su u ovo vrijeme u jednoj od ove tri grupe; njihovo vjerovanje (akaid) je isti kao u Mutazilita, a ibadet, tj, praktikovanje Islama je isti kao u sljedbenika Hanefijskog mezheba.

Imamijja grupa, kaže: *"Jasno je naređeno da Alija treba biti prvi Halifa. Ashabi su postali nevjernici zato što su odbili da izvrše tu naredbu. Činjenica da je Hilifet dospjeo do Imam Džafer Sadika kroz očevu lozu. Nije sigurno koga je naslijedio u Hilifetu."* Ipak, većina ih vjeruje da je, poslije Džafer Sadika sedmi Imam bio njegov sin, Musa

Kazim 799, ukopan u oblasti Kazimijja u Bagdadu; poslije njega, Ali Rida 148-203 godine, ukopan u gradu Meš~hed (Tus), u istočnom Iranu]; onda njegov sin Muhammed Taki 194-220 godine, u Kazimijji; onda Ebul~Hasen Ali bin Muhammed Hadi Naki 213-254 godine u oblasti Asker u Sermen Rej gradu; onda jedanaesti Imam, Hasan bin Ali Askeri 232-261 godine, ukpan pored svog oca u Bagdadu]; i zadnji dvanaesti Imam, Muhammed bin Hasan Mehdi; (on se rodio u 255-oj godini poslije Hidžre, i kada je imao deset godina starosti ili sedamnaest po drugima, on je ušao u neku pećinu i od tada ga niko nije vidio). Oni vjeruju da će taj dvanaesti Imam po imenu Mehdi izići iz te pećine pred kraj svijeta da povrati Hilafet.

Postoji još nekih grupa koje se bitno ne razlikuju od ovih navedenih. Sve su one skrenule sa Pravog Puta; vremenom se mjenjajući.

Svaka osoba sa normalnim razumom će poslije čitanja gore navedenih informacija uvidjeti da su te razne sekte besmislene i na krivom putu. Očevidno je da su njihova vjerovanja neosnovana, sujevjerna i iluzorna. Prazna je tvrdnja ovih ljudi koji tvrde da vole Ehli Bejt, kada imaju ovakva vjerovanja, jer niti je Poslanik s.a.w.s. a niti dvanaest Imama ikada vjerovali ili propagirali ovakve gluposti. Nijedan od tih Imama nije zahtjevao nerazumnu ljubav i odanost samo u riječima, nego su tražili praktikovanje Islama onako kako su ga primili od Ashaba. Tvrdnja Hurufija, da je njihova ljubav prema Ehli Bejtu kao ljubav Krišćana prema Isau a.s., je dovoljan dokaz da su zalutali kao i Kršćani. Nerazumna ljubav prema Isau je odvela Kršćane na stranputicu da mu pripišu Božansku prirodu i ono što mu ne dolikuje kao Allahovom robu. Isa a.s. ne želi takvu ljubav i on se odriče onih koji Allahu pripisuju druga u Božanskoj prirodi . Nerazumne i ekstremne šiije isto tako od pretjerane ljubavi prema Aliji prate isti put kao i Kršćani proglašavajući Aliju Bogom ili dijelom Boga.

Da bi bolje shvatili zablude i iskrivljeno vjerovanje sekte šiija , na stranicama koje slijede ćemo opširnije razmotriti temelje njihove akide, upoređujući ih sa ispravnim vjerovanjem *ehlis-sunneta wel džema'ata.*

1. Tewhid- Allahova s.w.t. jednoća

Muslimani vjeruju da je Allah s.w.t. Jedan i Svemoguć, da mu niko nije ravan niti sličan, niti postoji posrednik između Njega i Njegovih robova. Vjeruju u sve ajete koji govore o Njegovim svojstvima bez ikakvog iskrivljivanja njihovih značenja ili negiranja bilo šta od njih, ili poređenja sa ljudskim osobinama da je On poslao poslanike koje je zadužio da dostave Njegovu objavu, što su oni učinili bez tajenja bio čega od nje. Vjeruju da samo Allah s.w.t. zna gajb-nevidljivo. Da je zauzimanje kod Njega uslovljeno i da se dova, zavjet, klanje žrtve, i molba ne upućuje nikom drugom sem Njemu s.w.t. i da bilo šta od toga nije dozvoljeno uputiti bilo kome drugom. Da samo On posjeduje dobro i zlo i da niko pored Njega ništa ne posjeduje i ne može uraditi, bio on živ ili mrtav, i da su svim stvorenjima potrebne Njegove blagodati i milosti. Spoznaja Allaha s.w.t. je obavezna Šerijatom pomoću Allahovih s.w.t. znakova i znamenja prije razuma. A nakon toga čovjek razmišlja svojim razumom kako bi bio sigurniji i postojaniji u svojoj vjeri.

Šiije svoje ubjeđenje da je Allah s.w.t. Jedan mješaju sa pojedinim stvarima koje su *širk*. Oni prizivaju Allahova s.w.t. stvorenja i upućuju dove ljudima mimo Njega i govore: ***"O Alija, o Husejne, o Zejneb"*** i sl.. Daju zavjet i kolju kurbane u ime drugih mimo Allaha s.w.t. Traže od umrlih da im ispune njihove želje. Oni vjeruju da su njihovi imami nepogrešivi, da oni znaju gajb i da oni imaju utjecaja na kretanja u svemiru. Ši'ije su inovirali *tesavuf* kako bi ova iskrivljena shvatanja zasadili i među sljedbenike sunizma. Oni tvrde da evlije kutbovi - autoritativne ličnosti i Ehli bejt imaju posebnu moć. Oni su svojim sljedbenicima potvrdili postojanje staleža u vjeri, i da se ta odlika prenosi na njihovu djecu nasljedstvom. Sve to nema

nikakve osnove u vjeri. Spoznaja Allaha s.w.t. je po njima razumska obaveza a ne Šerijatska, i ono što je došlo u Kur'anu je samo potvrda zaključka razuma, i ništa novo razumu nepoznato.

Prenosi El-Kulejni iz Kafija: *"Islam je (kod šiija) izgrađen na pet temelja namazu, zekatu, postu, hadždžu i imametu."*

Sasvim se jasno vidi da su izbacili šehadet i na njegovo mjesto stavili imamet.

Kaže njihov učenjak El-Mazindrani: *"Svaki hadis prenesen od imama je kao Allahov govor. Nema kontradiktornosti u njihovom govoru kao što je nema ni u govoru Uzvišenog."*

Da šiije u svome vjerovanju čine širk Uzvišenom Allahu s.w.t., shvatili su i nemuslimanski istraživači. Kaže Thomas Patrick Huges:

“Zaista šiije poklanjaju imamima svojstva Boga!”

(“Distionary of Islam”, London, 1885, str. 574)

Kaže El-Mazindrani: *"Dovoljno je onome koji je čuo hadis od Ebu Abdullaha da ga prenese riječima "od njega" ili "od jednog od njegovih prethodnika", čak mu je dozvoljeno da kaže "rekao je Allah dž.š)."*

El-Kulejni je u svojoj knjizi naslovio sljedeće poglavlje: *"Allah dž.š. nije poslao ni jednog poslanika bez Alijina znanja, a on je Njegov ortak u znanju".*

Vidimo da vjerovanje šiija poništava tewhid, a da je zasnovano na širku. Nije musliman svako ko za to sebe tvrdi, već je musliman onaj koji vjeruje u Allaha s.w.t. i ne čini mu širk i kufr, i koji vjeruje u Njegovog poslanika s.a.w.s. i slijedi njegovu uputu.

2. Odnos šiija prema časnom Kur'anu

Svi muslimani, u prošlosti i danas, jednoglasni su na uvjerenju o autentičnosti Kur’ana. Oni vjeruju u svaki njegov harf i vjeruju da je on Allahov s.w.t. govor koji nije nastao i nije stvoren, i da neistina nikako ne može doprijeti do njega. I on (Kur’an) je prvi izvor cjelokupnog vjerovanja muslimana. Allah s.w.t. nas je obavijestio u

mnogim ajetima da Kur'an niko ne može da izmjeni, i da će On s.w.t. bdijeti nad njim do Sudnjega Dana.

Očuvanost (cjelovitost) Kur'ana od bilo kakve promjene i izvrtanja jeste akida ehlis-sunneta na kojoj su potpuno saglasni. Međutim, mi ćemo ovdje navesti svjedočenja objektivnih nemuslimana, a posebno pisaca i istoričara.

Svjedočenja nemuslimana o autentičnosti Kur'ana

"Nije prošlo ni četvrt vijeka nakon Muhammedove smrti a već su nastale žestoke svađe i pojavile su se grupacije (sekte). Osman r.a. je otišao kao žrtva tih nereda. Ove podjele nisu nikad prestale. Međutim, Kur'an je ostao kao jedina knjiga ovim skupinama. Oslanjanje svih ovih skupina na ovu Knjigu je dokaz da je ova Knjiga koja je danas među nama, ta ista knjiga čije je sabiranje i pisanje naredio halifa, a kome je učinjena nepravda. Možda je to jedina knjiga na dunjaluku čiji je tekst tokom hiljadu i dvjesta godina ostao sačuvan od izvrtanja." (Britanska enciklopedija, naslov: "El-Kur'an")

Lane Pool kaže:

"Najviše čime se odlikuje Kur'an je to što nema nikakve sumnje u njegovu originalnost. Svaki harf koga čitamo danas je pouzdan, i vidimo da on nije pretrpio bilo kakvu promjenu tokom trinaest vijekova." (Selections from the Qur'an, p.c.)

Basovorth Smith kaže:

"Ova je knjiga svojom originalnošću, autentičnošću i raznovrsnošću, je bez premca, tako da nema ozbiljnog čovjeka koji može posumnjati u njenu istinitost." (Basovorth, op. Cit. str. 22.)

Prof. Arnold kaže:

"Tekstovi Kur'ana su uistinu riječi koje je izgovorio Poslanik Muhammed." (Islamic Faith, str. 9.)

Akida sekte šiija u pogledu časnog Kur'ana

Pripadnici ove sekte su uvjereni da je Kur'an izvrnut i gotovo da su na tome svi složni. Nuri Tabersi je napisao posebnu knjigu na temu dokaz izvrtanja Kur'ana i nazvao ju je *"Faslul-hitabi fi isbati tahrifi Kitabi Rabbil-erbab."* U ovoj knjizi on navodi da ima više od dvije hiljade predaja od šiitskih *"bezgrešnih imama"* koje potvrđuju iskrivljavanje Kur'ana u svim oblicima. Ulema šiija iznosi govor i pisanje iz vremena *Bakira Medžlisija*, koji se smatra pečatom muhaddisa ove sekte i tumačem *"mezheba šiija"* u desetom i jedanaestom vijeku po hidžri. On kaže da sadašnji Kur'an nije posve lišen iskrivljavanja i promjene, oduzimanja i dodavanja.

Danas, vođa revolucije u Iranu i osnivač onoga što oni zovu *"Islamska vlast"* i *"Zamjenik odsutnog imama"* Homeini, u svojoj knjizi *"Kešful-ešrar"* (otkrovljenje tajni), plemenite ashabe predstavlja kao obožavatelje dunjaluka, one koji su izvrnuli plemeniti Kur'an, i konačno one koji su nevjernici. On kaže:

"Njima (ashabima) su jedina preokupacija bili dunjaluk i zadobijanje vlasti bez Islama i Kur'ana. Oni su Kur'an uzeli isključivo kao sredstvo za ostvarivanje njihovih pokvarenih namjera. Lako im je bilo izbaciti te ajete iz Allahove Knjige, koji su nedvosmisleno upućivali na hilafet Alije ibn Ebi-Taliba r.a. i na vođstvo imama, da iskrive nebesku Knjigu i da zauvijek udalje Kur'an od pogleda ljudi. Ta ljaga na Kur'an i muslimane ostaće do Sudnjeg Dana. Sumnja iskrivljavanja koja se upućuje židovima kršćanima apsolutno je utemeljena kod njih (ashaba)." (Kešful-ešrar, str. 114)

Na drugom mjestu kaže:

"Ako se pretpostavi da je Kur'an već odredio ime imama. Odakle da izvučemo zaključak da se među muslimanima nije dogodio rascjep? To je zato jer su oni koji su se prilijepili uz vjeru Poslanika s.a.w.s. dugi niz godina, to činili iz požude prema vlasti. Na tom putu pravili su zavjere i okupljali se duži period, te nisu mogli potpuno odustati od njihovih ciljeva i posvetiti se izvršavanju Kur'anskih naredbi. Nisu zapostavili nijednu obmanu na putu realizacije svoga cilja." (Ibid, str. 113-114)

Rafidijski komentator Kur’ana Hašim el-Behrani veli:

„Meni je potpuna jasna i ispravna konstatacija da je Kur’an potvoren i izmišljen. Do tog zaključka sam došao nakon detaljnog praćenja i izučavanja predaja. Mogu slobodno izreći sljedeći sud: Vjerovati u takvo nešto nužno proizilazi iz šiitskog mezheba, i da je to bio najveći cilj nasilnog uzurpiranja hilafeta (od strane Ebu Bekra, Omera i Osmana), pa dobro razmisli o tome!“

(„El-Burhan fi tefsiril-Kur’an“, 49.)

Međutim, Stvoritelj svih svjetova razotkriva njihove laži:

“Hvaljen neka je Allah, koji Svome robu objavljuje Knjigu, i to ne iskrivljenu, nego ispravnu…” (Al-Kahf,1, 2)

U *“Usulul-Kafi”* koji se smatra najpouzdanijom knjigom kod rafidija (šiija) navode se primjeri za mjesta u Kur’anu iz kojih su izbačeni ajeti i u kojima su se dogodila oštećenja. U ovim sumnjičenjima su otišli toliko daleko da tvrde *da su dvije trećine Kur’ana izbačene i uništene, a broj njegovih ajeta je navodno bio sedamdeset hiljada.* (“Usulul-Kafi”, str. 271.)

Rezultat ovakvog vjerovanja kod šiija jeste da oni ne pridaju važnost Kur’anu, niti se za njega praktično vezuju. Ta Knjiga u kojoj su Allahove s.w.t. riječi, u Ummetu Muhammeda s.a.w.s. uči se i čita, i broj hafiza Kur’ana premašuje stotine hiljada. Ova je Knjiga prisutna u svakom selu, zaseoku i kući. Ono što je opštepoznato jeste da među šiijama nema hafiza Kur’ana, a to je rezultat mentaliteta koji podstiče sumnje u njegovu autentičnost. Oni su uvjereni da je original Kur’ana ono što je sabrao Alija r.a. On se nalazi kod *“odsutnog imama”* i razlikuje se od ovog postojećeg Kur’ana.

Neki njihovi imami kažu:

“Mi imamo Fatimin Mushaf i on je tri puta veći od ovog postojećeg Kur’ana.” (Ibid)

Da li ima potrebe za Fatiminim mushafom koji nije nikada viđen, uz Kur’ani-Kerim:

“**O vjernici, vjerujte u Allaha, i Poslanika Njegova, i u Knjigu koju On Svome Poslaniku objavljuje…”** (En-Nisa', 136)

O tom “Fatiminom mushafu” imaju mnogo različitih predaja, koje su međusobno kontradiktorne i isključuju jedna drugu. Negdje stoji da je objavljen odjednom, negdje da je objavljivan postepeno. Zatim, kažu da u njemu nema ništa iz Kur’ana, da bi na drugom mjestu rekli da je u njemu Kur’an i još mnogo toga. Navešćemo neke od tih predaja:

U knjizi "*Delailul-imame*" se kaže *da se u Fatiminom mushafu nalazi ono što je bilo i šta će biti sve do Sudnjeg dana, zatim vijesti o svim nebesima, imena svih Allahovih stvorenja, bili oni kafiri ili vjernici, sve od prvih generacija, te opis stanovnika Dženneta i broj onih koji će u njega ući. U tom mushafu je i znanje o Kur’anu kao što je uistinu objavljen, znanje o Tevratu kao što je objavljen, znanje o Indžilu kao što je objavljen i znanje o Zeburu. U njemu je i broj svog drveća i bogatstva svih država*. I sve ovo se nalazi na prve dvije stranice!!? Kaže njihov imam: *"Nisam ti rekao šta je poslije na trećoj stranici niti sam slova od toga spomenuo."*

Kažu u drugoj predaji: *“Uzvišeni Allah je, nakon što je usmrtio Muhammeda s.a.w.s, slao meleka koji je dolazio Fatimi r.a. i donosio joj objavu. Pa je ušao jednog dana Alija r.a. pa mu se ona požalila kako joj dolazi melek, pa je upitao: “Šta ti govori?” Pa mu je odgovorila: “Kad dođe melek, ti sjedi kraj mene i piši.” Tako da je Alija napisao svojom rukom poseban mushaf, knjigu mimo one koja je objavljena Muhammedu s.a.w.s.”*

Pisac djela "Delailul-imame" spominje da je ovaj mushaf odjedanput objavljen posredstvom tri meleka: Džibrila, Israfila i Mikaila. Oni su zatekli Fatimu kako klanja i stajali su kraj nje sve dok nije završila namaz. Poselamili su je i rekli: *"Es-Selam* (Allahovo ime) te selami, i staviše joj mushaf u krilo."

Za taj mushaf kažu: *“U njemu nema ništa od halala niti harama, ali u njemu se nalazi znanje od onoga što će se desiti u budućnosti.”*

Allahov Poslanik Muhammed s.a.w.s. nije znao šta će se desiti u budućnosti, osim onoga o čemu ga je Uzvišeni obavijestio.

“Reci: ja ne mogu ni samom sebi neku korist pribaviti, ni od sebe kakvu stetu otkloniti; biva onako kako Allah hoce. A da znam pronicati u tajne, stekao bih mnoga dobra, a zlo bi bilo daleko od mene…” (Al-A’raf, 188)

Pa ako on nije znao gajb, kako onda da Fatima r.a. dobije mushaf u kome se nalazi znanje šta će se desiti, a znamo da je Kur’an poslijednja objava od Allaha s.w.t.a.?

Glasi predaja u “El-Kafi”: *“Rekao je Džafer Saddik* (čovjek na koga su mnogo slagali, a koji je bio imam sunneta, učenjak i učenik Ebu-Hanife) *: “Mi posjedujemo mushaf od Fatime! Neko je upitao: “A šta je to mushaf od Fatime?” Rekao je: “Naš mushaf je tri puta veći od vašeg Kur’ana, u njemu se ne nalazi ni jedan harf iz vašeg Kur’ana!*

(El-Kulejni, “Kafi” str. 236)

Što se tiče Kur’ana koji je objavljen Allahovom Poslaniku Muhammedu s.a.w.s oni kažu sljedeće: *“Ovaj Kur’an nije dokaz, osim sa podupiračem, a podupirač je (kažu) Alija, i imami.”* Ovo također navodi Kulejni u istoj knjizi.

Prenosi El-Kulejni sa senedom od Ebu-Dž’afera da je rekao: "Došao je Džibril Poslaniku sa ovim ajetom: *"Ako sumnjate u ono što smo objavili našem robu Aliji, donesite sličnu suru objavljenu njemu."*

Čak su počeli izmišljati neke nove sure tvrdeći da su izbačene iz Kur’ana. Njihov šejh Et-Tebersi kaže: *"Nedostaju sure, kao sura El-Hikd, sura El-Ha’l i sura El-Vilaje."*

On prenosi i tekst jedne od ovih izmišljenih sura:

U ime Boga, Milostivog Samilosnog

"O vjernici, vjerujte u dva svjetla koja poslasmo, koji vam čitaju ajete Moje i upozoravaju vas na patnju Dana velikog. Dva svjetla, oni su jedno od drugog, a ja sam Onaj koji sve čuje i sve zna. One koji drže dato obećanje i Poslanik Njegov u ajetima, njih čekaju rajske blagodati. A oni koji postanu nevjernici poslije svoga vjerovanja i koji ujedno krše obećanje svoje i ono što su Poslaniku kao zavjet dali, past će u vatru. Oni su sami sebi nasilje počinili i usprotivili se Opunomoćitelju, Poslaniku. Ključalom vodom oni će biti napajani."

I tako dalje se nastavlja ova laž na isti način. Stilom i riječju, riječi ove "sure" podsjećaju na riječi Musejleme lažova, priče bez povezanog značenja, gotovo nerazumljivo i bez jasnog konteksta. Kao da ju je pisao neki nearap sa slabim poznavanjem arapskog jezika. Čitanje ovoga na način kako se čita Kur'an je nemoguće.

Osim toga što ovako govore o časnom Kur'anu, šiije imaju i njegovo posebno tumačenje tzv. ezoterični tefsir. A to znači, da svaki ajet u Kur'anu po vjerovanju šiija ima vanjsko značenje, dok unutrašnje značenje znaju samo njihovi imami. Tako su pojedine ajete podesili za proglašavanje ashaba nevjernicima i licemjerima.

Navodi se komentar ajeta: **"Allah vam naređuje da zakoljete kravu…"** riječi koje su došle Musau a.s. da zakolju kravu, šiije kažu da ovdje krava znači - Aiša r.a. I govore da je Allah naredio da zakolju Aišu.

Zatim ajet: **"Allah je u svakom vremenu slao Poslanika koji je pozivao u obožavanje Allaha a klonio se taguta…"**tumače da se treba kloniti Ebu-Bekra.

Za ajet: **"…i ne idite stopama šejtanovim…"** kažu - nemojte slijediti vladavinu i hilafet Ebu-Bekra i Omera r.a.

Još kažu da je u suri Al – Inširah postojao ajet koji je glasio **"i učinili smo Aliju tvojim zetom."** Kažu učenjaci da je ovo upečatljivi dokaz njihovog neznanja, jer je sura Al – Inširah objavljena još u Mekki, daleko prije nego što je Alija r.a. oženio Fatimu.

Za ajet **“proklete bile dvije ruke Ebu Lehebove”** u suri “Al – Lahab”, kažu da su te dvije ruke – Ebu Bekr i Omer.

O Allahovom govoru: **"Ima sedam vrata...",** El-Abbasi prenosi od Dž’afera ibni Muhammeda da je rekao: *"Džehennem će imati sedam vrata, prva vrata će biti data nasilniku Ebu Bekru, druga Omeru, treća Osmanu, četvrta Muaviji, peta Abdul-Meliku, šesta Askeru ibni Havseru, sedma Ebu Selami i oni će biti ta sedmera vrata za džehennem za one koji su ih slijedili".*

Ovo su samo neki primjeri pokušaja zavjere protiv islama i skrojenog plana za gašenje Allahove upute, a to je, nema sumnje, otvoreno nevjerstvo.

On tebi objavljuje Knjigu, u njoj su ajeti jasni, oni su glavnina Knjige, a drugi su manje jasni. Oni čija su srca pokvarena - željni smutnje i svog tumačenja - slijede one što su manje jasni…

(Ali'Imran, 7)

Kaže Ibni Abbas r.a.: *"Nevjernik je onaj koji Allahov govor mijenja ili ga pogrešno tumači."*

3. Hadis

Hadis je kod Sunnija drugi izvor Islama i tumač Kur'ana, i nije dozvoljeno raditi suprotno ni jednom hadisu koji se vjerodostojno prenosi od Poslanika s.a.w.s. Po pitanju ocjene vjerodostojnosti hadisa koriste se poznata pravila koja su odredili islamski alimi, najveći stručnjaci u nauci poznatoj pod imenom *"Mustalehul hadis"*. Na osnovu tih pravila se proučava lanac prenosilaca bez ikakve razlike između muškarca i žene, jedini kriterij je svjedočanstvo pravednih ljudi o njihovoj iskrenosti. Za svakog prenosioca se zna kada je živio, broj vjerodostojnih hadisa koje je on prenio i broj hadisa koje on prenosi a koji nisu zadovoljili ustanovljene kriterije. Sve se to sakupilo kao rezultat najvećeg naučnog truda u istoriji uopšte.

Šiije međutim, priznaju samo hadise koji se pripisuju porodici Poslanika s.a.w.s. i poneke hadise pojedinaca od ashaba koji su bili na Alijinoj r.a. strani u njegovim političkim sukobima, a sve što je mimo toga odbacuju. Koriste se i argumentiraju često izmišljenim predajama, u kojima kao prenosioce navode časne ashabe koje pripisuju svom pravcu, a oni su od toga čisti, radijallahu anhum. Šiije uopšte ne pridaju važnost vjerodostojnosti lanca prenosioca, niti u tome koriste naučnu metodu. Oni veoma često kažu, na primjer: *"Prenosi se od Muhammeda bin Isma'ila koji prenosi od nekih naših ashaba koji, opet, prenose od jednog čovjeka da je rekao..."* Njihove knjige su prepune desetine hiljada hadisa čiju vjerodostojnost je nemoguće utvrditi. A oni su na njima sagradili svoju vjeru. Na taj način su oni zanijekali više od tri četvrtine hadisa Poslanika s.a.w.s. i ovo je jedna od najvažnijih tačaka razlaza između njih i ehlis-sunneta wel džemata. U "El – Kafi", koja je kod šiija ono što je kod sunnija "Sahihul Buhari", ima oko 16.000 hadisa, sve redom izmišljenih.

Kaže šejhul-Islam Ibn Tejmijje: *"Kod većine novotara ono što odgovara njihovim mišljenjima i strastima biva istinom kod njih, čak i ako je hadis izmišljen i pripisan Poslaniku s.a.w.s. Ono što je suprotno njihovom mišljenju odbijaju, za razliku od ehlis-sunneta i učenjaka Ummeta kojima je cilj da slijede Poslanika s.a.w.s. i da primjenjuju njegov Sunnet, i da djeluju na osnovu Šerijata…".*

"Većina ovih novotara ne temelji svoje stavove na Kur'anu i Sunnetu, niti na konsenzusu predhodnika Ummeta, nego na osnovu onoga što vide i čuju od natprirodnih pojava, iako su neke istinite a neke lažne…". (Ibn Tejmijje, "Veličanstveno pravilo")

Predaje od ashaba šiije uopšte ne prihvataju... Kaže Muhammed Husejn el-Kasif el-Gita: *"Šiije ne prihvataju ništa od onoga što je vjerodostojno preneseno od Ebu Hurejre, Semure ibni Džundub, Amra ibni Asa i drugih, kod imamija to nema vrijednost ni obicne mušice."* Šiitski šejhovi nisu prihvatili ove predaje iz razloga što bi otkrili pred Ehlis-Sunnetom svoje slabosti i morali bi se odreći svojih nastranosti. Ono što se ne prenosi od imama za njih je bezvrijedno.

Međutim, u šiitskim knjigama se prenosi od Ebu Hazima da je upitao Ebu Abdullaha da li su ashabi govorili istinu o Poslaniku ili su lagali. Odgovorio je*: "Govorili su istinu."*

Ashabi nemaju potrebe, nakon što su ih Allah i Njegov Poslanik pohvalili, za ovakvom pohvalom. To iznosimo samo kao potvrdu da šiije odstupaju čak i od onog što dolazi od njihovih imama u knjigama ako se slaže sa Kur'anom i Sunnetom. Pristali su na put slijeđenja varalica i lažova koji su lagali na imame i koji su i same šiitske knjige osudili za laž.

Dž'afer es-Saddik je za mnoge od njih rekao: *"Prenose laži koje nisam rekao i pripisuju nas Ehli Bejtu."*

4. Šerijat i Hakikat

Sunnije smatraju da je *Šerijat* ujedno i *hakikat*, i da Poslanik s.a.w.s. nije ništa sakrio od svog Ummeta. Da nije ostavio ništa od dobra, a da nas na njega nije uputio, niti bilo šta od zla, a da nas na njega nije upozorio. Kaže Allah s.w.t.:

"Danas sam vam upotpunio vašu vjeru" (El-Maide, 3.), a znamo da su izvori vjere Kur'an i Sunnet, te oni nisu u potrebi ni za kakvom dopunom. Način rada, ibadeta i komuniciranja sa Allahom s.w.t. je potpuno jasan i nije potrebno nikakvo posredništvo. Jedino Allah s.w.t. zna *pravu istinu* (hakikat) o svojim robovima (stanje njihova srca) i niko od njih to nije u stanju saznati. Od svakog čovjeka se prihvata i odbija mišljenje, osim Poslanika s.a.w.s, koji je sačuvan od grijeha, jedino smo od njega dužni prihvatiti sve što kaže u stvarima vjere.

Šiije smatraju da Šerijat predstavlja propise sa kojima je došao Poslanik s.a.w.s., i da se oni odnose samo na običan narod i neuke ljude. A hakikat ili posebno znanje o Allahu s.w.t. ne poznaje niko osim njihovih imama, koji znanje o hakikatu zadobijaju nasljedno sa generacije na generaciju, i ono ostaje tajnom kod njih. Oni vjeruju da su njihovi imami nepogrešivi i da sve što čine ili kažu predstavlja zakon-Šerijat, da je sve što oni čine dozvoljeno i da se veza sa Allahom ne može uspostaviti izuzev preko posrednika (preko njihovih imama). Stoga oni olahko imame nazivaju titulama u kojima primjetno pretjerivanje kao to je poznato da kažu: *Velijjullah* (Allahov miljenik), *Babullah* (Allahova vrata), *El-Ma'sum* (Nepogrešivi), *Hudždžetullah*

(Allahov dokaz) i sl..

Kaže Kulejni u „El-Kafiju“:

„Rekao je Džafer: ’Ono sa čime je Alija došao prihvatam i uzimam, a ono što je on zabranio ostavljam i odbacujem. Dobro kojeg je Muhammed, ostvario, ostvario je i Alija. Muhammed, i njegova porodica imaju prednost nad svim Allahovim stvorenjima. Onaj ko nešto doda na propise kojima je Alija pozivao, kao da je dodao na Allahove i Poslanikove propise. Onaj ko od Alije odbaci malu ili veliku stvar na jednakom je stepenu sa onim koji Allahu širk čini. On je bio predvodnik svih vjernika, Allahova vrata, preko kojih se jedino može doći do Njega. On je Allahov put i ko, pored njega, bude slijedio neki drugi put, propao je. Isto to važi i za predvodnike upute (imame) koji su ga naslijedili, jedan za drugim, Allah ih je učino čvrstim zemaljskim temeljima koji čuvaju njene stanovnike od potresa zablude, čvrstim dokazom protiv svih njenih stanovnika, onih koji su umrli, i koji su još živi.“ („El-Kafi“, 196., 197.)

Kažu da je Alija ibn Ebi Talib r.a. govorio**:**

„Ja sam Allahov dodijeljitelj Dženneta i Džehennema, najveći rastavljač istine od neistine. Sve što su meleci i Džibril pritvrdili Muhammedu, pritvrdili su i meni. Nošen sam na Allahovoj nosiljci na kojoj je i Muhammed nošen. Poslanik će biti pozvan na Sudnjem Danu i odjeven, a i ja ću biti pozvan i odjeven. Date su mi osobine i svojstva koja nikome prije mene nisu data. Poznati su mi smrtni časovi, i časovi zbivanja nevolja. Ništa od onoga što se prije mene zbilo nije promaklo mome znanju.“

5. Fikh

Sunnije se precizno pridržavaju propisa Kur'ana. Te propise pojašnjavaju riječi i djela Poslanika s.a.w.s. koja se jednim imenom nazivaju Sunnet, zatim riječi ashaba i tabi'ina koje se uzimaju mjerodavne zato što su oni vremenski najbliži Poslaniku s.a.w.s., i što

su bili najdosljedniji i najustrajniji u podnošenju svih iskušenja zajedno s njim. Niko nema pravo da bilo što uvodi u ovu vjeru nakon što ju je Uzvišeni Allah upotpunio. A po pitanju detaljnijeg razumjevanja, rješenja novonastalih problema i vaganja većeg interesa, konsultuje se pouzdana muslimanska ulema, i njihovo mišljenje s prihvata samo ako je u granicama Kur'ani Kerima i Poslanikovog s.a.w.s. Sunneta.

Šiije se oslanjaju na svoje posebne izvore koje pripisuju svojim *imamima* (koje su poimenice i pojedinačno odredili i imenovali) i u kojima su na poseban način protumačili pojedine Kur'anske ajete i svjesno napisali ono što odgovara njihovom iskrivljenom vjerovanju. Oni smatraju da njihovi nepogriješivi imami mudžtehidi imaju pravo na uvođenje novih propisa, pa su tako izmjenili propise u vezi sa sljedećim stvarima:

a) Ezan i njegov tekst, vrijeme i način obavljanja namaza.

b)Vrijeme posta i mršenja.

c) Hadžski obredi i način posjete Medini

d) Pojedini propisi vezani za zekat i način njegove raspodjele i utroška.

e) Nasljedno pravo.

Oni uvijek nastoje da rade suprotno Ehli Sunnetu i da povećavaju polje i oblike različitosti sa njima.

Kaže Ulumi*: "Suprostavljanje Ehlis-Sunnetu, koji slijede Poslanika s.a.w.s., učiniše temeljem spasa. Pa kada god Ehlis-Sunnet nešto uradi oni to ostave, a kada Ehli-Sunet nešto ostavi oni to učine. Time direktno izađoše iz vjere. "*

Kažu: *"Rekao je Poslanik s.a.w.s.: "Džennet pripada onome ko je volio Aliju, pa makar i bio nepokoran Poslaniku. Vatra je pripremljena za one koji su prezirali Aliju, pa makar bili poslušni Poslaniku!"*

Veličanje mrtvih i uzimanje njihovih kaburova za svetišta

Poznato je da šiije (i ekstremni sufijski tarikati) praktikuju posjećivanje kaburova svojih predvodnika i šejhova, veličajući ih i čineći njima dovu, odlaze na te kaburove sa nijjetom hadždža i slično.

Rekao je Allahov Poslanik s.a.w.s.:

"Oni koji su bili prije vas su uzimali kaburove za mjesto molitve. Zato nemojte od kaburova činiti mesdžide, jer vam ja to zabranjujem." (Muslim)

Kaže Ibn Abbas r.a.: *'Razlika između Adema i Nuha je bila deset stoljeća. Narodi koji su živjeli u tom periodu, živjeli su u islamu. Zatim se, zbog veličanja i pridavanja svetosti kaburima dobrih ljudi, pojavio širk'."* (Medžmu'u-l-fetava,1/166)

Kaže Ibnu-l-Kajjim: *"Od najvećih šejtanovih spletki u koju se uplela većina ljudi i koje se spasio samo onaj koga je Uzvišeni Allah spasio te fitne, jeste fitna oko kaburova, čime šejtan stalno nadahnjuje svoje sljedbenike, sve dok se mrtvi, stanovnici tih kaburova ne uzmu za božanstva pored Uzvišenog Allaha. Obožavaju se njihovi kaburovi. Iznad njih se grade građevine. U tim građevinama se naslikaju njihove slike, slike božanstava. Zatim se na njihov lik grade statue, kipovi koji se poslije, pored Uzvišenog Allaha obožavaju."*

(Igasetu-l-lehefan, 1/208)

Musliman svoje obrede i namaz obavlja samo Allahu s.w.t., dok se mušrik moli nekom mimo Allaha, on obavlja obrede nekom drugom mimo Allaha; u dovama priziva stvorenja; od njih traži pomoć i pred njima se drži skrušeno kao što se to čini pred Stvoriteljem.

Mušrici odlaze na hadždž kod kaburova kao što se obavlja hadždž kod Stvoriteljove kuće. To nazivaju obredima, o čemu pišu djela koja nazivaju *"obredi hadždža svetišta"*, kao što je *Muhammed b.*

Nu'man (šiitski vođa u svome vremenu, poznatiji kao Mufid ibn Mualim). Neki od njih pridaju veću pažnju i vrijednost hadždžu stvorenjima nego Bejtullahu i govore: *"Ovo je najveći hadždž, a hadždž kod Bejtullaha je mali hadždž."*

Klanjaju se kaburovima i od mrtvih traže ono što se traži samo od Allaha s.w.t. pa govore: *"Oprosti mi i smiluj mi se", "Žalim ti se zbog grijeha koje ti znaš", "Žalim ti se za moje dugove i moje siromaštvo", "Žalim ti se zbog suše i nedostatka kiše", "Žalim ti se zbog neprijatelja".* Tako da se obraćaju mrtvom kao što se obraća Gospodaru svjetova, i žale im se za što se ne smije osim Allahu s.w.t., kao što kaže Jakub a.s.:

"Ja tugu svoju i jad svoj pred Allaha iznosim."
(Jusuf, 86)

Kada je Poslanik s.a.w.s. otišao u Taif, rekao je u dovi:

"Allahu, Tebi se žalim od slabosti moje snage, i nedostatka moje moći i moje slabosti pred ljudima. Ti si Gospodar slabih i Ti si moj Gospodar." (Taberani, Albani)

Kaže Uzvišeni:

"Ako ti Allah dadne kakvu nevolju - niko je osim Njega ne može otkloniti, a ako ti zaželi dobro -pa, niko ne može blagodat Njegovu spriječiti." (Junus, 107)

"A ti reci: "Mislite li vi, da li bi oni kojima se, pored Allaha klanjate mogli otkloniti štetu, ako Allah hoće da mi je učini; ili, da li bi mogli zadržati milost Njegovu, ako On hoće da im je podari? Reci; "Meni je dovoljan Allah, u Njega se uzdaju oni koji se pouzdavaju." (Ez-Zumer, 38)

Međutim, šiije ne pridaju nikakvu važnost ovim argumentima iz Kur'ana i Sunneta. "Hadždž" na Kerbelu i posjeta kaburova imama je vrijednija kod šiija od hadždža sa Poslanikom s.a.w.s. Mekki i Kabi i do sto puta. Kao da se vjera sastoji od pukog stajanja pored kaburova i turbeta.

U knjizi *"Vesailus-šia'h"* stoji:

"Da ljudi znaju kolika je vrijednost posjete Husejnova mezara, umrli bi od zanosa i duše bi im se cijepale iz želje da ga posjete."

Upitan je: *"A kakva je to vrijednost?" "Ko ga posjeti i tavaf učini (ne'uzubillah) Allah će mu upisati hiljadu primljenih hadždževa i umri. Upisat će mu nagradu hiljadu šehida Bedra, nagradu hiljadu postača i sevape od hiljadu primljenih sadaka i nagradu hiljadu Allahu pokornih ljudi. Te godine će biti neprestano čuvan i od najmanje nesreće, za njega će biti odabran poseban melek koji će se brinuti o njemu i štititi ga sprijeda i sazada i zdesna i slijeva i iznad glave i ispod stopala. Ako umre te godine doći će mu melek Milostivog koji će ga okupati i staviti u ćefine, za njega će tražiti oprost, staviti ga u kabur i napravit mu u njemu prostor koliko god njegov pogled doseže, te ga zaštititi od kaburske patnje. Munkir i Nekir će ga štititi i otvorit će mu se vrata ka Džennetu, i dat će mu se njegova knjiga djela u desnu ruku na Sudnjem danu. Ovo čeka onoga ko posjeti Husejna iz ljubavi. Dodjelit će mu svjetlo koje će obasjavati prostor između istoka i zapada te će biti rečeno: Neće biti čovjeka na Sudnjem danu koji neće poželjeti da je posjetio Husejna."*

Zašto se spominje hadždž na toliko mjesta u Kur'anu, a nema ni najmanjeg spomena o kaburovima imama!? Kada bi šiije pokušale ostaviti ove bajke koje ih drže u tami i makar na trenutak razmišljali o ovim lažima, zamrzili bi taj duboki širk koji ih tjera da zaborave svog Stvoritelja, da obožavaju grobove robova koji im ne mogu ni korist ni štetu donijeti.

Kažu da je rekao Dž'afer: *"Kada bih vam rekao kolika je vrijednost hodočašća i vrijednost njegova mezara, ostavili bi ste hadždž i niko ga od vas ne bi obavljao. Zar ne znaš da je Allah Kerbelu učinio sigurnim i blagoslovljenim svetištem još prije Mekke! "*

Kažu*: "Allah pogleda one koji posjećuju grob Husejna sina Alijinog, prije nego što pogleda u ostale ljude."* Postoje poglavlja o posjeti Husejnovog kabura kao najboljem djelu.

Po njima posjetiocima Husejna dolaze meleki. Prenose od Dž'afera: *"Ko izađe iz kuće želeći posjetiti Husejna, Allah mu za svaki korak upiše dobro djelo... Kada završi svoje obrede dođe mu melek i kaže: "Ja sam Allahov izaslanik. Tvoj ti Gospodar selam šalje i poručuje ti da još obavljaš ove obrede i oprašta ti sve ranije grijehe."*

Nisu se zadovoljili samo sa ovim pa kažu: *"Njegov kabur posjećuje Allah sa melekima, te poslanici i vjernici."*

U knjizi "Vesailus-ši’ah" se kaže da je Ebu Abdullah upitan o onome koji ostavi posjet Husejnova kabura bez razloga, pa je odgovorio: *"To je stanovnik vatre."*

Na slikama su šiije u gradu Kerbela, gdje izvršavaju ceremonije svoga (šiijskog a ne muslimanskog) Hadždža

6. Vjerovanje šiija u pogledu Ashaba radijallahu anhum

Sunnije cijene i poštuju sve ashabe i prilikom spomena bio kojeg od njih kažu: *"Radijallahu 'anhu"* (Allah bio zadovoljan s njim). Nesuglasice koje su se među njima desile shvataju kao njihov lični idžtihad koji su uradili sa najboljom namjerom i to je stvar prošlosti.

Nama nije dozvoljeno da na osnovu njih gradimo mržnju . Naprotiv, o njima je Allah s.w.t. kazao bolje nego o bilo kakvoj skupini ljudi i na više mjesta u Kur'anu ih pohvalio. Neke od njih je pojedinačno odbranio od optužbi koje su im bile pripisivane, te poslije svega toga nikome nije dozvoljeno da ih za bilo što optužuje, niti u tome ima bilo kakve koristi.

Rafidije-šiije smatraju da su se ashabi odmentuli i postali nevjernici nakon smrti Poslanika s.a.w.s., izuzev manjine njih čiji broj ne prelazi broj prstiju na rukama. Oni Aliji r.a. pripisuju posebno mjesto. Jedni smatraju da je Poslanik s.a.w.s. još za svoga života oporučio da ga on naslijedi nakon njegove smrti, drugi ga smatraju poslanikom, a treći bogom. i na muslimane gledaju shodno njihovom odnosu prema Aliji r.a. Pa onaj ko je izabran za halifu prije njega je zalim ili kafir a onaj ko se nije složio sa njime u njegovim stavovima je zalim ili kafir ili fasik. Isti je slučaj i sa onima koji se nisu složili sa njegovim potomcima. Zbog toga su stvorili veliku prepreku neprijateljstva i potvore u istoriji Islama, i ši'izam postaje idejnim pravcem koji gaji ove štetne tendencije iz generacije u generaciju.

Ono što zastupaju šiije u pogledu da’wetskog truda i edukativnog truda Poslanika s.a.w.s, jeste da je njegova misija doživjela potpuni neuspjeh. Pripisuju mu potpuni krah, kakav nije doživio bilo koji reformator ili odgojitelj, a kamoli jedan Allahov Poslanik.

Smatraju da svi silni napori koje je Muhammed s.a.w.s uložio tokom dvadeset i tri godine nisu urodili plodom osim kod tri ili četiri osobe (zavisno od različitih predaja), koje su ostale privržene Islamu i poslije smrti Poslanika s.a.w.s. Po njima, svi ostali su odmah po njegovoj smrti prekinuli svoju vezu sa Islamom.

U knjizi “Kafi”, koju šiije smatraju svojom najvjerodostojnijom knjigom stoji predaja od Ebu-Dža’fera u kojoj se kaže:

“Nakon Poslanika svi su ljudi postali murtedi (otpadnici od vjere) osim trojice!” Rekoh: “Ko su ta trojica?” “Mikdad ibnul-Esved, Ebu-Zerr el-Gafari i Selman el-Farisi”, odgovori on.

(Furu’ul-kafi, III poglavlje “Kitabur-revda” str. 115, izdanje Lucknov.).

Rekao je Bakir el-Medžlisi: *„Poslanik, je rekao: „Alija je moj zastupnik, oporučenik i halifa poslije mene.“ Međutim, njegovi ashabi su uradili ono što je uradio Musaov narod: prihvatili su se teleta i Samirijje, mislim na Ebu Bekra i Omera. Munafici su nasilno oduzeli hilafet iz Alijinih ruku. No, nisu se kod toga zaustavili, nego su pristupili Allahovoj Knjizi, izmjenili je, iskrivili, i uradili sa njom šta su god htjeli.“* („Hajatul-kulub“,554.)

U jednoj drugoj predaji, takodje od Džafera Sadika navode da je Poslanik s.a.w.s. ustao na dan Gadira, a pokraj njega je bilo sedam munafika. Oni su**:** *Ebu-Bekr, Omer, Abdurahman ibn Awf, Sad ibn Ebi-Vekkas, Ebu-Ubejde, Salim Ebu-Huzejfe, Mugire ibn Su'be radijalahuanhum* (šiije kazu lanetullahi alejhi). Dalje kaže u predaji da je rekao Omer r.a: *"Zar ne vidite oči Poslanika, kao da su oči budale!"* Jasno kažu da je Omer to rekao za Poslanika s.a.w.s. Zatim je kažu došao Džibril, i obavijestio Poslanika s.a.w.s. šta je Omer rekao, pa se Omer izvinjavao, međutim objavljen je ajet: **"Zaklinjaće se Allahom da nisu rekli, ali su rekli (riječi kufra)…"** (Et-Tewbe, 74). Na taj način je Omer r.a. po njihovom vjerovanju izašao iz vjere.

Rekao je El-Kummi (umro 381 h.g.): *„ Allah nijednog Poslanika nije poslao a da u njegovom narodu nije dao dvojicu šejtana koji će ga uznemiravati(...). Dvojica šejtana koji su uznemiravali Poslanika su Ebu Bekr i Omer.“*

(„Tefsirul-kummij“, 1/214, štamparija Nedžef, Irak, 1386 h.g.)

Šiije kažu da će njihov Mehdi (imam koga čekaju) doći do kabura Ebu Bekra i Omera, pa će ih proživjeti. Pa će ih bičevati, a zatim razapeti. Zatim će ih ubiti, pa zatim opet proživjeti i tako hiljadu puta. Pogledajte dječije mašte i mržnje. A sve zbog toga što su Ebu Bekr i Omer slomili njihovu predislamsku državu i njihovu vatropokloničku vjeru. Zatim će doći do kabura Poslanika s.a.w.s. i oživjeti ga, pa će mu ovaj dati prisegu. A zatim će oživjeti sve poslanike pa će mu i oni dati prisegu. I kaže jedan islamski učenjak komentarišući ove bajke i izmišljotine šiija – "dobro je da neće i nas proživjeti pa da mu i mi dajemo prisegu."

(iz predavanja "Zabluda Šiija")

Husejn ibn Abdus-Samed el-Amili dijeli ashabe u tri skupine:

◊ *prva, ashabi čija je pravednost poznata,* kao što su Selman el-Farisi, Mikdad ibnul-Esved i svi oni koji nisu odstupili ni jedan pedalj od ehlul-bejta;

◊ *druga, ashabi koji su poznati po grijehu i nevjerstvu,* kao što su Ebu Bekr, Omer, Osman, Aiša i drugi;

◊ *treća, ashabi za koje ne znamo ništa.*

(„Vusulul-ahjar ila usulil-ahbar“:78,79,81,82,84,94,162.)

Kaže njihov šejh Niametullah El-Džezairi:

“Mi se sa njima (misli na ehli sunnet wel džem’at) ne možemo složiti na jednom Bogu, niti na jednom poslaniku, niti na jednom imamu. Zbog čega? Zato što oni govore da je njihov Gospodar Onaj koji je Poslao Muhammeda s.a.w.s., čiji je namjesnik iza njega došao Ebu Bekr, a onaj Gospodar koji je poslao Poslanika čiji je naslijednik Ebu Bekr nije naš Gospodar, niti je taj Poslanik naš Poslanik, niti je taj halifa nas halifa”.

<u>“Mržnja šiija prema plemenitim ashabima r.a. se najbolje vidi u tome što su uzeli dan ubistva Omera ibn Hattaba r.a. (9 rebiul evel) kao državni praznik da ga veličaju i slave u Iranu.</u> I taj je praznik nazvan po imenu ubice Omera r.a. Tog čovjeka nazivaju svojim imamom, “hrabrim u vjeri”. To je zato što je Omer r.a. osvojio njihovu državu Perziju, tako da je ostala zavist. Ali nisu se nikad mogli otvoreno boriti protiv Omera, pa su prividno ušli u Islam, sa ciljem sijanja smutnje. Tako je došlo i do ideje o navodnom “otimanju” hilafeta od Alije r.a. Ehli sunnet voli Aliju ibn Ebi-Taliba, voli i Fatimu, voli porodicu Poslanika s.a.w.s., to je naša akida, naše vjerovanje. “

“Onako kako ehli-sunnet uči jutarnje i noćne zikrove koji su zabilježeni od Allahovog Poslanika s.a.w.s., šiije imaju knjižice sa dovama u kojima je sastavljeno psovanje ashaba, proklinjanja jutrom i naveče. I kažu da se na taj način približavaju Allahu s.w.t. <u>Ove njihove knjižice sam vidio svojim očima u Medini.”</u>

(iz predavanja “šiizam na vagi Kur’ana i Sunneta”)

U slijedećoj njihovoj predaji se jasno navodi potvora na Aišu r.a. U svom tefsiru kažu da se Kur'anski primjeri onih koji ne vjeruju, žene Nuha a.s i žene Luta a.s., odnose na majke vjernika Aišu i Hafsu. Da su one otišle u kufr kao Nuhova i Lutova žena. Kaže Ibn Kethir rahmetullahi alejhi*: "Stav cjelokupne islamske uleme, da onaj ko bude opsovao Aišu r.a. i bude je potvorio za blud, nakon onoga što je došlo u Kur'anu, u suri En-Nur – on je nevjernik, zato što se jasno suprostavlja Kur'anu!* (Tefsir Ibn Kethir)

Medžlisi je napisao poglavlje: *"Iblis je na većem stepenu u vatri nego Omer."*

U "El-Kafiju" postoji poglavlje o vjerodostojnosti Lejletul-kadra u kome navode hadis kojim žele dokazati da je Ibni Abbas bio nevjernik bez pameti.

I kćerke Poslanika s.a.w.s. izazivaju srdžbu šiija. Međutim, uzroke njihova nevjerstva uopšte ne spominju, a neki čak negiraju mogućnost da su one bile njegove kćeri, naravno osim Fatime.

Uporedi njihove tvrdnje i ono što Allah dž.š. kaže o ashabima na čijim plećima je podignut islam**:**

"Allah je zadovoljan prvim muslimanima, od muhadžira i ensarija i onima koji ih slijede a oni su Njime zadovoljni. Pripremio im je bašče ispod kojih teku rijeke. Vječno će u njemu biti. To je uspjeh veliki."

(At-Tewba, 100)

Neshvatljivo je da neko psuje i proklinje najbolje ljude iz ovoga Ummeta. Kako se može u to povjerovati, kad Uzvišeni Allah kaže:

"Vi ste najbolja skupina koja je ikad došla na zemlju, naređujete dobro i odvraćate od zla…"

(Ali Imran, 110)

Allah je drugovima Poslanika s.a.w.s. obećao Džennet, i posvjedočio je Svoje zadovoljstvo njima, poslije kojeg se više nikad neće rasrditi na njih! Zato što su oni uzeli veliki udio u širenju Islama, u zaštiti Allahovog Poslanika s.a.w.s.

Od Ebu Hurejre r.a. se prenosi da je Allahov Poslanik s.a.w.s. rekao:

“Nemojte psovati moje ashabe! “Nemojte psovati moje ashabe, jer Tako mi Onoga u Čijoj je ruci moja duša, da neko od vas potroši zlata koliko brdo Uhud, ne bi time postigao ni pregršt nekoga od njih, niti polovinu toga! (Muslim)

Kaže imam Kurtubi u svome tefsiru*: “Svako ko bude opsovao i optužio Aišu r.a. za ono od čega je Allah s.w.t. očistio, on je zanijekao Allaha i on je nevjernik!”*

Utbe ibn Abdullah El-Hemedani El-Kadi kaže da je u njegovom prisustvu neki čovjek spomenuo Aišu r.a. ružnim spomenom razvrata. Odgovorio je**:** *“Allahu se utječem, ovaj čovjek vrijeđa Allahovog Poslanika s.a.w.s.! Zar nije Allah rekao u Kur’anu:* **“Nevaljale žene su za nevaljale muškarce…”**(En-Nur 26), *pa ako je Aiša r.a. razvratna, onda je i Poslanik s.a.w.s. razvratan. Taj koji je to rekao je nevjernik! Izvršite nad njim smrtnu kaznu!”* I kazna je izvršena.

(Šerh ittiqad Ehlis Sunnet wel džemat, imam El-Lalikai, 2402)

Vjerovanje šiija da je Allahova volja bila da Alija bude halifa poslije Poslanika saws, ali da to nisu dozvolili Ebu Bekr i Omer, je kontradiktorno i smiješno. Pa zar Allah s.w.t. nije moćan da učini Aliju halifom ako to želi? Zatim, ako su njihovi imami nepogrešivi, zašto je sam Alija r.a. dao prisegu Ebu Bekru, Omeru i Osmanu r.a? Kako je smio da učini takav grijeh, ako su Allah i Njegov Poslanik s.a.w.s. naredili da on bude halifa? Kako prenose sami u svojim knjigama da je Alija r.a. klanjao pet dnevnih namaza za Ebu Bekrom? Kako šiije opravdavaju ovo? Kažu – tukja. Bojao se Alija r.a. pa se morao pretvarati. Pa zar to nije onaj isti Alija o kome govore čudesa. Bio je najjači i najhrabriji.. I za tog istog Aliju govore da se bojao Omera. Nepojmljivo i kontradiktorno. Pa kako je moguće da Alija r.a. nije prihvatio Ebu Bekra i Omera, a bio je kadija u vrijeme hilafeta i jednog i drugog?

Istina o plemenitim ashabima radijallahu anhum

Od ‘Imrana ibn Husejna r.a. se prenosi da je Allahov Poslanik s.a.w.s. rekao:

“Najbolja vam je ova moja generacija, zatim oni koji slijede, potom oni iza njih!” (Muslim)

Rekao je Allahov Poslanik s.a.w.s.:

“Najpovjerljiviji koji se sa mnom družio i ko me najobilnije materijalno pomagao bio je Ebu Bekr, i da sam sebi ikoga uzeo za halila, uzeo bih Ebu Bekra! No, ostaje bratstvo u Islamu. U džamiji zasigurno neće ostati praznina, osim one koja ostane iza Ebu Bekra.” (Muslim)

Poslanik s.a.w.s. je rekao Ebu Bekru: ***"Ti si moj drug u pećini i ti si moj drug na Kevseru. (Poslanikovo vrelo u Džennetu)."*** (Tirmizi).

Poslanik s.a.w.s. je takođe rekao: ***"Džibril mi je došao. Uhvatio me je za ruku i pokazao mi moj Ummet kako ulazi u Džennet." Ebu Bekr reče: "O Resulullah! Ja želim da budem sa tobom tamo." Resulullah mu odvrati, "O Ebu Bekre! Od mog Ummeta, ti ćeš prvi ući u Džennet."*** (Tirmizi).

Allahov Poslanik s.a.w.s. je posvjedočio da je Ebu Bekr dostigao najveći i najpotpuniji iman od svih ljudi**.** ***“Ako bi se izvagao iman Ebu Bekra sa imanom cijelog Ummeta, prevagnuo bi iman Ebu Bekra***.” (Imam Ahmed “Musned”, 5\259)

Rekao je Muhammed s.a.w.s.: ***"Ja nisam uzdigao Ebu Bekra i Omera nad svima vama. Allah ih je uzdigao nad svima vama."*** (Ebu Jala).

Ibn Sa’ad bilježi predaju od Bistama b. Muslima, koji kaže: “Božiji Poslanik s.a.w.s. rekao je Ebu Bekru i Omeru***: ’Neka se poslije mene niko ne imenuje zapovjednikom nad vama dvojicom!“***

Ibn Asakir bilježi predaju od Enesa, koja se prenosi od samoga Poslanika s.a.w.s. (merfu'an), u kojoj stoji: ***„Ljubav prema Ebu Bekru i Omeru jest iman, a mrziti ih je kufr!“.***

Ibn Hišam prenosi od Hasana el-Basrija da je Ebu-Bekr, nakon što mu je Poslanik s.a.w.s. opisao Bejtul-Makdis u Jerusalimu,, kazao: *“Istinu si rekao, i svjedočim da si ti Božiji Poslanik!”* Kad god bi mu bilo spomenuto nešto od njega on bi rekao: *“Istinu si rekao, i svjedočim da si ti Božiji Poslanik!”* Kad je Poslanik s.a.w.s. završio, reče: ***“Ti si Ebu-Bekre, Es-Siddik (Istinoljubivi)”,*** i tada ga je tako nazvao.” (“Es-Siretun-nebevijje”, Ibn Hisam, 2\34)

Upitan je Allahov Poslanik s.a.w.s., koja mu je od njegovih žena najdraža, pa je odgovorio: ***“Aiša”.*** Upitan je : “*A među muškarcima?”* ***“Njen otac”,*** odgovori on. *“A ko poslije njega?”* ***“Omer ibn Hattab”,*** reče Allahov Poslanik s.a.w.s.

(Buhari, Muslim, Tirmizi, od Amra b. el-Asa r.a.)

Ebu Musa el~Ašari prenosi: ***Sjedio sam sa Poslanikom u bašti jednog Ensarije u Medini kada je neko pokucao na kapiju. Allahov Poslanik je rekao, "Otvori kapiju i prenesi radosnu vijest da će taj posjetioc ući u Džennet!" Kada sam otvorio vrata ugledao sam Ebu Bekra Siddika koji je ušao. Ja sam mu prenio radosnu vijest. On je rekao 'Elhamdulillah'. Poslije toga je opet neko pokucao na kapiju. "Otvori kapiju i prenesi radosnu vijest o ulasku u Džennet!", reče Poslanik s.a.w.s. Ja sam otvorio kapiju i ugledao Omera koji je takođe ušao kod nas. Kada sam mu prenio radosnu vijest i on reče 'Elhamdulillah'. Opet neko pokuca na kapiju. Allahov Poslanik s.a.w.s. reče, "Otvori kapiju i prenesi mu radosnu vijest o ulasku u Džennet i katastrofi koja će ga zadesiti!" Ja sam otvorio kapiju i ugledao Osmana. Ja sam mu prenio radosnu vijest, i on je rekao 'Elhamdulillah'.*** (Buhari i Muslim).

Nadimak Omera ibn Hattaba r.a. bio je El-Faruk (onaj koji rastavlja istinu od laži). Rekao je Muhammed s.a.w.s.:

“Zaista je Allah podario Omeru da govori istinu i udahnuo ju je u njegovo srce. On je El-Faruk kojim je Allah rastavio istinu od neistine.” (“Tabekat”, od Ibn Sa’da, 3\270)

Allahov Poslanik s.a.w.s. je rekao Omeru r.a.:

“Tako mi onoga u čijoj je ruci moja duša, kada bi šejtan naišao putem kojim ti ideš izabrao bi drugi put.”

(“Sahihul-Buhari, 7\41)

Nadimak Osmana r.a. bio je “Zun-Nurejni”(vlasnik dva svijetla), zbog toga što je oženio dvije kćerke Allahovog Poslanika s.a.w.s., prvo Rukajju koja je umrla ubrzo nakon bitke na Bedru, a zatim Ummu Kulsum koja je umrla za života svoga oca. Rekao je Allahov Poslanik s.a.w.s.: ***“Da imam treću kćer, udao bih je za Osmana.”*** (“Tabekat”, od Ibn Sa’da, 3\56)

Rekao je Muhammed s.a.w.s. majci vjernika Aiši r.a.:

“Tri noći sam te sanjao: dovodio mi te melek zaogrnutu u skupocjenu svilu i govorio mi: - Ovo ti je žena! Ja sam otkrivao lice te žene i to si bila ti pa sam govorio: -Ako je ovo od Allaha, on će to i realizovati!” (Muslim)

Rekao je Muhammed s.a.w.s.*:* ***“Vrijednost Aiše nad drugim ženama je kao vrijednost potkriže nad ostalim jelima”.***

(Buharija i Muslim)

Ako napravimo sažetak onoga što je rekao Allahov Poslanik s.a.w.s. u ovim vjerodostojnim hadisima, to bi glasilo ovako:

- Ashabi radijallahu anhum su najbolji ljudi koji su ikad živjeli.
- Ebu bekr r.a. je čovjek najvećeg i najpotpunijeg imana, “Istinoljubivi”.
- Omer r.a. je “Onaj koji rastavlja istinu od laži”, poslije Ebu Bekra najdraži ashab Allahovog Poslanika s.a.w.s.
- Osman r.a. je čovjek za koga je Muhammed s.a.w.s. vjenčao dvije svoje kćeri, rekavši da bi, kad bi imao treću, i nju udao za njega.

- Aiša r.a. kćer Ebu Bekrova, je najdraža žena Allahovom Poslaniku s.a.w.s., a njihov brak volja je Uzvišenog Allaha s.w.t.

<u>Može li osoba ili skupina koja za sebe smatra da vjeruje u Allaha i Njegovog Poslanika s.a.w.s. da psuje i proklinje ljude koje je ovako opisao lično Allahov Poslanik s.a.w.s.? Utječemo se Allahu od zabluda nevjernika i otpadnika!</u>

Šta kažu drugi o Ebu Bekru, Omeru i Osmanu radijallahu anhum?

Veliki šiitski književnik i poeta Hašimi, poznat kao Šerif Redijj (359-404 g. po H.) napisao je knjigu *"Nehdžul-belaga"* (staza riječitosti), u kojoj je sabrao govore, pisma i riječi Alije ibn Ebi-Taliba r.a. Ova knjiga je i danas u opticaju i kod šiija uživa veliko poštovanje i počast. Slijedeća dva citata sadrže riječi Alije r.a. o ashabima, i pravi su primjer ljubavi i poštovanja koje su međusobno gajili drugovi Allahovog Poslanika s.a.w.s.:

Vođa pravovjernih Alija r.a. kaže:

"Vidio sam ashabe Muhammeda s.a.w.s., a ne vidim nikog da im sliči. Noć su provodili na sedždi i kijamu. Stajali bi kao na žeravici kad bi se spomenuo njihov povratak vječnosti. Između očiju su im bili biljezi od dužine njihovih sedždi. Kad bi se spomenuo Allah s.w.t. njihove oči bi se napunile suzama toliko da bi im se grudi natopile. Njihali su se kao što se njiše drveće na vjetru bojeći se kazne i želeci nagradu."

(Nehdžul-belaga, izdanje Darul-kutub el-lubnani (Bejrut), str. 143)

Na drugom mjestu kaže:

"Gdje su ljudi koji su pozvani u Islam, pa su ga prihvatili? Učili Kur'an, pa sudili po njemu? Podsticani na borbu, pa hrlili kao što deve hrle prema mladunčadi svojoj? Oni su izvlačili sablje iz korica i išli širom svijeta kao vojska koja nastupa sve red do reda! Neki od njih stradaše, a neki preživješe. Ali njih nije veselila vijest o preživjelima, niti im je iskazivana žalost za poginule. Oči njihove

bijahu pobijeljele od plakanja. Njihovi želuci prazni od posta. Njihove usne sasušene od spominjanja Allaha. Njihove puti blijede od noćnog bdijenja. Na licima njihovim vidio se biljeg skrušenosti. Eto, to su moja braća koja su otišla! Potrebno je da mi čeznemo za njima i grižemo ruke svoje što smo se s njima rastali!"

(Nehdžul-belaga, str. 177-178)

Veliki pisac Sejjid Emir Alijj (potomak ugledne šiitske porodice, pisao je na engleskom jeziku) priznaje:

"Četvorica pravednih halifa su, uz puno žestine i brige, poklonili svoje živote za dobrobit svih muslimana. Živjeli su krajnje skromno, tako da je to bilo potpuno oponašanje uzora koga su naslijedili od plemenitog Poslanika s.a.w.s. Vladali su srcima ljudi ljepotom ophođenja, potpuno udaljeni od sluga i pratnje, javnog luksuza i raskoši." ("The Spirit of Islam", 1922 str. 278)

Govoreći o Ebu Bekru es-Siddiku r.a. on kaže:

"Arapi vlast ne naslijeđuju, već se to temelji na izboru. Svaka jedinka plemena uživa pravo glasa pri izboru poglavara. Izbor se vrši među muškim potomcima umrlog na temelju starosti i ugleda. Muslimani su se strogo držali ove tradicije prilikom izbora halife (naslijednika Poslanika s.a.w.s.). kritično stanje nije dopuštalo bilo kakvo otežanje pri izboru halife. Tako je bez odlaganja, izvršen izbor Ebu Bekra r.a. za halifu, s obzirom na njegov položaj koji je uživao u Mekki a koji su Arapi veoma cijenili. Naravno, od ogromne važnosti je činjenica da je on prvi muškarac koji je primio Islam, on je taj koji je bio najbliži Poslaniku s.a.w.s., i kojeg je on u svojoj bolesti odredio za svog zamjenika. Ebu Bekr r.a. se odlikovao mudrošću. Alija r.a. se složio sa njegovim izborom za halifu, a takođe i Poslanikov s.a.w.s. Ehlul-bejt, njihovom iskrenošću i ljubavlju prema Islamu."

(A Short History of the Saracens, op. cit, str. 21)

Govoreći o Omeru r.a. on kaže:

"Omer ibn Hattab r.a. bio je istinski veliki cčvjek. Nakon što je preuzeo hilafet, slijede njegovi veliki kontinuirani napori za donošenje dobra narodima oslobođjenih zemalja. To je stvar koja se smatra posebnom odlikom za navonastale islamske pokrajine."

(The Spirit of Islam, op. cit, str. 278)

Na drugom mjestu kaže o Omeru r.a.:

“Hilafet Omera r.a. bio je od velike vrijednosti i neizmjerno bogatstvo za Islam. S moralne strane, on je bio čovjek jake prirode i vladanja. Što se tiče pravednosti, bio je kičmeni stub izoštrenih osjećaja koji se odlikovao zrelošću ophođenja i snagom djela.”

(A Short History of the Saracens, op. cit, str. 27)

“Omerova smrt bila je velika nesreća i težak udarac za Islam. Bio je žestok ali pravedan, dalekovid, primjer najbolje prirode Arapa i njihovog ponašanja. Bio je najprikladniji čovjek za vođstvo naroda koji je dotad bio naviknut na anarhiju. Snagom koju je posjedovao kažnjavao je zločince i prestupnike. Nadvladao je težnje kojima su se odlikovala mnogobrojna arapska plemena. Zaštitio ih je od moralne propasti kad su se suočili sa bogatstvom i raskoši naprednih gradova oslobođenih zemalja. Bio je dostupan običnom čovjeku. U dubokoj noći, bez pratnje bi lutao kako bi istražio stanje ljudi. Ovako je živio najveći vladar u svome vremenu.”

(A Short History of the Saracens, op. cit, str. 43-44)

Čak i zapadnjaci koji su bili poznati po svojoj mržnji i napadima na Islam, priznavali su veličinu i vrline pravednih halifa. Jedan od takvih, Ser William Muir kaže:

“Jednostavnost življenja kod Ebu Bekra bila je poput one kod Muhammeda s.a.w.s. Nije imao sluge niti straže, kao ni bilo šta što bi ukazivalo na raskoš hilafeta. Ulagao je veliki napor u obavljanju svoje dužnosti, temeljito i savjesno. Obilazio je noćima nevoljnike i siromašne. Nije bio pristrasan niti osvetoljubiv prilikom određivanja namjesnika i visokih sudija u hilafetu. U njegovim postupcima i presudama ogledala se duboka proniclјivost.” (Ilaid, str. 123.)

“Pod Omerovim vođstvom pokorene su pod islamski uticaj sve oblasti Šama, Perzije i Egipta. Dan - danas one su u sklopu islamskih pokrajina. Uprkos tome što je bio vladar velikog carstva, nikad mu u poslovima i presudama nije nedostajala pravednost i oštroumnost. Nije bio zadovoljan time da sebe naziva velikim titulama, osim jednostavnim i uobičajenim nazivom “vođa arapa”.

(Annals of the Early Caliphate, op. cit, str. 283)

Istorija bilježi da je da je treći halifa Osman ibn Affan r.a. bio čovjek čije vrline nije moguće nabrojati. Njegov život je bio skroman i jednostavan. *"Hranio je ljude kraljevskom hranom, a on bi kod svoje kuće jeo sirće i ulje."*

(Sa vjerodostojnim senedom bilježi Surahbil ibn. Muslim, Ebu Nuajm-Hiljetul evlija)

Kada govorimo o Osmanu r.a. nema boljeg dokaza o njegovoj nesebičnosti i ličnom odricanju od toga da nije želio da započne borbu protiv onih koji su došli iz Egipta da ga ubiju. Uprkos činjenici da je imao moći i sredstava da im se suprostavi, to nije učinio jer je prezirao borbu protiv muslimana i prolivanje krvi. Postao je šehid dok je učio časni Kur'an.

Kaže Emir Alijj*: "Od njegovih najvećih vrlina su njegov takvaluk (bogobojaznost) i njegova pobožnost."*

(Annals of the Early Caliphate)

Od Osmanovih r.a. najboljih djela je proširenje Ka'be, koje je izvršeno njegovim rukama 26. g. po H. Proširio je i džamiju Allahovog Poslanika s.a.w.s. 29. g. po H. naredio je proširenje postojećih džamija, kao i njihovu izgradnju u osvojenim oblastima. Njegovo najuzvišenije djelo je da je on čitav islamski svijet okupio oko jednog Mushafa i jednog kiraeta. Naredio je pisanje Mushafa i njihovu distribuciju u svim islamskim krajevima.

Grupa ljudi od stanovnika Kufe se požalila Aliji r.a. da je halifa koji je bio prije njega okupio ljude na jednom kiraetu Kur'ana, pa im je Alija r.a. ljutito odgovorio: *"Ćutite, zaista je Osman to uradio po uputstvu velikana ashaba, a da sam tada ja bio na njegovom mjestu, isto bih učinio!"* (Annals of the Early Caliphate)

Međusobni odnos četvorice halifa radijallahu anhum

Časni Kur’an, opisujući plemenite ashabe kaže da su oni:
“…strogi prema nevjernicima, a samilosni među sobom…”
(El-Feth, 29).

Ovaj ajet potvrđuje njihov život, uzajamne veze, bratsko ophođenje, međusobnu ljubav i poštovanje jedni drugih. Emir Alijj kaže: “*Čvrstina Poslanikovih s.a.w.s. ashaba u vjeri je najveći dokaz iskrenosti Poslanika s.a.w.s. i njegove vjernosti cilju zbog kojeg je poslan.”* (Amir Ali, The Short of Islam 1922 str. 22)

I sve što ljudi prenose i govore o njima, a u suprotnosti je sa ovim svjedočenjem, ravno je dovođenju Kur’ana u laž, i sumnji u odgoj Poslanika s.a.w.s.

Alija r.a. se međusobno pomagao sa trojicom halifa, a posebno sa Ebu Bekrom i Omerom. Savjetovao ih je u najkritičnijim situacijama. Oni su ga izuzetno poštovali i hvalili. Zaista osjećaji koje je pokazao Alija r.a. prilikom smrti Ebu Bekra i šehadeta Omera, jasno upućuju na njegovu iskrenu vezu sa njima.

Emir Alijj je između ostalog napisao i ovo*: “Nakon smrti Poslanika s.a.w.s., Alija r.a. i članovi Poslanikove s.a.w.s. porodice su se velikodušno složili sa hilafetom Ebu Bekra.”*
(A Short History of the Saracens, op. cit, str. 21)

Kada su ljudi opkolili Osmana r.a. i zabranili mu vodu, on se izdignu iznad ljudi i reče*: “Je li među vama Alija?” “Ne,” –* odgovoriše. *“Je li među vama Sa’d?”*-ponovo će on. *“Ne,” – odgovoriše.* On ućuta, a zatim reče*: “Ima li iko ko bi o ovome obavijestio Aliju pa da nas napoji vodom?”* Kada je to stiglo do Alije r.a. on posla tri zdjele pune vode. Voda je jedva stigla do Osmana r.a. Ranjeno je nekoliko robova Beni Hašima i Beni Umejje sve dok voda nije stigla do njega. Aliji je došla vijest da žele ubiti Osmana , pa reče sinovima Hasanu i Husejnu: *“Idite sa vašim sabljama sve dok ne stanete na Osmanova vrata i ne dozvolite nikome da dođe do njega!”*

Kada ljudi opkoliše Osmanovu kuću, Alija posla Hasana i svog slugu Kanbera i naredi im da spriječe ulazak ljudi kod Osmana. Ljudi su gađali strijelama sve dok Hasan krvlju ne oboji vrata, a Kanber bi ranjen u glavu. Nisu uspjeli ući kroz vrata na kojima je bio Hasan. Popeše se na zidove sa njegove zadnje strane i upadoše kod njega. Ubili su ga dok je učio Kur'an.

(“Tarihul Hulefa” , biografija Osman ibn Affana r.a. str. 159-160)

Rekao je Ibn Abbas .r.a.:

“Omer je bio položen na svoj krevet i ljudi su se stiskali oko njega, za njega upućivali dove, izražavali mu zahvalnost i blagosiljali ga prije nego što preseli. Ugledao sam Aliju r.a., predao je rahmet Omeru i rekao: ***“Nisi iza sebe ostavio nikoga s čijim bi djelima volio sresti Allaha, onako kako bih Ga volio susresti sa tvojim djelima. A tako mi Allaha, ja čvrsto vjerujem da će te Allah pridružiti dvojici tvojih prijatelja, jer toliko puta sam čuo Božijega Poslanika s.a.w.s. kako kaže: “Došao sam ja, Ebu Bekr i Omer… Ušao sam ja, Ebu Bekr i Omer…Izašao sam ja, Ebu Bekr i Omer…”, i ja se doista nadam i vjerujem da će te Allah pridružiti njima dvojici.”***

(Muslim)

El-Bezzar u svom „Musnedu“ bilježi da je Alija r.a. jedanput upitao: *„Recite mi ko je najhrabriji čovjek!?“ „Ti si najhrabriji!“,* odgovorili su prisutni. *„Što se mene tiče“,* rekao je on, *„ja nikome nisam izašao na megdan, a da mu se za nešto nisam svetio! No, recite mi ko je najhrabriji čovjek?!“* „Ne znamo!“ odgovorili su oni. *„Deder nam ti reci ko je taj!?“ „To je Ebu Bekr!“,* rekao je Alija i nastavio: *„Kad je bila bitka na Bedru, mi smo Božijem Poslaniku s.a.w.s. bili sačinili jednu kolibu od pruća, a onda smo pitali ko će ostati tu sa njim, kako se na njega ne bi obrušio ko od idolopoklonika. Tako mi Boga, niko se nakon toga ni od nas nije primakao, a da nije vidio Ebu Bekra kao stoji iznad Poslanika sa svojom isukanom sabljom, i niko nije pošao prema Poslaniku, a da mu on nije krenuo u susret. Najhrabriji čovjek je Ebu Bekr r.a.!“*

El-Buhari bilježi predaju od Muhammeda, sina Alije b. Ebi Taliba r.a., koji kaže: *„Upitao sam svog oca ko je, poslije Božijeg Poslanika s.a.w.s. najbolji čocjek, i on mi je rekao: 'Ebu Bekr'. 'Pa*

onda?', upitao sam i on je rekao:'Omer', a ja sam se pobojao da neće rećo: Osman. 'A zatim si ti?!, upitao sam, a on je rekao: 'Ja sam samo jedan od muslimana!"-reče Alija r.a.

Ahmed i drugi autoriteti bilježe predaju od Alije koji kaže: *"Najbolji dio ummeta, osim njegova Vjerovjesnika s.a.w.s, predstavljaju Ebu Bekr i Omer!"* Zehebi kaže: „Ovaj Alijin r.a. iskaz prenjet je potpuno vjerodostojno (mutevatir), a Bog prokleo rafidije – kako su samo neuki!"

Ibn Asakir još bilježi predaju od Ibn Ebi Lejle koji kaže: *„Alija je rekao: 'Ko god ustvrdi da sam ja bolji od Ebu Bekra i Omera, ja ću ga bičevati, onako kako se bičuje klevetnik!"*

Ibn Asakir bilježi predaju od Alije r.a. koji kaže da je ušao kod Ebu Bekra dok je on mrtav ležao pokriven ćefinom (musedždžen), te da je tad rekao: *"Od svih koji su otišli pred Allaha sa knjigom svojih djela, najdraži mi je ovaj pokriveni!"*

Taberani u svom „Evsat"-u bilježi predaju od Alije, koji kaže: *„Tako mi Onoga u čijoj je ruci moja duša, nikada se nismo potekli oko kakva dobročinstva, a da nas u tome nije pretekao Ebu Bekr!"*

Taberani u istom djelu bilježi i predaju od Džuhajfeta, koji kaže: „Alija r.a. je rekao: *'Najbolji ljudi poslije Božijega Poslanika s.a.w.s. jesu Ebu Bekr r.a. i Omer r.a. i stoga se ljubav prema meni i mržnja prema Ebu Bekru r.a. i Omeru r.a. ne mogu naći istovremeno u vjernikovom srcu!"*

El-Hakim takođe bilježi: *„Ebu Sufjan b. Harb je došao kod Alije r.a. i upitao ga: 'Kako to da ovako značajna stvar (hilafet) dopadne najmalobrojnijem i najskromnijem Kurejšiji?!' – tj. Ebu Bekru – 'Bogami, samo da sam htio, ja sam protiv njega mogao dići konjicu i ljudstvo!' Na to mu je Alija r.a. odgovorio: 'Koliko god si dugo izražavao svoje neprijateljstvo prema islamu i muslimanima, Ebu Sufjane, njemu to ništa nije štetilo. Mi smo smatrali da je Ebu Bekr dostojan hilafeta!"*

Ebu Ja'la bilježi Alijinu izjavu u kojoj on kaže: *„Najveću nagradu za mushafe će imati Ebu Bekr, jer je on prvi koji je kompletan Kur'an stavio među korice!“*

Bilježi Buharija od Ukbe ibn Harisa r.a. da je rekao: "Klanjao je Ebu Bekr ikindiju. Zatim je izašao i idući vidio je *Hasana* (sina Alijinog) gdje se igra sa djecom. Uze ga u svoje naručje i reče: *"Iskupio bih te za oca, sličan si Poslaniku s.a.w.s., a nisi sličan Aliji. A Alija se nasmijao."*

Od Ebu Dža'fera se prenosi da je Omer r.a., kad je htio razdijeliti plijen nakon što mu je Allah s.w.t.a. dao pobjedu, okupio ljude od Poslanikovih s.a.w.s. ashaba. Abdurahman ibn Awf r.a. reče: *"Počni od sebe."* On reče: *"Ne vallahi, već od najbližih Poslaniku s.a.w.s., a to je skupina od Hašimovića."* Podijelio je Abbasu, zatim Aliji, te je nastavio na pet plemena sve dok nije stigao do Beni Adijja b. Ka'ba. Zatim je propisao učesnicima Bedra od Hašimovica i Umejjevića, zatim bližem pa bližem. Propisao je i dio Hasanu i Husejnu zbog njihovog položaja kod Poslanika s.a.w.s."

(Od Ebu Jusufa, Kitabul-haradž, str. 24-25)

Omer r.a. ne bi prenoćio s mišljenjem o važnim stvarima, a da se ne bi posavjetovao sa Alijom r.a. koji ga je mudro upućivao. Omer je pokušao da ga postavi za vojskovođu u bici Nehavend, ali se Alija s tim nije složio. Kada je Omer otputovao u Bejtul-Makdis postavio ga je za svog namjesnika u svim pitanjima hilafeta u Medini. Odnos između njih dvojice se najbolje pokazuje u činjenici da ga je Alija r.a. oženio časnom Ummi Kulsum koja je bila kćer Fatime r.a.

"Nema boljeg dokaza o iskrenoj i čvrstoj vezi između Alije i Omera, od Alijine ženidbe Omera s Ummi Kulsum, uprkos njegovim predhodnim ženama i poodmaklim godinama, kao i davanje imena njegovim sinovima po imenima trojice halifa prije njega: Ebu Bekr, Omer i Osman."

(Od Abbasa Mahmuda Ukada Misrija, El-abkarijjat, Abkarijetul-imam, str. 95)

Alija r.a. se ženio mnogo puta. Prvom sinu koji mu se rodio poslije Hasana i Husejna dao je ime Muhammed. Sina nakon njega je nazvao – *Ebu Bekr.* Zatim sljedećeg – *Omer*. Pa sljedećeg – *Osman.*

Alijin sin Hasan, svoje sinove je takođe nazvao *Ebu Bekr, Omer i Osman.*

I Husejn r.a. je svoje sinove nazvao *Ebu Bekr*, *Omer i Osman*. Pa zar ovo nije dokaz ljubavi i poštovanja prema pravednim halifama? Zar bi tako nazivali svoju djecu da su ih mrzjeli? Zablude rafidija su očigledne.

Na Kerbeli je prvi poginuo braneći Husejna r.a. – *Ebu Bekr*, sin Alijin. Zatim – *Omer*, sin Alijin. Pa onda - *Ebu Bekr*, sin Husejnov. Pa onda – *Omer,* sin Husejnov. Pa zašto ih šiije ni ne spomenu kada dođu na Kerbelu da se šibaju i da nariču za Husejnom? Zašto ne kažu ko je poginuo braneći ga? Zato što je to onda nespojivo sa njihovim lažima.

Princ Muhsinud-deule Muhsinul – Melik Munir Newaz Jang Sejjid Damin Alijj Husejnijj (1253-1325 g. po H.), koji je rođen u šiitskoj kući, da bi se kasnije prihvatio ehlis-sunetskog pravca, kaže:

"Ono što zastupaju šiije spram plemenitih ashaba uzrokuje usmjerenje sumnje prema Poslaniku s.a.w.s., i raspiruje sumnje oko Islama u dušama onih koji upoznaju ova uvjerenja. Jer ako su njegovi ashabi, osim nekoliko njih, bili munafici i murtedi u onome što tvrde, pa ko je ispovijedao Islam? Ko se okoristio učenjem Poslanika s.a.w.s. i njegovim odgojem?" (Muhsinul-Melik, El-ajatul-bejjinat, 1870)

7. Vjerovanje šiija u imame

Kod ehlis-sunneta državom upravlja halifa kojeg biraju muslimani. Uslov je da dotična osoba bude sposobna i podobna za tu obavezu. Dakle, da bude razuman, sposoban, učen, poznat po lijepom ponašanju i poštenju, i da je dostojan da se prihvati takve odgovornosti. Njega biraju odgovorni među muslimanima i oni ga smjenjuju ukoliko ne bude pravedno postupao, ili ukoliko izađe iz okvira Kur'ana i Sunneta. Njemu su se dužni pokoravati svi muslimani.

Vlast je kod muslimana obaveza i odgovornost, a ne počast i povlastica.

Šiije smatraju da je vlast je kod njih nasljedna stvar Alije r.a. i sinova Fatime r.a. Po njima je Allah s.w.t. objavio Poslaniku s.a.w.s. ko će ga naslijediti, a onda da je svaki imam imenovao imama poslije sebe.

Tih dvanaest imama su:

1. Alija ibn Ebi Talib.
2. Hasan ibn Ali.
3. Husejn ibn Ali.
4. Zejnel~Abidin.
5. Muhammed Bakir.
6. Džafer es~Sadik.
7. Musa Kazim.
8. Ali Rida.
9. Muhammed Dževad Takij.
10. Ali Nakij.
11. Hasan Askari Zakij.
12. Muhammed Mehdi.

Kažu da je Allahov Poslanik s.a.w.s. ostavio znanje koje znaju samo oni, a tim znanjem upotpunjuju šerijat poslije Poslanika s.a.w.s. Zbog ovog njihovog stava po pitanju vlasti oni nikada nisu bili odani vladaru iz spomenute loze. Pošto se njihova teorija nije ostvarila u praksi kroz istoriju, kako su se oni nadali, oni su dodali još i vjerovanje u povratak, tj. da će se posljednji njihov imam, kojeg nazivaju *El-Kaim*, vratiti pred kraj ovog svijeta, kao jedan od predznaka Sudnjega dana, izaći iz poznate pećine i poklati sve njihove političke protivnike i ši'ijama povratiti njihova izgubljena prava koja su im uzurpirali drugi kroz stoljeća.

Ova sekta smatra da je naslijednik Poslanika s.a.w.s. istovremeno i imam. Smatraju da je njihovo imenovanje izvršeno od Allaha s.w.t., i da je Uzvišeni Allah uzeo obećanje od meleka i od poslanika, i od svih stvorenja da će slijediti imame. Imame smatraju

ravnim Poslaniku s.a.w.s.: da su bezgrešni i oni kojima se obavezno pokorava. Njihov stepen je kod šiija jednak stepenu Muhammeda s.a.w.s., a nadmašuju stepen ostalih Allahovih Poslanika. Allahov dokaz nad Njegovim stvorenjima se ne može temeljiti bez imama. Dunjaluk se ne može zasnivati bez imama. Spoznaja imama je uslov vjerovanja kod ove sekte, a pokornost njima *obaveza* (vadžib) poput pokornosti poslanicima. Pa kazu: *imami imaju Slobodan izbor kod stvari; jesu li halal ili haram.* Smatraju da je onaj koji vjeruje u imame od stanovnika Dženneta pa makar bio griješnik, zulumćar i razvratnik. Imami znaju šta je bilo i šta će biti. Pred imamima se djela izlažu danju i noću. Meleki ih obilaze danonoćno, a u noći svakog petka počašćeni su mi'radžom. Imamima se od Allaha svake godine u Lejletul-kadr spušta knjiga. Smrt je u njihovoj vlasti. Oni su vlasnici dunjaluka i ahireta. Daju kome hoće i šta hoće.

Melek Džibril, upitao je Muhammeda s.a.w.s. o nastupanju Sudnjeg Dana i on mu je odgovorio: ***"Onaj koji je upitan ne zna ništa više od onog koji pita."*** U ovome je odgovor svima onima koji tvrde da poznaju gajb, svejedno radilo se o ljudima koji se bave sihrom i time ohalaljuju svoju krv, svoj imetak i čast, ili mnogim zalutalim sektama, poput *rafidija* koji tvrde da njihovi imami poznaju gajb. Kaže jedan od njihovih vođa u knjizi "El-Kafi": *"Imami, neka je na njih mir, znaju kada će umrijeti i oni ne umiru osim kada to oni žele! "* (285. str)

Takođe kaže ovaj rafidija: *"Imami znaju šta je bilo i šta će biti i ništa im nije skriveno! "* (260. str). Uzvišenom Allahu se utječemo od zablude nakon upute i od tame nakon svjetla!

Po njima sve što se događalo prijašnjim poslanicima bilo je s odobrenjem imama: *"Kada je Allah dao Ademu Džennet za boravište, prikazali su mu se Vjerovjesnik s.a.w.s., Alija i Husejn, pa ih je Adem porekao. Zatim mu je prikazana vladavina i nju je porekao. Tada ga je Džennet počeo gađati svojim listovima. Zatim se Adem pokajao Allahu zbog izrečene mržnje, i priznao vladavinu (vilaje), i priznao petoro: Muhammeda, Aliju, Fatimu, Hasana i Husejna."* Ovo argumentuju riječima u Kur'anu: **"I primi Adem od Gospodara svoga riječi neke."** (El - Bekare, 37)

Kažu da je Junusa a.s. Allah dž.š. zadržao u velikoj ribi zato što je nijekao Alijinu vladavinu i nije pušten dok je nije priznao.

Dakle, kod njih je rukn imana - vjerovanje u imame. Ko ne bude povjerovao u dvanaest imama neće ući u Džennet po njihovom vjerovanju. Kao što je kod kršćana vjerovanje da neće ući u raj ko ne bude povjerovao da je Isus Bog, ili kod židova – neće ući u raj ko nije židov.

Istrazivač, Philip K. Hitti, govoreći o imametu šiija kaže:

“Poslanik Islama je učinio objavu t.j. Kur’an posrednikom između Allaha i čovjeka. Međjutim, šiije su ovo preinačili u formu čovjeka t.j. imama. Šiije su riječima imana: “Vjerujem u Allaha i vjerujem u Kur’an koji nije stvoren”, dodali drugu rečeniču: “Vjerujem u imama koga je odabrao Allah , koji saučestvuje u svojstvima božanstvenosti (uluhijjeta) i on je spasitelj čovječanstva.”

(“History of The Arabs”, London, 1953, str. 248)

Uvjerenje o nepogriješivosti imama je dovelo do toga da se vjerodostojnost predaja od imama kod šiija uopšte ne uslovljava lancem prenosilaca do Poslanika s.a.w.s. kao što je to slučaj kod Ehlis-Sunneta.

Osnove njihove akide, da su Kur’an i Sunnet nesvrsishodni i da Allahov zakonik nije upotpunjen smrću Poslanika s.a.w.s. su u čistoj suprotnosti sa Allahovim govorom: **"Danas sam usavršio vašu vjeru..."** Isto tako, šiitska tvrdnja da je Poslanik s.a.w.s. krio dio svog znanja, je u suprotnosti sa kur’anskim ajetom:

"O Poslaniče, prenesi ono što ti se objavljuje, ako to ne uradiš nisi dostavio Allahovu poruku..." (El –Maide, 67)

Uzroci ovakvog vjerovanja

Kao što smo vidjeli, vjerovanje u imamet doseže do pripisivanja svetosti dinastijama i porodicama, i njihovo obožavanje. Ovakva akida kod šiija ima svoje uzroke. Ona ima svoje korijene u vjerovanju drevnog Irana. Vjersko vođstvo, suverenitet i vlast su bili u rukama plemena Midja, zatim je prešlo na pleme *El-Megan* kada je zavladalo zoroastrovsko vjerovanje i njegov uticaj na Iran. Perzijanci su vjerovali da je klasa sveštenstva postala božanstvo na zemlji i da su

stvoreni samo zbog služenja božanstvima. Vladar mora biti iz ovoga plemena, jer se božije biće utjelovljuje u njemu.

Dr. Ahmed Emin, govoreći o vjerovanju šiija u imame, kaže u svojoj poznatoj knjizi *"Duhal-Islam"* (jutro Islama):

"Šiizam su posebno prihvatili Perzijanci zato što su se u danima Perzijske vladavine navikli na veličanje i smatranje svetim "kuću i porodicu kralja", kao da krv kraljeva nije ljudska krv. Kada su prihvatili Islam , gledali su na Poslanika s.a.w.s. kraljevskim pogledom, a na njegov Ehlul-bejt (porodicu) su gledali svojim gledanjem kao na "porodicu kralja." Kad je umro Poslanik s.a.w.s., smatrali su da su najpreči da hilafet preuzmu ljudi iz njegove porodice." ("Duha el-Islam", 3\209)

Što se tiče vjerovanja šiija u dvanaestog odsutnog imama, ono je dostiglo vrhunac mašte i ekstremizma. Vjerovanje u njegovo rođenje, njegov nestanak, njegov život i njegovu uputu je iznad razuma, analogije, te zakona stvaranja i zakonodavstva kojeg je uspostavio Allah s.w.t. Oni vjeruju da je sin jedanaestog imama Hasana Aškerija nestao deset godina prije njegove smrti sa svim što je naslijedio od njegove porodice i sredstvima imameta koja su bili kod njega. Sklonio se u pećini koja se zove "Sretan je ko je vidi", tako da je još živ i ostaće sklonjen u njoj do Sudnjeg Dana. Iz pećine će izaći u pogodno vrijeme i zavladaće čitavim svijetom.

("Usulu el-Kafi, str. 202-207)

Kaže Homeini:

"Imamima pripada mjesto hvale dostojno, uzvišeni stepen i hilafet pred čijom se upravom i vlašću pokorava svaki atom ovog univerzuma. Od nužnosti našeg vjerovanja je da naši imami imaju stepen koji ne dostiže ni bliski melek, ni poslani vjerovjesnik. Rezultat predaja koje mi posjedujemo jeste da su najveći Poslanik i imami prije ovog svijeta bili svjetlost, pa ih je Allah učinio da okruže Njegov Arš i dao im je stepen i ugled koju osim Allaha niko ne zna.

("Islamska vlast", str. 52)

El-Hurru el-Alemijj (umro 1104 h.g.) u knjizi: „El-Fusulul-muhimme fi usulil-eimme" (Bitna poglavlja o temeljima imama), str.

152, kaže: *„Šiitski imami bolji su od svih stvorenja, pa i od poslanika, i meleka...“*

Prenosi se da je Džafer el-Bakir rekao*: „Allah je stvorio odabarane poslanike, i dao im je znanje koje nikome drugom nije dao, a nama je u nasljedstvo ostavio njihovo znanje, i dao nam znanje koje njima nije dao; Muhammeda je podučio onome čemu je njih podučio, a nama je dao znanje svih njih zajedno.“*

Kaže Homeini*: „ Od temeljnih i nužnih tačaka našeg vjerovanja je ta da niko ne može dostići duhovni stepen naših imama, bio on bliski melek, ili poslanik. U predanjima koje smo zabilježili se kaže da su imami, prije stvaranja kosmosa bili svjetlost ispod Arša (Allahovog prijestolja). Od njih lično se prenosi da su rekli: 'Allah nam je dao ono što nije dao niti Svom bliskome meleku, niti poslanom vjerovjesniku'. To su osnove na kojima počiva naš mezheb.“*

(„Vilajetu fekih“/Islamska vlast, 58)

Kaže šejh Ahmed b. Abdur-Rahim ed-Dehlevi:

“Ništavnost imamija-šiija, spoznaje se iz samog izraza imam. Imam je kod njih bezgriješan, onaj kome se obavezno pokorava i onaj kome dolazi unutrašnja (batin) objava. Ovo je suština Allahovih poslanika, tako da njihovo vjerovanje nužno negira poslanstvo.”

(“Ed-dur es-semin fi mubesserati en-Nebijj el-Emin”, str. 4-5)

Vjerovanje u imama Mehdija

Postoje mnoge predaje (preko stotinu) koje govore o dolasku Mehdija, i njihova vjerodostojnost se kreće od daif, hasen, do sahih predaja, mada islamski učenjaci kažu da je najveći dio tih predaja *daif* (slab). Navešćemo neke od tih hadisa:

“Pred kraj ovoga Ummeta, pojavice se Mehdi.”

(Hakim)

“Mehdi je od nas (Ehlul-bejt), Allah će popraviti njegovo stanje preko noći, i povešće muslimane u bitku protiv nepravde.”

(Ahmed, Ibn Madže)

“Mehdi je od mene, čovjek najsvjetlijeg čela, povijenog nosa, ispuniće zemlju pravdom, kao što je bila ispunjena nasiljem i nepravdom, i vladaće sedam godina.” (Ebu Davud)

“Kada vidite crne zastave koje će se pojaviti iz pravca Horosana, pridružite im se, makar puzeći, jer je sa njima Allahov halifa Mehdi” (Hakim, Ahmed)

“Mehdi je moj potomak, od Fatime.”
(Ebu Davud, Ibn Madže)

Ehlis-sunnet vjeruje da će se pojaviti čovjek iz porodice Poslanika s.a.w.s., u poslijednjem vremenu i na sasvim prirodan način (rodiće se i živjeti životom običnog čovjeka), zatim će Allah s.w.t. preko njega dati preporod i veliko dobro Ummetu, i preko njega će ujediniti muslimane. Više od ovoga nije zabilježeno u predajama, i to je vjerovanje ehlis-sunneta wel-džema’ata. Na ovome su bili ashabi i tabiini, i ulema selefa. Pretjerivanje u pogledu toga je novotarija, i to se pojavilo tek u novije doba. A pogotovo ne treba o tome stvarati neku iskrivljenu sliku punu mistike, kao što to rade šiije. Oni su na temelju predaja o Mehdiju izgradili čitavu akaidsku dogmu, i na tome gotovo da se zasniva čitav mezheb šiija. I interesantno je da se mnoge šiitske frakcije razilaze po mnogim pitanjima, ali su se svi složili na jednome - a to je ono što oni nazivaju ***odsutni imam***, i pod tim podrazumjevaju imama Mehdija, mada se razilaze oko same ličnosti, ko je on.

Odakle ovo vjerovanje kod šiija? Istorijat ove ideje počinje čovjekom koji se zvao Abdullah b. Se’be. On je bio židov koji je prividno primio Islam, a zatim bio vođa munafika i sijao veliku smutnju među muslimanima. Prouzrokovao je nered i zavjeru u Egiptu, stvorivši pobunjeničku grupu, čiji krajnji rezultat je bio ubistvo trećeg halife Osmana r.a. Alija r.a. ga je protjerao u Medejn.

Šiije priznaju da je Abdullah ibni Sebe’ prvi čovjek koji je govorio o Alijinom imametu. Dovoljno je znati da ne postoje drugi lanci prenosilaca o imametu osim od Abdullaha ibni Sebe’.

Kaže imam Ez-Zehebi: *”Abdullah ibn Se’be je od najvećih nevjernika, koji je bio u zabludi i druge pozivao u nju…* (“Mizanul-Itidal”, 2\426)

Rekao je El-Dževzedžani: *“Ibn Se’be je tvrdio da je Kur’an jedan od devet djelova, a znanje o njemu ima samo Alija.”*
Prenosi si od Sabija da je rekao: *“Prvi koji je počeo iznositi laži bio je Abdullah ibn Se’be.”*

Abdullah bin Seb'e je običavao govoriti: *"Ibni Muldžam nije ubio Aliju. Šejtan je uzeo oblik Alije, te je Ibni Muldžam u neznanju ubio šejtana. Imam Ali je među oblacima. Grom je njegov glas a munja njegov bič."* Seb'ijje, šiije koje prate ovog židovskog hipokrita, kada čuju grmljavinu kažu: *"O Amirul~Muminin (O vođo vjernika)! Neka su blagoslovi na tebe."*

Ahmed Faruki kaže: ” Prva osoba koja je proklela ashabe je bio Abdullah bin Sebe. “

Prenosi Ebu El-Džilas*: “Čuo sam Aliju ibn Ebi-Taliba kako govori Abdullahu ibn Se’be-u:*

“Prije Sudnjeg Dana pojaviće se trideset velikih lažljivaca, a ti si jedan od njih.”

On je prvo došao sa idejom da je Mehdi ustvari Poslanik s.a.w.s., i da će on ustati iz kabura. Govorio je*: “Čudi me kako ljudi vjeruju da će se Isa a.s. vratiti, a poriču ponovni dolazak Muhammeda s.a.w.s. a on je preči da se vrati?”*

Kad mu ova ideja nije uspjela, jer muslimani nisu u to povjerovali, onda je došao sa novom spletkom, da je Mehdi ustvari Alija ibn Ebi-Talib. Kad je ubijen Alija r.a. Abdullah b. Se’be je rekao: *“Čak i kada bi vi donijeli njegovu (Alijinu) glavu u sedamdeset kesa, mi ne bi povjerovali da je on umro, on će se vratiti i ispuniti zemlju pravdom, kao što je sada ispunjena nepravdom.”* Međutim, pokušaj je ponovo propao, jer su svi vidjeli da je Alija r.a. zaista mrtav i sahranjen.

Zatim je ta tvrdnja prebačena na Muhammeda ibn Hanefija, sina Alije r.a.(ali ne sa Fatimom). Oni koji su tvrdili da je Muhammed ibn Hanefi Mehdi, zvali su se *kejšanije*, ogranak šiija u Kufi. Vođa im

je bio Muhtar ibn Ebi-Ubejd, koji je živio u Iraku. Tvrdio je da mu dolaze meleci i donose mu objavu. Pa je upitan Abdullah, sin Omera r.a. o tome, pa je rekao:

"Istinu je on rekao, zaista šejtani objavljuju svojim prijateljima!"

Nakon što je Muhammed ibn Abdullah ibn Hasan digao vojsku protiv halife Ebu Džafera El-Mensura, takođe se nazvao Mehdijem, želeci da on bude taj koji je najavljen u hadisima Poslanika s.a.w.s. Njegova vojska je poražena i on je ubijen 145 g. po H. i njegovu glavu su odnijeli iz Medine u Irak, a njegovi sljedbenici su se podijelili. Jedni su, vidjevši da je ubijen, odustali od te ideje. Drugi su uporno ponavljali da će se on vratiti, a treći su to ponovo prebacili na drugog čovjeka.

Slijedeći za kojeg su govorili da će on biti Mehdi, bio je *Dža'fer Es-Saddik*, poznati imam Sunneta, za koga šiije lažu da je jedan od njihovih "bezgrešnih imama." Kad je i on umro, pojavila se skupina koja čeka Ismaila ibn Dža'fera, i oni se zovu *Ismailije*, i spadaju u batinijsku otpadničku sektu. A kada je umro Ismail (koji nije imao djece), pojavila se skupina koja čeka Muhammeda ibni Ismaila, i to su *karamiti* (batinije). Ima li većeg apsurda, od čekanja sina od čovjeka koji nije imao djece?

Tu je i najbrojnija šiitska frakcija *isna-ašerijje,* koja vjeruje u *dvanaest imama,* od kojih je poslijednji Muhammed ibn Hasan El-Aškeri, i za njega vjeruju da je bezgriješan. Oni takođe imaju jedno smiješno i nelogično vjerovanje, pa kažu da je ovaj Muhammed ibn Hasan El-Aškeri skriven u jednoj pećini prije hiljadu i sto godina, i oni čekaju da se on pojavi.

Iz svega navedenog vidimo da vjerovanje šiija u "imame" nema nikakvog utemeljenja u Allahovoj s.w.t. Knjizi, niti u Sunnetu Muhammeda s.a.w.s. U to nisu vjerovali plemeniti ashabi, niti je u to vjerovala i pozivala ulema ovoga Ummeta. Ovakva ubjeđenja su samo dio akide zalutalih sekti.

8. “Tukja” (prikrivanje ubjeđenja)

Pisci šiija i oni koji im pripadaju prikazuju vođe Ehli-bejta kao ljude koje ništa u životu ne interesuje, osim oduzimanje hilafeta od onih koji su ga navodno uzurpirali. U njima je veliki bijes zbog toga, to je postala njihova osnovna briga i misao. Tako(po njima) Poslanikova s.a.w.s. porodica nema ništa sa zajednicom muslimana koja je oformljena uz ogromne napore njihovog djeda s.a.w.s. Također, oni nemaju ništa sa upućivanjem na put istine i javnim pozivanjem ljude u Islam. Šiitske knjige ove velikane prikazuju kao ljude koji su bili lišeni hrabrosti pri iznošenju istine. Opisuju ih kao skupinu koja je živjela u strahu, slijedeći politiku skrivanja istine i oslanjajući se na *“tukju”* (prikrivanje ubjeđenja), ne kao lično i privremeno oružje, već kao ibadet i sredstvo približavanja Uzvišenom Allahu. Tako su ovo skrivanje prenosili generacijama, i učinili ga jednim od temelja svog vjerovanja, i šiizam je jedina vjera na svijetu u kojoj se laganje smatra ibadetom.

Tukja je infinitiv glagola (Itteka) i znači: čuvati se, bojati se, biti oprezan. Kaže Ibni Hadžer: *"Tekijje znači oprez da se ne kaže drugoj osobi ono što se nalazi kao duboko uvjerenje u duši."*

Tukja koja se spominje u ovoj izjavi je tukja koja podrazumjeva čuvanje od nevjernika, a ne od drugih.Ulema se složila da tukja označava olakšicu u situaciji prisile.

Dakle, tukja je da čovjek kaže suprotno onome što misli da bi se sačuvao zla. Kod Sunnija muslimanu nije dozvoljeno da vara druge muslimane svojim riječima ili svojom vještinom, jer je Poslanik s.a.w.s. rekao: ***''Ko nas vara nije od nas''***

(“Rijadus-salihin, imam Newewi)

Znači, tukja nije dozvoljena osim prema nevjernicima, neprijateljima vjere, i samo za vrijeme rata, jer rat je varka. Kaže Allah s.w.t.:

“To učinite jedino da biste se njih sačuvali..”

(Ali Imran, 28)

Pa da se čovjek prikrije, i sakrije vjerovanje od njih da bi zaštitio svoj život. I to je ono što je uradio Ammar ibn Jasir kada su ga

mušrici htjeli ubiti ako ne ostavi Islam. Pa je on da bi sačuvao život rekao riječi kufra, da ostavlja Islam, pretvarajući se. U normalnim okolnostima, musliman je dužan da bude iskren i hrabar u istini i da se ne pretvara niti laže ili vara. Dužan je da poziva na pravi put, savjetuje i upućuje na dobro a odvraća od zla.

Šiije na drugoj strani tukju smatraju farzom bez kojeg njihov mezheb ne bi mogao postojati. Oni svoje sljedbenike podučavaju tekijji tajno i javno, i po njoj postupaju, naročito ako se nađu u teškim uslovima. Javno prenaglašeno i otvoreno hvale one koje smatraju nevjernicima i koje po njihovom vjerovanju treba pobiti i uništiti. Kod njih "Cilj opravdava sredstvo" i oni dozvoljavaju svaku vrstu laži, obmane i varke.

Praktičan primjer tukje jeste njihov stav prema časnom Kur'anu. Ako musliman pita šiiju za Kur'an, reći će da vjeruje u njega. A na preko šezdeset mjesta u El Kafi spominje se da je Kur'an izmjenjen. Dakle, ako poričete ono što piše u vašim najsvjetijim knjigama, dajte da ih sklonimo, pa da čitamo Buhariju. Ali to nikada neće uraditi. Zašto? Zbog tukje.

Pripisuju imamu Dža'feru Sadiku da je rekao svom učeniku Sadiku Selmanu:

"O Selmane, vi pripadate vjeri, ko je bude skrivao, Allah će ga osnažiti, a ko je objelodani Allah će ga poniziti."

Takođe prenose riječi imama Bakira:

"Meni najdraži prijatelji, najbogobojazniji i najmudriji su oni koji najviše skrivaju naš govor."

(Usulu el-Kafi, str. 485, 486)

"Tukja je devet desetina vjere. Ko ne primjenjuje tukju, nema ništa od vjere." (Usulu el-Kafi, str. 482)

Kaže njihov šejh El-Mufik: *"Tukja je skrivanje istine, zatim skrivanje svoga ubjeđenja i vjerovanja, i pretvaranje pred onima koji vjeruju drugačije. Iz razloga da bi zaštitio svoje vjerovanje i dunjaluk."*

Vidjeli smo iz definicije njihovog šejha da se oni pretvaraju pred ehli-sunnetom. Neće pred Sunnijom početi psovati niti vrijeđati ashabe, neće obznaniti svoje vjerovanje, jer im je tukja sastavni dio imana. Islam ima šest ruknova imana, a oni imaju više od toga. Šiije kažu: *“Naše vjerovanje po pitanju tukje (pretvaranja) jeste da je ona obavezna! Pa onaj ko je ostavi, je isti kao onaj koji je ostavio namaz.”* Ove riječi pripisuju Es-Saddiku, pa čak i Allahovom Poslaniku s.a.w.s.

Objašnjavajući vjerovanje sunnija i šiija po pitanju tukje, šejh Selman el-Aude kaže[3]:

“Tukja je kod sunnija izuzetak iz opšteg pravila i primjenjuje se u posebnim situacijama kroz koju prolazi pojedinac ili grupa muslimana. Uz sve to riječ je samo o olakšici koja je dozvoljena, a ne obavezna.

Šiijama je ona obaveza poput namaza, sve dok se ne pojavi odsutni imam. Njima je tukja osnova, a ne izuzetak i privremeno stanje. Neki od njih kažu da je nepraktikovanje tukje neoprostiv grijeh, poput mnogoboštva. U jednom izmišljenom hadisu se kaže: “Vjerniku ce biti oprošteni svi osim dva grijeha: zapostavljanje tukje i zapostavljanje pravog prijatelja.

Rad i ponašanje po tukji kod sunnija prestaje odmah po prestanku povoda (prisile).

Šiijama je to stalna kolektivna obaveza sve dok se ne pojavi njihov Mehdi. “Ko napusti tukju prije pojave našeg imama, taj nije nas.”

Sunnije tukju primjenjuju prema nevjernicima, a šiije obrnuto, prema muslimanima.

Tukja je kod ehlis-sunneta nesto nepoželjno, mrsko. Musliman koji je prisiljen da postupa po njoj nije zadovoljan niti smiren.

Kod šiija je tukja na visokom položaju u vjeri i ima veliki uticaj na svakodnevni život.

Praktični pokazatelj ovih razlika između sunnija i šiija je viševjekovna praksa, sve do današnjih dana. Ehlis-sunnet se odlikovao

---

[3] (Šejh Selman el-Aude, “Osamljivanje i suživot – okolnosti i propisi”, poglavlje “razlika između tukje ehlis-sunneta i novotarskih skupina”)

jasnoćom i iskrenošću u riječima, djelima i stavovima. Zabilježili su herojska junaštva u borbi protiv nevjernika, u naređivanju dobra i odvraćanju od zla i u govoru istine.

U isto vrijeme, istorija šiija obiluje raznim oblicima izdaja, zavjera i podmuklog spletkarenja. U mnogim nedaćama koje su pogađale muslimane šiije su imali jasnog udjela i najviše su se radovali tim nedaćama, tako da se na njima obistinio Allahov s.w.t. opis munafika:

"Ako kakvo dobro dočekate, to ih ozlojedi, a zadesi li vas kakva nevolja, obraduju joj se." (Ali Imran, 120)

9. Vjerovanje šiija u proživljenje na dunjaluku

Šiije imaju vjerovanje zbog kojeg ih je veliki broj učenjaka posebno *tekfirio* (proglašavao nevjernicima). Oni vjeruju u proživljenje na dunjaluku prije Sudnjeg Dana.

"Vjerovanje u povratak je istina." ("El-Ijatikat")

Učenjaci imamija su se složili da je obaveza vjerovati u povratak većine mrtvih. Povratak znači proživljenje na dunjaluku poslije smrti, a ovakvo vjerovanje su imali neki od predislamskih Arapa. Kažu: povratak će biti za tri vrste ljudi.

▪ *prva vrsta jesu svih dvanaest imama,* za koje vjeruju da će biti proživljeni iz svojih kaburova prije Sudnjeg Dana.

▪ *druga vrsta su sve halife od ehli-sunneta,* koji su nepravedno oteli hilafet Aliji ibn Ebi-Talibu i njihovim imamima. Znači prvo Ebu-Bekr, Omer i Osman, a zatim i ostale halife. Zatim će njihovih dvanaest imama izvršiti odmazdu nad njima, zbog "krađe" hilafeta. I kažu, doći će dvanaesti odsutni imam, pa će izvaditi Aišu r.a. iz kabura, da bi nad njom izvršio kaznu za blud. I jasno kažu da će polni organ Poslanika s.a.w.s. gorjeti u vatri, zato što je imao odnose sa Aišom, da nas Allah s.w.t. sačuva ovakvih zabluda.

▪ *treća vrsta koja će biti proživljena jesu oni koji su bili čisti vjernici*, a to su šiije, i oni koji budu čisti nevjernici.

Dalje, vjeruju da se duše umrlih pojavljuju ponovo na dunjaluku. I vjeruju da duše imama koji su umrli dolaze današnjim imamima i šejhovima koji se nalaze na dunjaluku, i govore im stvari gajba. I navode da su njihovi imami stvoreni od posebne ilovače, koja je bila ispod arša.

10. Odnos šiija prema Sunnijama i Islamskim učenjacima

Kaže Niametullah El-Džezairi, njihov šejh**:** *“Mi se sa njima (misli na ehli sunnet wel džem’at) ne možemo složiti na jednom Bogu, niti na jednom poslaniku, niti na jednom imamu. Zato što oni govore da je njihov Gospodar Onaj koji je Poslao Muhammeda s.a.w.s., čiji je namjesnik iza njega došao Ebu Bekr, a onaj Gospodar koji je poslao poslanika čiji je naslijednik Ebu Bekr nije naš Gospodar, niti je taj poslanik naš poslanik, niti je taj halifa nas halifa!”*

U djelu “Usul-ul Kafi” Kulejni navodi**:** *“Muslimani u Šamu gori su od kršćana, stanovnici Medine su gori od stanovnika Mekke, a stanovnici Mekke su nevjernici.”* Također kažu da im je zabranjeno klanjati za Sunnijom, a ako već mora zbog tukje, da bi se prikrio, mora ga prokleti nakon četvrtog rekata.

Da spomenemo šta kažu šiije u “Kafiju”, za velikog učenjaka *Ebu-Hanifu* rahmetullahi alejhi, za jednog od imama Ummeta Muhammeda s.a.w.s. Kažu da je rekao Ebu-Džafer jednom čovjeku koji je stajao pokraj njega, a zvao se Sudejr:*“Sudejre, hoćeš da ti pokažem ljude koji odvraćaju od Allahove vjere?* Zatim je pogledao u Ebu-Hanifu i Sufjan Es-Sevrija, imama u hadisu toga vremena, pa je rekao**:** *“Ovo su ti koji pozivaju u Allahovu vjeru bez knjige i bez upute. Oni su najgori i najpokvareniji ljudi. Kad oni ne bi sjedili ovdje, ljudi bi dolazili da nas pitaju.”*

A u jednoj drugoj predaji kažu: *“Ebu-Hanife je najgore dijete koje se ikad rodilo na zemlji.”*

Stav Islamskih učenjaka o pripadnicima sekte rafidija-šiija

Kada je u pitanju stav Islamskih učenjaka i šerijatski propis po pitanju šiija, kaže imam Buharija rahmetullahi alejhi :

"Svejedno mi je da li klanjao za džehmijom ili rafidijom-šiijom, ili klanjao za židovom ili kršćaninom! Njima se ne naziva selam, niti ih je dozvoljeno posjećivati, niti je dozvoljeno ženiti njihove žene, njihovo svjedočenje se ne prihvata, niti je dozvoljeno jesti meso od njih (koje oni zakolju)."

(Halku ef alil-ibad, imam Buharija 125)

Imam Šafija, Allah mu se smilovao kaže**:**

"Od sljedbenika zablude nisam vidio ljude koji više lažu od rafidija-šiija!

(Šerh usulu itiqad Ehli sunnet, imam El-Lalikai, 2811)

Imam Malik rahmetullahi alejhi rekao je komentarišući 29 ajet sure el-Feth:

"Rafidije (šiije) koje mrze ashabe su nevjernici, jer ashabi razljućuju rafidije, a onaj ko mrzi ashabe je nevjernik, shodno ovom ajetu!"

Kaže imam Kurtubi u svom tefsiru*: "Lijepo li je rekao Imam Malik u svom komentaru, i pogodio je tumačenje ovog ajeta, jer ko bude umanjio vrijednost samo jednog ashaba, ili ga bude uvrijedio, on je odbacio ono što je došlo od Gospodara svjetova i poništio je Šerijat muslimana."*

Također kaže imam Malik Allah mu se smilovao: *"Onaj ko psuje ashabe Allahovog Poslanika s.a.w.s. ne zaslužuje ime musliman!*

(El-Hallal, u svome dijelu "Es-sunne")

Došlo je u *"Kitabu sunne"* da je rekao imam Ahmed ibn Hanbel o rafidijama*:*

"Oni se odriču ashaba Muhammeda s.a.w.s., psuju ih, umanjuju njihovu vrijednost i zasluge, te proglašavaju sve ashabe

nevjernicima osim četvorice: Alije ibn Ebi Taliba, Ammar ibn Jasira, Mikdad ibn Esveda, i Selman El-Farisija. Nemaju rafidije nikakvog udjela u Islamu!”

Rekao je imam hafiz Abdurahman El-Mehdi koji je umro 198 g. po hidžri:

“Rafidije i džehmije su dva posebna naroda, i uopšte ne pripadaju Ummetu Muhammeda s.a.w.s.!

Muhammed ibn Jusuf 212 g. po hidžri je rekao:

“Čuo sam čovjeka koji je pitao ovoga učenjaka - “šta je sa onim koji psuje Ebu-Bekra?” Pa je odgovorio: :On je nevjernik! Takvome se ne klanja dženaza, i nemojte ga ni dirati rukama svojim! Podignite ga pomoću drveća, pa ga tako zakopajte u rupu!

Kaže Ebu Muhammed Abdullah ibni Muslim ibnu Kutejbe, koji je umro 276 g. po hidžri:

“Pretjerivanje rafidija u ljubavi prema Aliji r.a. koje se ispoljava davanjem prednosti njemu nad onima kojima je sam Muhammed s.a.w.s. davao prednost nad njim, zatim njihova tvrdnja da Alija r.a. dijeli poslanstvo sa Poslanikom s.a.w.s. (jer jasno kažu da je Džibril a.s. pogriješio u donošenju objave, i da je trebao donijeti Aliji r.a. a ne Muhammedu s.a.w.s.), zatim tvrdnja da njihovi imami znaju gajb - sve to u sebi sadrži kufr (nevjerstvo) i laž, veliko neznanje i glupost!

Poznato je da kršćani na tvrdnje da je Biblija izmijenjena, uzvraćaju tvrdnjom šiija da je i Kur’an izmijenjen. Kaže ibn Hazm El-Andalusi:

“Što se tiče ovih tvrdnji kršćana, treba znati da šiije nisu muslimani! Oni su sekta koja se pojavila 25 g. nakon smrti Poslanika s.a.w.s. i to je grupacija koja ide putem židova i kršćana u laži i nevjerstvu.” (Ibn Hazm, El-Fisal, 2/213)

Šejhul Islam Ibn Tejmijje proglasio je djelima kufra: psovanje ashaba, vjerovanje da je Kur’an manjkav i izmijenjen, vjerovanje da imami znaju gajb (nevidljivo, budućnost), a onoga ko to čini i pored

toga što su do njega došli jasni dokazi i istina - *tekfirio je* (proglašavao nevjernikom).

Salahudin Ejjubi je, kad je odbacio krstaške ratove od Damaska, i oslobodio Kuds, rekao: *"sada idemo na batinije"*, sektu šiija, koji su prvi izmislili i napravili mevlud 350-te g. po hidžri, kako navodi Ibn Kethir u El Bidaje Ven-nihaje. I kada su ga pitali: *"Zar nije preče da navalimo još više na kršćane i da ih potpuno porazimo,* on je odgovorio: *"Ne, između njih nema nikakve razlike."* Ovako je govorio Salahudin Ejjubi, velikan ovoga Ummeta. Zato što je 321 g. po hidžri u Mekku došla grupa šiija, ohalalili su krv muslimana i prolili je. Počeli su ubijati hadžije, isčupali su Hadžerul – esved i odnijeli ga sa sobom. Popeo se jedan od njih na vrata Ka'be i ismijavao se sa Kur'anom, govoreći: "*Gdje su ptice koje nose kamenje?"* I Hadžerul esved je ostao kod njih sve do 332 g. sve dok sunnije nisu ojačale, i halifa im je zaprijetio, pa su ga morali ponovo vratiti u Ka'bu.

Rafidije je iz vjere izveo Jemenski židov Abdulllah ibn Sebe, a kršćane Pavle, također židov, koga oni danas smatraju svecem, a koji je bio poznat po proganjanju sljedbenika Isaa a.s. u Kudsu. Zatim je prešao na kršćanstvo, i podvalio Rimljanijma priču o Isau kao bogu, baš kao što je Abdulllah ibn Sebe došao s pričom da je Alija božanstvo.

Prenosi se od Sabija da je rekao: *"Upozoravam na zablude, a najgora od njih jesu rafidije-šiije! Od njih ima židova koji zatiru Islam da bi živjela njihova zabluda. U Islam nisu ušli iz želje i straha od Allaha, nego iz mržnje prema sljedbenicima Islama, i želje da ih vrijeđaju. Alija ibn Ebi-Talib na koga se pozivaju, ih je spalio vatrom i protjerao u daleke krajeve. Iskušenje sa rafidijama-šiijama, je isto kao iskušenje sa židovima:*

● židovi su rekli: *Kralj može biti samo iz Davudove porodice*, a rafidije su rekle: *namjesnici mogu biti samo iz Alijine porodice.*

● židovi su rekli: *Nema džihada na Allahovom putu sve dok se ne pojavi mesih Dedždžal ili ne siđe Isa a.s. s neba*, a rafidije su rekle: *nema džihada dok se ne pojavi Mehdi i dok ne pozove pozivač sa neba.*

● židovi ne smatraju da ima priček nakon razvoda, Šiije takođe.

● židovi preziru Džibrila, govoreći da je on njihov neprijatelj iz redova meleka, a šiije govore da je pogriješio donoseći objavu Muhammedu s.a.w.s.

● židovi su iskrivili Tevrat, a šiije Kur'an.

Međutim, židovi i kršćani su odlikovani nad šiijama u jednome.

Kad su židovi bili upitani: ko su najbolji ljudi iz vaše vjere, odgovorili su: Musaovi slijedbenici.

Kad su kršćani bili upitani: ko su najbolji ljudi iz vaše vjere, odgovorili su: Isaovi pomagači.

Kad su šiije upitane: ko su najgori ljudi u vašoj vjeri, odgovorili su: Muhammedovi ashabi!

Sablja protiv rafidija-šiija, je isukana do Sudnjeg Dana. Njihov poziv je obesnažen, njihova skupina razjedinjena.

(Šerh usulu itiqad Ehlis-sunnet vel džemat, imam Lalikai, 4/146.En-Nihaje ibn Esir, 2/212)

Fetva ibn Kajjima el – Dževzijje o šiijama

"Atak i potvora šiija odnosi se na drugi temelj Islama, svjedočenje da je Muhammed Allahov poslanik. Iako pokazuju prijateljstvo i ljubav prema Poslanikovoj porodici, za njih je skupina učenjaka, imam Malik b. Enes i neki drugi, kazala da su ustvari htjeli potvoriti Resulullaha, to im nije pošlo za rukom, pa su to učinili indirektno, napadajući ashabe, da ljudi shvate: loš čovjek – loše društvo, da je bio dobar, njegovo bi društvo bilo dobro. Prve generacije šija nisu negirali Allahova svojstva i imena, a njihovi potomci krajem trećeg vijeka po hidžri novotariji šiizma dodali su vjerovanje džehmija i kaderija, čime su postali još gori. Tada su se među njima pojavile karamite i batinije, te se rasprostranilo

bezvjerstvo i licemjerstvo među njihovim emirima, učenjacima i običnim svijetom. Preuzeli su dio vjere od vatropoklonika, Sabejaca i mnogobožaca, pomiješavši to sa Islamom. Oni su frakcija koja je najviše odstupila od Vjerovjesnikove prakse, hadisa i prakse ashaba. To su nadomjestili novotarijama, isto kao što su džehemije odstupili od ajeta i hadisa vezanih za Allahova svojstva savršenstva."
Ibnul-Kajjim el-Dževzijje, Es-Savaikul-mursele 4/1405.

Fetva šejhul islama ibn Tejmijje o šiijama

Pitanje**: "Ima ljudi koji tvrde da vjeruju u Allaha, meleke, poslanike i Sudnji dan. Kažu da je nepogrješivi imam nakon Allahovog Poslanika s.a.w.s. Alija b. Ebi -Talib, i da je Resulullah ostavio pismenu oporuku da on bude vladar, ali su mu ashabi učinili nepravdu, uskrativši mu pravo, pa su zbog toga postali nevjernici. Da li je borba protiv njih obavezna, i da li su zbog takvog uvjerenja nevjernici?"**

Odgovor: *"Hvala Allahu, Gospodaru svjetova, učenjaci su jednoglasni da je borba protiv svake skupine koja odbije da ispolji javno islamsko obilježje preneseno mutevatir predanjima – obaveza, dok samo Allahova vjera ne ostane.*

Ako bi rekli da će klanjati ali neće davati zekat, ili da će klanjati pet dnevnih namaza ali ne i džumu, ili da neće klanjati u džematu, ili da će obavljati pet islamskih ruknova ali neće smatrati krv muslimana svetim i njihov imetak, ili da će poslovati kamatom, ili da će konzumirati alkohol, ili kockati, ili da će slijediti Kur'an ali neće slijediti Allahovog Poslanika, niti će postupati po onome što nalažu vjerodostojne predaje, ili da će smatrati da su Jevreji i kršćani bolji od većine muslimana, ili da muslimani ne vjeruju u Allaha i Njegovog Poslanika osim malo njih, ili kada bi odbili da učestvuju u borbi sa muslimanima protiv nevjernika, jednom riječju, ako bi rekli bilo šta što je u suprotnosti sa Šerijatom i sunnetom, ili s onim oko čega je postignut konsenzus muslimana – protiv njih je obaveza povesti borbu; muslimani su već imali takvih problema: borili su se protiv ljudi koji su odbili dati zekat, haridžija, hazemija, karamita, batinija i nekih drugih koji su slijedili svoje strasti i novotarije a ne islamski zakon. Ovo zato, jer Allah s.w.t. kaže:

'I borite se protiv njih sve dok mnogoboštvo ne iščezne i dok samo Allahova vjera ne ostane.' *(El-Enfal, 39)*

Kada je dio Allahove vjere uspostavljen a drugi nije, borba je obavezna sve dok samo Islam ne ostane:

'Pa ako se pokaju i budu molitvu obavljali i zekat davali, ostavite ih na miru.' *(Et-Tewba, 5)*

Dakle, Svevišnji je Allah naredio da se ostave na miru ako se pokaju od svake vrste nevjerstva i nakon što počnu obavljati namaz i davati zekat:

'O vjernici, Allaha se bojte i od ostatka kamate odustanite, ako ste vjernici. A ako ne učinite, objavljuje vam se rat od Allaha i Poslanika Njegovog.' (*El-Bekare, 278-279)*

Drugim riječima, skupina koja odbije da se pokori i ne kloni se poslovanja kamatom, time se bori protiv Allaha i Njegovog Poslanika, a kamata je posljednje što je Allah zabranio u Kur'anu, otuda je ono što je zabranio ranije potvrđenije. Uzvišeni kaže:

'Kazna za one koji se bore protiv Allaha i Njegovog Poslanika i čine nered po Zemlji je da budu ubijeni, ili da budu razapeti, ili da im se ruke i noge odsječu unakrst ili da budu protjerani iz zemlje.' *(El-Maida, 33)*

Svaka skupina koja se suprostavi Allahu i Njegovom Poslaniku, bori se protiv Islama. Svako ko bude postupao suprotno Kur'anu i sunnetu čini nered na Zemlji. Zbog toga su odabrane generacije prethodni ajet tumačili da se odnosi na nevjernike ali i na muslimane. Otuda su skoro svi imami u takvu skupinu ubrojali drumske razbojnike, koji otimaju imetak od ljudi. Učenjaci drže da ovi time vojuju protiv Allaha i Njegovog Poslanika i da šire nered na Zemlji, makar i priznavali da je zabranjeno ono što čine i govorili da vjeruju u Allaha i Njegovog Poslanika.

Otuda, onaj ko je uvjeren da je dopušteno prolivati muslimansku krv i otimati njihov imetak, preče je da se tretira kao onaj ko vojuje protiv Allaha i Poslanika i čini nered na Zemlji. Također, nevjernici koji dopuštaju prolivanje muslimanske krvi i otimanje njihovog imetka preči su da se protiv njih bori nego protiv grješnika koji smatra sve to zabranjenim. Također, preče je voditi borbu protiv novotara koji su djelimično odstupili od Šerijata, koji dopuštaju prolivanje krvi sljedbenika Islama i otimanje njihovog imetka, smatrajući to vjerom, nego se boriti protiv velikih grješnika; Jevreji i

kršćani borbu protiv muslimana smatraju vjerom i približavanjem Allahu.

Otuda su učenjaci jednoglasni da je ta velika novotarija gora od grijeha, koje grješnici priznaju za grijehe. To je bila i Poslanikova s.a.w.s. praksa: naredio je borbu protiv haridžija, koji su odstupili od Sunneta, a naredio da se tiranija i nepravednost vladara-muslimana strpljivo podnosi, i da s njima obavlja namaz, i ako budu griješili. Nekima od ashaba koji su ustrajavali na grijesima je posvjedočio da vole Allaha i Njegovog Poslanika, zabranivši da se proklinju. Obavijestio je da će Zul-Huvejsira i njegovi drugovi i pored pobožnosti i bogobojaznosti izaći iz Islama kao što strijela izlijeće iz luka. Uzvišeni u Kur'anu kaže:

'Ne, tako mi Gospodara tvoga, oni neće vjerovati sve dok te za sudiju u svojim sporovima ne prihvate a zatim u sebi ne osjete nelagodnost za ono što si im presudio i dok se u potpunosti ne predaju.' *(En-Nisa, 65)*

Allah se kune Svojim Bićem da onaj ko odstupi od Šerijata i sunneta nije vjernik sve dok ne bude zadovljan propisom kojega je donio Allahov Poslanik i to u svim sporovima, vjerskim i svjetskim, i sve dok u njihovim srcima ne ostane nimalo nelagodnosti prema Resulullahovoj presudi. Za tu su konstataciju brojni dokazi iz Kur'ana, sunneta i prakse pravednih halifa.

U dva Sahiha su zabilježene sljedeće Ebu-Hurejrine riječi: ***'Samo što je Allahov Poslanik preselio i Ebu-Bekr postavljen za halifu, neka arapska plemena su se odmetnula od vjere. Tada je Omer začuđen upitao: 'Zar ćeš se boriti protiv njih a Allahov Poslanik je rekao da mu je naređena borba protiv ljudi sve dok ne posvjedoče da nema istinskog božanstva osim Allaha, a kada to posvjedoče, zaštitili su od njega imetak i život osim kada pravda zahtijeva drugačije, a Allah će njihov račun svoditi?' Na to mu Ebu-Bekr odgovori: 'Allaha mi, borit ću se protiv onoga ko pravi razliku između namaza od zekata; zekat je dužnost u pogledu imetka, Allaha mi, ako mi uskrate makar jare a davali su ga Allahovom Poslaniku, borit ću se protiv njih.' Omer b. el-Hattab je kazao: 'Allaha mi, tada shvatih da je Allah uputio Ebu-Bekra da se bori i to mi se objelodanilo kao istina."***

Dakle, ashabi su donijeli konsenzus da se bore protiv ljudi koji klanjaju i poste ako odbiju da daju dio obaveznog zekata. Ebu-Bekrovo

shvatanje prethodne verzije hadisa jasno je potvrđeno verzijom koju su preko Abdullaha b. Omera, radijallahu anhuma, zabilježili Buhari i Muslim:

'Allahov Poslanik je rekao: 'Naređeno mi je da se borim protiv ljudi sve dok ne posvjedoče da nema istinskog božanstva osim Allaha i da je Muhammed Allahov poslanik, dok ne budu obavljali namaz i davali zekat. Kada to kažu zaštitili su od mene svoje živote i imetke osim kada pravo Islama zahtjeva drugačije, a račun će pred Allahom polagati.'

Dakle, borba je naređena sve dok ljudi ne učine spomenuto, i to značenje odgovara ajetima. Hadis je od Resulullaha prenesen mutevatir putem, u deset različitih verzija, koje je zabilježio Muslim, a Buhari neke. Imam Ahmed, rahimehullah, kaže:

'Hadis u vezi s haridžijama prenesen je u deset autentičnih verzija, u jednoj od njih Resulullah kaže: ***'Vi ćete nipodaštavati vaš namaz u odnosu na njihov, svoj post u odnosu na njihov, svoje čitanje Kur'ana u odnosu na njihovo. Oni hoće učiti Kur'an, ali to neće ostavljati nikakvog traga na njima; izlazit će iz Islama kao što strijela izlijeće iz luka. Kada bi oni koji se bore protiv njih znali šta im obećavam, ostavili bi ostala djela.'*** *U drugoj stoji:* ***'Ako ih doživim, ubijat ću ih kao što je ubijan Ad.'*** *U trećoj veli:* ***'Oni su najgore žrtve ispod nebeskog svoda, a najbolji šehidi su ljudi koje oni ubiju.'***

Prvi koji se borio protiv njih bio je Alija b. Ebu-Talib, halifa vjernika, i ashabi. Protiv njih su poveli borbu u Haruri onda kada su se odvojili od sljedbenika ispravne tradicije i konsenzusa, kada su dopustili prolivanje muslimanske krvi i otimanje njihovog imetka. Ubili su Abdullaha b. Habbaba. Napali su na muslimansku stoku pa je vođa mu'mina Alija ustao da se obrati ljudima. Nakon što je citirao hadis, spomenuo je kako su počeli ubijati i otimati imetak. Time je ozvaničio borbu protiv njih i tome se mnogo obradovao. Najvažnije što je učinio u svome hilafetu bila je odluka da se povede borba protiv haridžija. Oni su većinu muslimana smatrali nevjernicima, na kraju su to rekli i za Osmana i Aliju. Haridžije su tvrdili da postupaju po Kur'anu, a sunnet nisu slijedili misleći da oponire Kur'anu; iako su bili veliki pobožnjaci i bogobojazni nimalo se nisu razlikovali od ostalih novotara.

U Buharijinom Sahihu i nekim drugim hadiskim zbirkama zabilježeno je oko osamdeset verzija da je Alija govorio:

'Najbolji ljudi u ovome ummetu nakon Vjerovjesnika su Ebu-Bekr i Omer.' *Također je zabilježeno da je spalio fanatike iz redova šija jer su vjerovali da je on božanstvo. Dobrim lancima prenosilaca preneseno je da je prijetio:*

'Ko me preferira nad Ebu-Bekrom i Omerom izbičevat ću ga kao da je nekoga potvorio.' *Također je tražio Abdullaha b. Sebe'u kada je čuo da vrijeđa Ebu-Bekra i Omera, da ga ubije ali je ovaj pobjegao.*

Omer b. el-Hattab naredio je da se izbičuje čovjek koji ga je preferirao nad Ebu-Bekrom. Omer je rekao Sabigu b. Aselu, kada je pomislio da pripada haridžijama:

'Da sam te vidio obrijane glave, glavu bih ti osjekao!' *Tako su vođe mu'mina Alija i drugi postupali: naređivali su da se kazne sve tri frakcije šija, od kojih su najumjereniji bili oni koji su preferirali Aliju nad trojicom pravednih halifa, a koje su on i Omer bičevali, a fanatici koji su smatrali da Alija ima božanska svojstva ili da je bio poslanik po jednoglasnom mišljenju muslimana se pogubljuju. Isto se tretiraju nusajrije i ismailije, koji se još zovu bejt-sad i bejt-sin. Također se isto tretiraju oni koji negiraju jasne dokaze, ili negiraju postojanje Stvoritelja, ili negiraju Sudnji dan, ili negiraju propise Šerijata: pet dnevnih namaza, post mjeseca ramazana i hadž, smatajući to svojom interpetacijom ili spoznajom tajni. Oni skrivaju svoje tajne, posjećuju šejhove, dopuštaju konzumiranje alkohola i brak sa mahremima. Oni su veći nevjernici od Jevreja i kršćana. Ko to ne ispolji javno, licemjer je, i gorjet će na samom dnu Džehennema, a ko ispolji, najveći je nevjernik na Zemlji koji ne smije ostati među muslimanima, ni uz glavarinu, ni kao podanik. Nije dopušteno ženiti njihove kćerke, niti jesti meso koje oni zakolju; oni su otpadnici i to najgori. Protiv njih se bori kao protiv otpadnika i kao što su se Ebu-Bekr i ashabi borlili protiv Musejleme el-Kezzaba. Ako se pokaju, vladar će ih razbacati po muslimanskim sredinama i narediti im da izvršavaju islamske propise obavezne svim muslimanima. Ovo se ne odnosi samo na ekstremne skupine šija, već i na svakoga ko zastrani u pogledu šejha, smatrajući da mu on daje opskrbu, ili ga može osloboditi obaveznosti namaza, ili da je taj šejh bolji od Resulullaha, ili da mu ne treba Šerijat, ili smatra da se neki šejhovi sastaju sa*

Vjerovjesnikom isto kao što se Musa susreo sa Hidrom: svi oni koji tako vjeruju su nevjernici i obaveza je boriti se protiv njih po jednoglasnom mišljenju muslimana, odnosno, pogubiti onoga ko se uhvati.

Omer i Alija su govorili da se haridžije i šije nad kojima se ima moć - ubijaju. Iako pravnici na to pitanje ne gledaju istovjetno, ne razilaze se po pitanju borbe protiv njih ako odbiju pokornost, jer, borba je općenitiji pojam od ubijanja. Oni uzimaju tretman okupatora ili buntovnika; onaj ko se od njih uhvati bit će kažnjen prema Allahovoj naredbi i sunnetu Njegovog Poslanika.

Učenjaci su na osnovu mutevatir predanja vezanih za haridžije uvrstili, bilo direktno ili indirektno, sve one koji se povedu za prohtjevima odstupajući od Šerijata i odudarajući od zajednice muslimana. Štaviše, među njima ima gorih od haridžija-harurija: hirmije, karamite, nusajrije, ima onih koji vjeruju da su neki ljudi božanstvo, ili tvrde da je neko vjerovjesnik a nije. Ako se zbog tih stvari budu borili protiv muslimana, gori su od haridžija-harurija.

Vjerovjesnik s.a.w.s. je spomenuo haridžije-harurije jer su oni prvi novotari koji su se pojavili poslije njega, štaviše, prvi se pojavio još za njegovog života; na njih je upozoravao jer će se ubrzo pojaviti, kao što su Allah i Njegov Poslanik stavili akcenat na neke stvari prisutne u tome vremenu:

‘Ne ubijajte svoju djecu iz straha od siromaštva.’ *(El-Isra, 31)*

‘Onaj ko se od vas od vjere svoje odmetne, pa Allah će dovesti narod koje On voli i koji Njega vole.’ *(El-Maida, 54)*

U tome je smislu Poslanik s.a.w.s. neka plemena ensarija: Eslem, Gifar, Džuhejnu, Temim, Esed, Gatafan i neke druge izdvojio u pogledu nekih propisa a zbog njima svojstvenim osobinama, i svako ko bude imao te osobine uzima njihov tretman; oni nisu izdvojeni što su jedini takvi, već što je bila potreba da to saznaju ostali obaveznici, ako ih njegove riječi nisu obuhvatile.

Otuda, ako šije nisu gori od haridžija, nisu ni bolji. Haridžije su nevjernicima smatrali samo Osmana i Aliju, te njihove pristaše, ali ne i one koji nisu učestvovali u borbi ili su umrli prije toga. A šije su proglasili nevjernicima Ebu-Bekra, Omera i Osmana, sve muhadžire i ensarije i one koji ih slijede u dobročinstvu, one kojima je Allah zadovoljan i koji su Njime zadovoljni. Nevjernicima su proglasili cijeli Resulullahov ummet, prve i potonje generacije. Naime, proglašavaju

nevjernikom svakog ko Ebu-Bekra, Omera, muhadžire i ensarije smatra pouzdanim i pravednim, ili je zadovoljan njima, kao što je Allah njima zadovoljan, ili ko traži oprosta za njih, što je Allah naredio. Nevjernicima drže sljedeće autoritete Islama: Seida b. el-Musejjiba, Ebu-Muslima el-Havlanija, Uvejsa el-Karnija, Ataa b. Ebu-Rebbaha, Ibrahima en-Nehaija, imama Malika, El-Evzaija, Ebu-Hanifu, Hammada b. Zejda, Hammada b. Selemu, Es-Sevrija, imama Šafiju, imama Ahmeda b. Hanbela, El-Fudajla b. Ijjada, Ebu-Sulejmana ed-Daranija, Marufa el-Kerhija, El-Džunejda b. Muhammeda, Sehla b. Abdullaha et-Tusterija i brojne druge.

Ko nije s njima, dopuštaju da se ubije, svoj pravac nazivaju pravcem većine, i filozofi tako nazivaju svoj pravac. Mutezile ga nazivaju pravcem haševija (onih koji Allahu određuju oblik). Šiije kažu da se nije dopušteno oženiti od sljedbenika hadisa iz Šama, Egipta, Hidžaza, Maroka, Jemena, Iraka, Arabijskog poluotoka i ostalih islamskih država niti jesti njihovo meso, te da su njihove tečnosti: voda i masnoća – nečiste. Drže ih većim nevjernicima od Jevreja i kršćana, tim prije jer su oni nevjernici u osnovi, a ovi su otpadnici, a otpadništvo je po jednoglasnom mišljenju gore od prvotnog nevjerstva.

Otuda su pomagali nevjernike protiv mnogih muslimana, pomagali su i Tatare. Oni su najveći razlog pohoda Džingis-kana, kolovođe nevjerstva, na islamske zemlje. Također su uzrok Hulagovog napada na Irak, osvajanju Halepa i pljačkanju Es-Salihije i drugim dešavanjima. Činili su to iz pakosti, spletkareći. Kada su neki od njih postali veziri u vrhu islamske vlasti i zauzeli druge položaje, uspjeli su opljačkati muslimansku vojsku kada je prošla pored njihovih naselja za vrijeme prvog povlačenja u Egipat. Tada su presijecali puteve muslimanima, pomagali Tatare i Evropljane protiv muslimana. Osjetili su veliku žalost zbog pobjede Islama nad din-dušmanima, što se i jasno vidjelo.

Kada su muslimani osvojili obalu Akke i druge oblasti, pritekli su kršćanima u pomoć, davajući im prednost nad muslimanima, što su ljudi već čuli od njih. Sve što sam spomenuo mali je dio onoga što su napakostili Islamu i muslimanima.

Analitičari, koji dobro poznaju stanje na terenu, jednoglasni su da su najveće pohode protiv muslimana poduzele šije. Više su nanjeli štete vjeri i njenim sljedbenicima i bili joj slabije privrženi nego haridžije-harurije. Oni su najveći lažovi, i nema frakcije koja se

okreće prema Kibli a da više laže, i da laž smatra istinom i istinu laži od njih. Licemjerstvo je u njima očitije nego u bilo kome.

Resulullah kaže:

***'Tri su svojstva licemjera: kada govori laže, kada obeća ne ispuni i kada mu se nešto povjeri, pronevjeri.'** (Buhari, Muslim, Tirmizi i Ahmed).*

U drugoj verziji stoji:

***'Pri kome se nađu sljedeće četiri osobine pravi je licemjer, a u kome se nađe jedna od njih, licemjer je djelimično, sve dok je se ne oslobodi: kada govori, laže, kada obeća, ne ispuni, kada se dogovori, prevari i kada se prepire, bježi od istine.'** Buhari, Muslim, Tirmizi, Ahmed i Bejheki.*

Svako ko je s njima imao posla zapazio je te osobine kod njih. Mnogo pribjegavaju tukji (laganju), koja je u stvari osobina licemjera i Jevreja. Koriste je protiv muslimana. Jezicima izgovaraju ono što nije u njihovim srcima. Zaklinju se da nisu rekli ono što jesu rekli. Zaklinju se Allahom da bi zadovoljili vjernike, a preče je da zadovolje Allaha i Njegovog Poslanika.

Šiije mnogo liče na Jevreje, posebno na Samaritance (Jevreji koji su obožavali zlatno tele, koje je napravio Samirija, za vrijeme Musaa, alejhis-selam); na njih liče više nego na ikoga, jer se pozivaju na imamet određene osobe ili porodice, što je opet utjerivanje u laž svakoga ko donese istinu ili zagovara pravo nekoga drugog. Liče na njih u slijeđenju strasti, izokretanju riječi sa njihovog mjesta, odgađanju iftara i akšam namaza, zabranjuju meso koje zakolju drugi i sl.

A s kršćanima se podudaraju u uzdizanju ljudi na božanski nivo, izmišljanju ibadeta, širku i nekim drugim stvarima.

Prijateljuju sa Jevrejima, kršćanima i mnogobošcima a protiv muslimana, što je svojstvo licemjera:

'O vi koji vjerujete, ne uzimajte Jevreje i kršćane za prijatelje. Oni su jedni drugima prijatelji! A onaj ko ih od vas za prijatelje uzme, on je njihov.' *(El-Maida, 51)*

'Ti vidiš mnoge od njih kako s nevjernicima prijateljuju. Ružno li je zaista ono što sami sebi pripremaju: da se Allah na njih rasrdi i da u patnji vječno ostanu. A da vjeruju u Allaha i Vjerovjesnika i

u ono što se njemu objavljuje, oni s njima ne bi prijateljevali, ali, mnogi su od njih nevjernici.’ *(El-Maida, 80- 81)*

Nemaju ni razuma, ni tradiciju, ni vjerodostojnu vjeru; neće pobjediti na ovome svijetu. Ne klanjaju džumu-namaz, ne klanjaju u džematu, dočim su haridžije klanjali džumu-namaz i obavljali kolektivni namaz. Džihad protiv nevjernika pod vođstvom muslimanskih imama ne smatraju ispravnim, kao ni obavljanje namaza iza njih. Niti smatraju da im se treba pokoravati tamo gdje su pokorni Allahu, niti da izvršavaju bilo šta od njihovih naredbi, zbog uvjerenja da je to nemoguće osim pod vođstvom nepogrješivog imama. Vjeruju za nepogrješivog da je ušao u pećinu (sirdab), i to više od prije četristotine i četrdeset godina, te da do sada nije izašao, niko ga nije vidio niti je on koga poučio vjeri: od njega nikakve koristi, samo šteta. I pored toga, kod njih vjerovanje nije važeće osim ako se vjeruje u nepogrješivog. Vjernikom ne smatraju osim onoga ko u njega vjeruje, po njima u Džennet neće ući osim njegovi sljedbenici, neznalice i zabludjeli pustinjaci, ili samo obmanuti Ibn-Avnovim lažima i njemu sličnih, koji je sobom napisao navedene nebuloze prenesene od njih, koje je priznao a kojih ima mnogo više od spomenutih.

Također, smatraju nevjernikom svakoga ko vjeruje u Allahova imena i atribute spomenute u Kur’anu i sunnetu, kao i svakog onog ko vjeruje u kada i kader, svakoga ko vjeruje u Njegovu apsolutnu moć, sveobuhvatnu volju, i to da je On stvoritelj svega postojećeg.

Veći dio njihovih učenjaka smatraju da Ebu-Bekr, Omer, Poslanikove supruge, Aiša i Hafsa, većina muhadžira i ensarija, svi imami muslimana i obični ljudi nisu povjerovali u Allaha ni koliko traje treptaj oka. Jer, vjerovanje kojemu je suprotno nevjerstvo po njima je neispravno u osnovi, što je stav nekih ehlisunetskih učenjaka. Neki od njih smatraju da Poslanikov polni organ mora odgorjeti u Džehennemu, da se očisti, tim prije jer je općio sa nevjernicama, Aišom i Hafsom, a sve radi njihovog uvjerenja da je općenje sa nevjernicama zabranjeno.

Također odbacuju mutevatir hadise od Poslanika, prihvaćene od učenjaka kao takve, kao što su hadisi Buharije i Muslima, a smatraju da su stihovi šitskih pjesnika, El-Himjerija, Košjara ed-Dejlemija i Ummare el-Jemenija, bolji od hadisa koje bilježe Buhari i Muslim. Lažu i izmišljaju na Vjerovjesnika, njegove ashabe i rodbinu, više nego što Jevreji i kršćani lažu u Tevratu i Indžilu.

Zanemaruju džamije u kojima je Allah naredio da se veliča i spominje Njegovo ime. Na pravim i izmišljenim kaburovima grade džamije, uzimajući ih kao mauzoleje. A Allahov Poslanik je prokleo onoga ko odredi da se klanja na kaburu, zabranivši to ummetu. Pet dana prije smrti upozorio je:

***'Oni koji su bili prije vas gradili su džamije na kaburovima vjerovjesnika i dobrih ljudi, vi nemojte graditi džamije na kaburovima, ja vam to zabranjujem!'(** Muslim 3/127).*

Tvrde da je hadž kod spomenutih mauzoleja najbolji ibadet. Pojedini njihovi učenjaci to smatraju vrijednijim od hadža kojega su naredili Allah i Njegov Poslanik.

Na osnovu prethodnog jasno je da su oni gori od običnih sljedbenika strasti i da je preče da se protiv njih vodi rat nego protiv haridžija. Upravo zato, među narodom se proširilo da kada se spomenu novotari misli se na šiije, i običan svijet zna da je suprotno suniji – šiija. Haridžije su slijedili Kur'an shodno svome shvatanju, a ovi slijede nepogrješivog imama, po njima, koji ustvari ne postoji, zanemarujući Kur'an i sunnet; oslonac haridžija bolji je od njihovog oslonca. Među haridžijama nije bilo bogohulnika ni fanatika, dok se među ovima pojavila hereza i zastranjivanje, što niko ne zna osim Allaha. Učenjaci tvrde da šiizam potiče od heretika Abdullaha b. Sebe, koji je ispoljavao Islam a prikrivao jevrejstvo, trudio se da izvitoperi dini-Islam kao što se kršćanin Pavle, prije toga Jevrej, trudio da izvitoperi kršćanstvo.

Veći dio njihovih bogohulnih imama javno ispoljava šiizam, jer je to put ka rušenju Islama, što su to učinile vođe bezbožništva u Azerbejdžanu u doba vladavine El-Mutesima (sa Babikom Hurmijem), po čemu su nazivani hurmije ili muhammire, ili kao što su činile karamite-batinije, koji su se pojavili u Iraku i nekim drugim mjestima, a koji su ukrali Crni kamen i zadržali ga jedno vrijeme. Ili kao što je činio Ebu-Seid el-Dženabi i njegovi istomišljenici, koji su se pojavili u zemljama Mediterana a zatim prešli u Egipat i sagradili Kairo. Tvrdili su da su fatimije, iako su genaolozi tvrdili da oni nemaju nikakve veze sa Poslanikovom lozom, već da se njihovo porijeklo veže za vatropoklonike i Jevreje. Poznavaoci dini-Islama jednoglasni su da su oni udaljeniji od Poslanikove vjere više nego Jevreji i kršćani. Štaviše, neki pripisuju Aliji i imamima svojstva božanstva. Sljedbenici tih

heretika, koji su bili tek u početnom stadiju, nalazili su se u Horosanu, Šamu, Jemenu i nekim drugim mjestima.

Bili su najveći pomagači Tatara protiv muslimana: agitiranjem, ljudstvom, upravljanjem, prijateljevanjem i na druge načine. I zbog toga što se njihov govor razlikuje od govora muslimana, Jevreja i kršćana. Zato je vođa nevjernika Hulago odobrio njihove idole. A haridžije su bili najistinoljubiviji ljudi i najpošteniji kada je u pitanju izvršavanje dogovorenog, za razliku od ovih koji predstavljaju najveće lažove i koji krše sve ugovore.

Što se tiče konstatacije u pitanju da oni vjeruju u sve ono sa čime je došao Muhammed očita je laž! Oni ne vjeruju u veliki dio onoga čime je došao, Allah samo zna u šta sve ne vjeruju. Nekada smatraju vjerodostojne hadise lažnim, a ponekada značenja Objave, od tih njihovih nebuloza nešto smo naveli. Iz ovoga će svako shvatiti da je to suprotno onome sa čime je Allah poslao Muhammeda s.a.w.s.. Allah je u Kur'anu pohvalio ashabe, rekao da je zadovoljan sa njima i da im je oprostio, a oni ne vjeruju u istinitost toga. Naredio je džumu-namaz, džihad, pokornost pretpostavljenima, od čega odstupaju. Naredio je prijateljevanje s vjernicima, iskazivanje ljubavi prema njima, uspostavljanje bratskih odnosa sa njima čega se oni ne pridržavaju. Zabranio je prijateljevanje sa nevjernicima i iskazivanje ljubavi prema njima, čega se oni ne drže. Kazao je da je muslimanska krv zabranjena, imetak, čast, zabranio je da se muslimani ogovaraju, ponižavaju i da im se podruguju, što sebi dopuštaju. Naredio je zajedništvo i saradnju, a zabranio djeljenje i razilaženje, od čega su oni daleko. Naredio je pokornost Allahovom Poslaniku, ljubav prema njemu te slijeđenje onoga što presudi, od čega odstupaju. Spomenuo je prava Poslanikovih žena, što oni odriču. Govorio je o tevhidu i iskrenosti prema Njemu, od čega su daleko. Oni su mnogobošci, o njima je u tome smislu prenesen hadis, jer veličaju kaburove i uzimaju ih za idole, o čemu bismo mogli dugo govoriti. Sebi je pripisao imena i svojstva, u šta oni ne vjeruju.

Kazivao je o vjerovjesnicima, i zabranio traženje oprosta za mnogobošce, što oni ne priznaju. Sebi je pripisao apsolutnu moć, i kazao da je On stvoritelj svega i da biva ono što On hoće i da nema snage bez Allaha, u šta oni ne vjeruju."

Šejhul-islam Ibn-Tejmijje, El-Fetava 28/468-486.

Vidjeli smo da su prve generacije i najautoritativnija Islamska ulema šiije svrstali u isti nevjernički saff sa židovima i kršćanima. Razlog je očigledan i jasan - zajedničko im je to što se svim silama trude da rade na štetu Islama. I danas, kada je, hvala Allahu, primjetno masovno vjersko buđenje muslimana širom svijeta, oni zajedničkim snagama nastoje da zavade muslimane, služeći se spletkama.

"Oni nastoje na Zemlji smutnju praviti, a Allah ne voli smutljivce." (Al-Ma'ide, 64)

Smutnje

Nevolja je u tome što je ogroman broj muslimana u neznanju, i nije u stanju da razlikuje istinski Islam od onoga što rade sekte. Zbog toga su mnogi muslimani nasjeli su na priče šiija o "ujedinjenju mezheba". Zato nekima teško pada kada kažemo da su šiije nevjernici. Međutim, to je zato što ljudi ne poznaju suštinu svoje viere, a pogotovo ne poznaju suštinu šiizma.

Pa kažu: kako oni mogu biti kafiri kada klanjaju i izgovaraju šehadet, i okreću se prema Kibli? Neka se takvi zapitaju: a kako kafiri mogu biti Ebu Bekr i Omer i Osman, i svi ostali koji su im dali prisegu? To je vjerovanje šiija, koje ih izvodi iz vjere. Onaj koji smatra ashabe kjafirima, kjafir je po tekstu Kur'ana.

Žene Poslanika s.a.w.s. su majke vjernika, a oni Aišu r.a. proklinju i potvaraju. I mi sad treba da pričamo o zbližavanju mezheba. Svaki mu'min koji smatra Aišu r.a. svojom majkom treba da osjeti ljubomoru prema svojoj vjeri , i da javno prozove one koji je psuju, i da se bori do zadnje kapi krvi protiv takvih. U suprotnom nije vjernik, i ona nije njegova majka, kao što nije majka šiijama.

Ono što u startu zbunjuje i obmanjuje mnoge muslimane je to što se šiije pozivaju na Aliju r.a. Pa kažu zar neko može biti na pogrešnom putu ako slijedi plemenitog ashaba i halifu. Odgovor je da se ljudi često pozivaju na nekoga, a rade sasvim suprotno od onoga što je radila i kako je postupala ta osoba.

Najbolji primjer za to su kršćani. Oni se pozivaju na Isaa a.s. i kažu da ga vole i slijede, a znamo da su nevjernici, jer Isa a.s. je pozivao Allahu s.w.t. i tewhidu, što je bio zadatak svih Allahovih poslanika. Međutim, kršćani ga smatraju za boga. A Isa a.s. će ih se odreći, slomiti krst – njihovog taguta, i ubiti svinju. I Alija r.a. se odrekao šiija. Kad je prvi put čuo za takvo vjerovanje, okupio je tu zalutalu skupinu, iskopao veliki hendek, zapalio vatru i bacio ih je u nju. Međutim, tada su rekli da su još sigurniji da je Alija božanstvo, jer samo Bog kažnjava vatrom.

Vjerovanje rafidija bilo je tajno sve do trećeg stoljeća kad su zauzeli Egipat i Siriju i osnovali šiitsku Fatimijsku državu. Tada su prvi put javno obznanili svoje vjerovanje i počeli pozivati u njega. Onima koji su prihvatili šiizam, davali su visoke položaje i funkcije. Otvoreno i konstantno su pomagali krstaše protiv muslimana, i to je zabilježeno u svim istorijskim knjigama.

Sunnije su tlačili i proganjali. I bili su muslimani u toj državi ono što su i danas u Iranu – građani zadnjeg reda. I tada i u današnjem Iranu su se sprovodila čišćenja cijelih gradova od sunnija, ubijanja i zlostavljanja. I onda kada Allah s.w.t. učini da takvo mjesto razori zemljotres, neko se kod nas u Bosni sjeti da žali šiije, i da organizuje da im se klanja dženaza u odsustvu. Odgovorni će biti pred Allahom oni koji podržavaju ovaj kufr, i naš narod drže u zabludi po pitanju ove sekte koja proklinje naše prvake – ashabe i naše majke, sa kojima su bili zadovoljni Allah s.w.t. i Njegov Poslanik s.a.w.s.

Tu njihovu Fatimijsku državu je srušio u ime Allaha Salahuddin Ejubi. zabranio je proslavljanje mevluda koje su oni uveli, protjeravši ih i zatvorivši *El – Azhar*, koji su oni otvorili samo radi širenja tod „šiitskog“ mezheba. Azhar nije radio više od trideset godina, dok ga ponovo nisu otvorili muslimani i na njemu je počela nastava iz ispravnog vjerovanja ehlis – sunneta wel džem’ata.

Bagdad je prvi put pao uz pomoć vezira abasijskog halife, koji je bio rafidija. Ovaj izdajnik je nagovorio vođu mongolske vojske da ubije sadamsto najuglednijih učenjaka i vezira, a zatim i halifu i sedamnaest članova njegove najuže porodice. I tako će proći svaki musliman koji bude vjerovao rafidijskim lažovima i tukjašima. A jedan poznati rafidijski pjesnik koji je halifi posvjećivao najljepše

hvalospjeve, istog trenutka kad su mongoli osvojili Bagdad počeo je pisati pjesme njihovom vođi.

Svjedoci smo da je i danas Bagdad tako pao, ulogom šiija u zbivanjima u Iraku. I vidimo da se dešava u istom danu, da na jednom kraju grada sunnije protestuju protiv američke okupacije, a na drugom kraju šiije protestuju protiv sunnija, a za podršku Americi. Jer su im bliski u vjerovanju. Ovima Isa bog, a ovima Alija. I jedni i drugi imaju svoja naricanja i paganske običaje, a mi nemamo ništa ni sa jednima ni sa drugima. I odričemo ih se pred Allahom s.w.t. i pred ljudima.

(Iz predavanja „Zablude šiija“)

Korišćeni izvori:

Literatura na bosanskom jeziku:

◦ Kur’ani Kerim, prevod
◦ Tefsir ibn Kethir
◦ “Sahihul Muslim”
◦ “Sahihul Buhari”
◦ “Sufizam”, šejh Ebu Enes eš - Šami
◦ “Upoznaj sufizam”, Abdullah ibn Abdullah
◦ “Dvije oprečne slike kod ehlis-sunneta i šiija – imamija”, Ebul Hasen Alijj el-Haseni en-Nedewi
◦ “Svjetlost Sunneta – Tama bida’ta”, Dr. Seid El-Kahtani
◦ “Kitabu Tewhid”, šejh Muhammed ibn Abdulwehab (komentar, Abdurrahman ibn Hassan)
◦ “Život i djelo četvorice halifa”, dr. Emin El-Quda
◦ “Povijest halifa”, Dželaluddin Sujuti
◦ “Osamljivanje i suživot – okolnosti i propisi”, šejh Selman el - Aude
◦ “Veličanstveno pravilo”, šejhul Islam Ibn Tejmijje
◦ “Vasitijska akida”, šejhul Islam Ibn Tejmijje
◦ Komentar knjige ‘Obožavanje Uzvišenog Allaha’ šejhul Islama Ibn Tejmijje
◦ “Rijadus-salihin”, Muhiddin En-Newewi
◦ “Poslanikove fetve”, Ibn Kajjim El-Dževzijje
◦ Islamski omladinski časopis “Saff”
◦ Internet stranica www.umsa.org
◦ Zbirka propisa Islamske Zajednice

Audio predavanja:

◦ “Šiizam na vagi Kur’ana i Sunneta”, prof. Samir Avdić
◦ “Zabluda Šiija“ – Dip. Prav. Šerijata Nusret Imamović
◦ “Dolazak Mehdija”, Abdussamed Bušatlić
◦ “Dova – srž ibadeta”, hfz. mr. Muhammed Porča

SADRŽAJ

Knjiga 1 - Sufizam

Knjiga 2 – Šiizam

Akida (vjerovanje) rafidija – šiija

Filename: Zalutale sekte sufija i siija
Directory: D:\Documents and Settings\asim lukovic\Desktop\Kelimetul Haqq
Template: D:\Documents and Settings\asim lukovic\Application Data\Microsoft\Templates\Normal.dot
Title: Predgovor
Subject:
Author: Jugodata
Keywords:
Comments:
Creation Date: 1/30/2006 8:42:00 PM
Change Number: 86
Last Saved On: 9/24/2006 10:59:00 PM
Last Saved By: Ebu Merjem
Total Editing Time: 1.020 Minutes
Last Printed On: 9/25/2006 1:27:00 AM
As of Last Complete Printing
Number of Pages: 157
Number of Words: 44.060 (approx.)
Number of Characters: 251.146 (approx.)